

JOSIP PEČARIĆ, DR. SC. VLATKA VUKELIĆ

Josip Pečarić

**DR. SC. VLATKA
VUKELIĆ**

ZAGREB, 2023.

© *Josip Pečarić*

Urednica i priprema za tisak:
Anđela Hodžić

KAZALO

UVOD.....	11
MOŽE LI DEKANCICA NA FAKULTETU HRVATSKIH STUDIJA BITI REVIZIONIST KAO ŠTO JE BIO DR. FRANJO TUĐMAN?	13
DR. SC. VLATKA VUKELIĆ OŠTRO ODGOVORILA SDP-U: KADROVIRANJE PO NALOGA PARTIJSKIH KOMITETA DAVNO JE IZA NAS	18
OČITOVANJE DR. SC. VLATKE VUKELIĆ REKTORU O OBJAVAMA U MEDIJSKOM PROSTORU	21
DR. SC. VLATKA VUKELIĆ ODGOVARA NACIONALU: POTPUNA JE LAŽ DA SAM IKADA IZNIJELA IJEDNU ‘KONSTRUKCIJU’ O POLOŽAJU ŽIDOVA U NDH	45
DAMIR PEŠORDA: FESTIVAL NETOLERANCIJE	66
MARITO MIHOVIL LETICA, REKTOR, SENAT I SVEUČILIŠTE U ZAGREBU CRVENE SE OD STIDA I SDP-a	69
RAZGOVORI	82

POVJESNIČARKA DR. VLATKA VUKELIĆ RAZOTKRIVA LAŽ O DJEČJEM KONCENTRACIJSKOM LOGORU U SISKU	82
DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: ZDRAVO SUVREMENO DEMOKRATSKO DRUŠTVO NE MOŽE SE IZGRADITI NA LAŽIRANOJ POVIJESTI	93
DR. SC. VLATKA VUKELIĆ ZA NAROD.HR: ‘U DOMOVINSKOM RATU UBIJENO JE OKO 400, A RANJENO PREKO 1200 DJECE’	105
DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: OČEKUJEMO INICIJATIVU VLADE RH DA SE OKUPE STRUČNJACI KOJI ĆE PROUČITI TEMU STRADALE DJECE U DOMOVINSKOM RATU	112
PROFESORICA VLATKA VUKELIĆ OTKRIVA: ZAŠTO ME NAPADAJU POJEDINI MEDIJI, IVO GOLDSTEIN, VILIM RIBIĆ I JEDNA SUTKINJA	116
DR. SC. VLATKA VUKELIĆ ZA NAROD.HR: PUNO JE NEISTINITIH INFORMACIJA O ‘KOZARAČKOJ DJECI’	125
DR. SC. VUKELIĆ ZA NAROD.HR: ‘PUPOVAC JE IDEJNI SLJEDNIK MEMORANDUMA SANU’	134
DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: ‘POVIJESNIM LAŽIMA IZ JUGOSLAVIJE I DANAS SE BLATI HRVATSKU’	136

DR, VUKELIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	141
ANKICA TUĐMAN, ZAGREB, 2021.	141
VJEROVALI ILI NE: TOMIĆ BRANI „LEGALISTE“ ...	141
PRILOZI: TOMIĆU, DRŽITE SE ONOGA ŠTO ZNATE	146
TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVIJEST	150
MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM,	
2021.	161
FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U 'HRVATSKOM TJEDNIKU'	161
PRILOG: PISMO PREDSJEDNICIMA, 16.	186
KAKO POSTATI 'UGLEDNI PROFESOR'?	194
“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM,	
2022.	201

PLENKOVIĆEVO JUGOSLAVENSTVO	201
A. KAĆUNKO I J. PEČARIĆ, HRVATSKA PJESNIKINJA MARIJA DUBRAVAC, ZAGREB, 2022.	206
O STATUTU SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE	206
ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR EMERITUS? ZAGREB, 2023.	215
U RH SE SLAVI „DAN KOKOŠARA“	215
ISTINA O SLAVKU GOLDSTEINU: DOKTOR ZNANOSTI ILI SVRŠENI GIMNAZIJALAC?	227
 TEKSTOVI DR. VUKELIĆ NA PORTALU HRVATSKO NEBO	 246
DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ HSD: UBIJENI I RASELJENI ZRINJANI I NJIHOVI POTOMCI – NEKAD ŽRTVE GENOCIDA I ORGANIZIRANOG ETNIČKOG ČIŠĆENJA, A DANAS ŽRTVE NEPRAVDE SUSTAVA	246
DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: U LIJEPOJ NAŠOJ JEDINO ŽRTVE KOMUNISTIČKIH PROGONA NEMAJU SVOJ SPOMENDAN	250
DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ UHSD: NEKAD DJECA, RATA DANAS LJUDI DRUŠTVENOG APSURDA	253
DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ HSD: PROSLAVA OBLJETNICE U SRBU RAVNA JE PROSLAVI “BALVAN REVOLUCIJE”	255
DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ HSD: STRUGA BANSKA – SELO HEROJ DOMOVINSKOG RATA	257
DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ, POVJESNIČARKA: HOĆEMO LI IONAKO PREMALI BROJ NAŠE DJECE RADI “ZA DOM SPREMNI” BACATI U GALGE?	258
DOC.DR.SC. VLATKA VUKELIĆ: BITKA ZA GVOZDANSKO JE HRVATSKI ALAMO I ZASLUŽUJE POKROVITELJSTVO NAJVIŠIH DRŽAVNIH INSTITUCIJA	260

DOC.DR.SC. VLATKA VUKELIĆ : JASENOVAC – MJESTO POMIRENJA I ISTINE	262
DR.SC. VLATKA VUKELIĆ HSP AS : ZRIN GRAD DUHOVA– ZLOČIN BEZ KAZNE, ŽRTVA BEZ ZADOVOLJŠTINE	264
PRIOPĆENJE ČLANICE PREDSEDNIŠTVA HSP AS DR. SC. VLATKE VUKELIĆ, VEZANO UZ DIO STRANAČKOG POLITIČKOG PROGRAMA, A KAO REAKCIJA PODRŠKE NA JUČERAŠNJU BISKUPOVU PROPOVIJED, PRENOSIMO U CIJELOSTI	266
II. MEĐUNARODNI ZNANSTVENI SKUP VAŽNOST EUROPSKOGA SJEĆANJA ZA EUROPSKU BUDUĆNOST: KOMUNISTIČKI ZLOČINI	268
POVJESNIČAR OPASNIH NAMJERA – KLASIĆ PO ZADATKU DEGRADIRA ZRINSKE ŽRTVE IZJEDNAČAVANJEM BALKANSKOG POLITIČARA I HRVATSKOG BISKUPA	273

TEKSTOVI DR. VUKELIĆ NA PORTALU

NAROD.HR	276
OBJAVLJENA KNJIGA POVJESNIČARA DR. SC. VUKELIĆ I DR. SC. ŠUMANOVIĆA ‘ČETNIČKE POSTROJBE U SLUŽBI NDH’	276
DR. SC. VUKELIĆ: KLASIĆ SE BEZ IJEDNOG ARGUMENTA OKOMIO NA SISAČKOG BISKUPA KOŠIĆA	279
DR. SC. VUKELIĆ O NOVOM GOLDSTEINOVOM KOLEGIJU: ‘TO JE POLITIČKA ZLOPORABA’	282
DR. SC. VUKELIĆ O ZAKONU O CIVILNIM STRADALNICIMA DOMOVINSKOG RATA: I DJECU SU UBIJALI, ZAR NE?	286
DR. SC. VUKELIĆ REAGIRALA NA PUPOVČEVE NAVODE: ‘PERFIDNO ISKORIŠTAVA TRAGIČNU SUDBINU SISAČKE DJECE ZA OPRAVDAVANJE SRPSKE AGRESIJE 90-IH’	289
(AUDIO) BOROVČAK I DR. SC. VUKELIĆ NA HKR-U: ‘NA MACELJU NIKAD NIJE BIO NIJEDAN	

PREDSJEDNIK HRVATSKOGA SABORA; SVIJEST O KOMUNISTIČKIM ZLOČINIMA VRLO JE NISKA’	293
DOC. DR. SC. VUKELIĆ: ‘TIJEKOM DOMOVINSKOG RATA IMALI SMO VIDLJIVOG NEPRIJATELJA, DANAS JE ON JEDNAKO UČINKOVITO R AZORAN, IAKO UOČLJIV TEK MIKROSKOPOM’	297
DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: VUKOVAR NAŠIH ŽIVOTA – AGRESIJA MOŽE BITI I NEČINJENJE I ŠUTNJA INSTITUCIJA	300
POVJESNIČARKA DR. VLATKA VUKELIĆ: ‘GRADONAČELNICA SISKA IKONA JE OSTATKA ZLOČINAČKE KOMUNISTIČKE IDEOLOGIJE U HRVATSKOJ’	303
POVJESNIČARKA VLATKA VUKELIĆ: ‘ISTRAŽILI SMO DRUGU STRANU 22.LIPNJA, EVO ŠTO SE ZAPRAVO DOGODILO’	306
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	310

UVOD

U „Hrvatskom tjedniku“ od 20. travnja 2023 u rubrici *Kratke vijesti* objavljena je vijest koja pokazuje kako se i danas sprovodi čuvena „moralno-politička podobnost“ iz vremena komunističke Jugoslavije:

SDP-ovi Jugoslaveni u Zagrebu zaustavili izbor dr. sc. Vlatke Vukelić za dekanicu
Rektorski kolegij sramotno savio kralježnicu pred partijskim pritiskom

Posebno je izdvojeno:

Zagrebačkim SDP-ovcima smeta hrvatski povijesni barjak i smeta im što je otkriveno da režim NDH nije ubijao djecu zbrinutu s Kozare u doba Drugoga svjetskog rata, što je izjavila i ljevičarska povjesničarka dr. N. Mataušić. Da je hrvatska država normalna, onda dr. Kolarić i njegova partijska ekipa ne bi smjeli obnašati nikakve javne dužnosti jer su na strani laži i zla,

Kao dio ovog Uvoda dajem niz tekstova o ovoj sramoti Zagrebačkog sveučilišta. Poslije toga dani su neki razgovori s dr. Vukelić. Slijede tekstovi iz mojih knjiga u kojima se spominje dr. Vukelić, da bi knjigu završili s izborom njenih povijesnih tekstova objavljenih na portalu hrvatsko.nebom koje je objavio nedavno preminuli glavni

urednik portala hrvatsko nebo Daran Darko Bašić kao i na portalu narod.hr.

Josip Pečarić

◀ ITZELIV EKTA **K** RATKE VIJEŠTI ▶

SDP-ovi Jugoslaveni u Zagrebu zaustavili izbor dr. sc. Vlatke Vukelić za dekanicu

Rektorski kolegij sramotno savio kralježnicu pred partijskim pritiskom

Senat zagrebačkoga Sveučilišta na je ni izborom u slavljenju potvrdio 20. prosinca dr. sc. Vlatku Vukelić kao dekanicu Fakulteta hrvatskih studija. Potvrda profesorice Vukelić za dekanicu sklopila je odlukom rektora Sveučilišta u povratku na sjednici Rektorskoga kolegija. Vlatka Vukelić, izvjest profesorica na hrvatskim studijima izabrana je 23. listopada, da bi to potvrdila, tekla joj još formalna potvrda Senata. Sada je potvrda nema, jerka na Rektorskom kolegiju, izmislila je Senat krajepitica, pred partijskim pritiskom Zagrebačkoga SDP-a, odmahnuo je od latine, nastavljam i mirizjem pite, nekadnoj predsjednici ogranka dr. Branka Kolarića i njegovih ljudi.

Zagrebački SDP prihvatio je dana slavljenjem, javnosti izjavio, donoseći takvu potvrdu dr. Vukelić na sjednici Senata. Na komunistički način, svojstven totalitarizmu jugokomunizmu, taj se partijski ogranao okomio na zvučnu predavaicu i dekanicu Vukelić optužujući ju da se "fotografirala izpred ustaških zlatave i da je negirala postojanje srpskega ustaškog napora za djecu, navodeći kako je 2018. rekla da je bila riječ o prihvatanju.

Dr. sc. Vlatka Vukelić, koja je ustrajala kako je riječ o pokušaju sudrovanja pri nalogu partijskih komiteta koja je odavna prešla, SDP je napada, smatra ona, zbog nevoljivosti, sačinjavaj i rezultiraju, njesta historiografske znanstvenoga rada. Smatra zabrinjavajućim što čelak ogranka jedne parlamentarne stranke, dr. Branka Kolarić, nema spomen u hrvatskim povijesnim grana koji je bio u službenoj uporabi 1990. godine.

Rektor zagrebačkoga Sveučilišta Stjepan Jakuš izjavio je od dr. sc. Vlatke Vukelić, učlanjena u općem stanovnju. Ona je u komisiji koja su dokle i na Senatu Senatu, navela kako je u svome

radu obrađivala i "veliku literaturu: katastrofu koja je '42. i '43. bila din povlaštenje NDH". Kako da je u tom anulu sudjelovala u nastanku i organizaciji znanstvenoga tima "Strijelavae kuznariš djeca i dječje zrtvništvo u Soku 1942. - 1943.". Ona je prikupljala sudbina zrtvništva, ali u knjizi se navodi kako na području i jedan dokument koji dokazuje našto zdužnije žene i postaje mučnja stogačke djeca.

Zagrebačkim SDP-ovcima smeta hrvatski povijesni barjak i smeta im što je otkriveno da režim NDH nije ubijao djecu zbrinutu s Kozare u doba Drugoga svjetskog rata, što je izjavila i ljevičarska povjesničarka dr. N. Mataušić. Da je hrvatska država normalna, onda dr. Kolarić i njegova partijska ekipa ne bi smjeli obnašati nikakve javne dužnosti jer su na strani laži i zla

latitirala je kako se ne odu, nego, izgleda, od sudbina djeca, a to, smatra politika morala.

Zagrebački SDP u nastanku je prihvatanje postojanja navedenih i te povijesti, kako o ta stranka odlik, misleći zarobljeni u jugokomunizmu, da i dalje sa, napadaju jugokomunističke historiografske optužbe, napadaju i ideje ljudi da ne, bilo partijskih, jeramjena SDP-a i navedu znanstveni istraživanja i optužbe.

Kako bilo, o povlaštenju dr. Vukelić za dekanicu nije se raspravljalo, a to, kako i kada snopće i tim, nepostaje je, kao i u doba okupacije i zločinačke Jugoslavije, duboko u 21. stoljeću politika kadrova, a na struku. Zagrebačkim SDP-ovcima smeta hrvatski povijesni barjak i smeta im što je otkriveno da režim NDH nije ubijao djecu zbrinutu s Kozare u doba Drugoga svjetskog rata, što je izjavila i ljevičarska povjesničarka dr. sc. Nataša Mataušić, da je hrvatska država normalna, onda dr. Kolarić i njegova partijska ekipa ne bi smjeli obnašati nikakve javne dužnosti jer su na strani laži i zla, (1)

MOŽE LI DEKANCICA NA FAKULTETU HRVATSKIH STUDIJA BITI REVIZIONIST KAO ŠTO JE BIO DR. FRANJO TUĐMAN?

Poštovan Rektore Zagrebačkog sveučilišta,

S nevjericom sam pročitao da je na Fakultetu hrvatskih studija za dekanicu izabrana izv. prof. dr. sc. Vlatka Vukelić, Pridružujem se opravdanom apelu zagrebačkog SDP-a koji je ukazao ne činjenicu da je izabrana dekanica revizionist. Svi znamo je rodonačelnik povijesnog „revizionizma“ u RH utemeljitelj hrvatske države dr. Franjo Tuđman koji je obmanuo hrvatski narod i stvorio ovu državu. O tome vidjeti npr. knjigu: J. Pečarić, Revizionisti u HAZU, Zagreb, 2020, str. 348 gdje piše:

Na kraju podsjetit ću vas da je dr. Franjo Tuđman bio i u zatvoru zbog zalaganja za otkrivanje istine o Jasenovcu. U Domovinskom ratu su njegovu državu nazivali Tuđmanova ustaška država, a naše branitelje su proglašavali ustašama. Jugo-komunističkim povjesničarima je Tuđman bio revizionist – i to najveći u Hrvatskoj. Sve to vidimo i danas. Jedina je razlika što danas u tome sudjeluje vlast u Hrvatskoj i to vlast kojoj je na čelu stranka koju je stvorio taj

najveći revizionist i stvoritelj Tuđmanove ustaške Hrvatske. A zapravo danas jest revizionizam na djelu u Hrvatskoj – revizionizam Domovinskog rata!

Naše vlasti su s pravom ocijenile da to nije bilo dobro jer svjetski moćnici nisu željeli tu državu pa mu ni na sprovod nisu došli. A to su shvatili hrvatski političari pa sve rade da pokažu svjetskim moćnicima kako su oni mnogo poslušniji tj. bolji od neposlušnog Tuđmana. Sjetili su se i toga da je Tuđman stradao zbog borbe za istinu o Jasenovcu pa danas imamo puno istraživača koji pokazuju kako je on bio u pravu i optužuju one koji s pravom 'dokazuju' ono što vlast ne želi jer to ne žele svjetski moćnici. Evo pogledajte samo jedan od ogromnog broja takvih tekstova:

BANIC I KOIĆ: INDOKTRINACIJA UČENIKA
MARKSISTIČKIM FLOSKULAMA UZ SUDJELOVANJE
DOCUMENTE

<https://narod.hr/hrvatska/banic-i-koic-utjecaj-na-srednjoskolce-marksisticim-floksulama-uz-sudjelovanje-documente>

Koliko je teška pravedna borba da se eliminira svim sredstvima povijesna istina kojom je Tuđman zarazio i neke mlade povjesničare koji ne razumiju da se pod pojmom REVIZIONIZAM podrazumijeva istinita povijest koja je nepodobna, tj. nije u interesu svjetskih moćnika, a samim tim i mnogim hrvatskim političarima, 'istoričarima'...

Među takvima je dekanica Fakulteta hrvatskih studija koja misli da se u znanosti treba pisati istina, a ne 'istina' kakvu žele svjetski moćnici i njima poslušni hrvatski političari.

Prof. Vukelić možete malo i progledati kroz prste zbog mladosti. A pogledajte samo što piše hrvatska književnica Nevenka Nekić u povodu zakona u kojim se drastično kažnjavaju svi oni koji žele istinu a ne 'istinu' svjetskih moćnika koju tak revno izvršavaju hrvatske vlasti:

Novim nas zakonima svi ti salonski socijalisti obasipaju, čuvaju red i mir, (dotle uvrštavaju u zaštićena dobra svijeta jela i pila, a sve što se ima zaštititi stvorio je narod, anonimni auctor velebnih misli i vjere). Jedino Bog nije zaštićen. Što će nam Bog? –viču vladajući i oporba. Dolaze oni na procesije i mise, dolaze, križaju se i pomiču usnice. A onda prijete: samo pokušaj uzviknuti uzvik s kojim je

poginuo tvoj sin, zakopan na neznanoj livadi! Onaj u jakni, koji je pronađen s natpisom na rukavu: Za dom spremni! Čak i pozlata oko slova sačuvana je. Valjda ju je sačuvala zemlja jer je hrvatska, možda bi na tuđoj leđini nestala i jakna i uzvik. Samo pokušaj kriknuti, bezumniče! Bezumni narode! Oče i majko toga iskopanoga viteza, bezumnici ste! Vrijeđate sinove neprijatelje! Vrijeđate nas koji sada živimo i ne želimo čuti taj uzvik nikada više! On sjeća na dane kad nismo bili bez snova, kad smo imali moć pobijediti, i kad smo to učinili. Otjerali smo strahove i gadna lica apokalipse što su nadirala na željeznim zvijerima s istoka, nadirala i morila nas. Sada nije potrebno podsjećati na tu činjenicu jer smeta. Kome smeta? Pitaju otac i majka. Pa salonskim domoljubima, salonskim prvacima, salonskim socijalistima! Onima koji sada donose zakone kao što je vaš sin donio slobodu! Njima slobodu i život. Tim, salonskim, kako ih god zvali. Njima bez časti u mudrosti, bez junaštva i suosjećanja, njima.

A narod će se već snaći. Nisu posječeni baš svi hrastovi, jedan još stoji na grobu Ante Starčevića. Kameni hrast.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o/nekic-nevenka/41526-n-nekic-salonski-socijalisti.html>

Ipak, pogledajte reagiranje prof. Vukelić koja ne razumije da znanost ne interesira ISTINA ako nije po volji gazdama:

VUKELIĆ: SDP-OVE OPTUŽBE ZA REVIZIONIZAM NEUTEMELJENE

16/04/2023

Izvanredna profesorica Vlatka Vukelić odbacila je u nedjelju optužbe zagrebačkog SDP-a koji je apelirao na Senat i čelništvo Sveučilišta u Zagrebu da zbog revizionističkih stavova prema NDH i ustaškom pokretu ne podrži njezin izbor za dekanicu Fakulteta hrvatskih studija.

Kako je priopćila, riječ je o pokušaju utjecaja na institucije Sveučilišta nametanjem kriterija političko-ideološke podobnosti i sredstvima političko-medijskog pritiska čime se ugrožava Ustavom zajamčena autonomija Sveučilišta.

Cilj SDP-a je po njezinim riječima utjecati ishod postupka "metodama javnog linča i neargumentirane političke stigmatizacije legalno izabrane dekanice koja pred stupanje na dužnost čeka formalnu potvrdu Senata Sveučilišta".

Smatra da napad na nju kao izabranu dekanicu koji se u svojoj biti iscrpljuje u optužbama za politički krimen zbog političko-ideološki motiviranog nezadovoljstva sadržajem i rezultatima njezinog historiografskog znanstvenog rada grubo povrjeđuje ustavno zajamčenu slobodu znanstvenoga stvaralaštva.

Vukelić je potpisnicima priopćenja poručila "da je vrijeme odlučivanja o kadrovskoj politici na osnovi kriterija tzv. moralno-političke podobnosti i naloga partijskih komiteta, davno iza nas".

Za navode o njenom odnosu spram NDH rekla je da nisu potkrijepljeni nikakvim argumentima, niti proizlaze iz bilo kojeg rada kojem je autor. "Optužbu" za revizionizam smatra potpuno neutemeljenom i lišenom čak i pokušaja argumentacije, a naglašeno zlonamjernom i perfidnom te "s osobitom indignacijom i gnušanjem ju odbacuje."

Klevetom je ocijenila tvrdnju SDP-a da je u više navrata svojim javnim istupima iskrivila povijesne činjenice vezano za židovske žrtve u Hrvatskoj, a zabrinjavajućim smatra što predstavnik hrvatske parlamentarne stranke nema saznanja o hrvatskom povijesnom grbu koji je bio u službenoj uporabi kraće vrijeme Odlukom od 29. lipnja 1990.

"Ovo razdoblje raskida veza s reliktima komunističkog, pa socijalističkog političkog razdoblja, za mene je razdoblje najvećeg političkog izazova suvremene hrvatske države te mu, kada god jesam

u prilici, odajem dužno poštovanje, pa makar i s fotografijom”, ustvrdila je Vukelić.

Potvrda izbora dekanice Fakulteta hrvatskih studija Vlatke Vukelić najavljena je na dnevnom redu iduće sjednice Senata Sveučilišta u Zagrebu, zakazane za 18. travnja.

Zagrebački SDP ocijenio je u subotu alarmanantnim što je Senat najvažnijeg hrvatskog sveučilišta u modernoj Hrvatskoj, članici Europske unije, doveden u situaciju da u godini u kojoj je Hrvatska preuzela presjedanje Međunarodnim savezom za sjećanje na Holokaust, uopće razmatra kandidaturu Vlatke Vukelić.

<https://kamenjar.com/vukelic-sdp-ove-optuzbe-za-revizionizam-neutemeljene/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/34716-vlatka-vukelic-sdp-lazima-i-javnim-lincom-pokusava-kadrovirati-na-sveucilistu>

<https://narod.hr/hrvatska/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-ostro-odgovorila-sdp-u-kadroviranje-po-naloga-partijskih-komiteta-davno-je-iza-nas>
[Uvjeren sam g. Rektore da Senat neće potvrditi izbor za dekanicu Fakulteta s tako neuobičajenim imenom: Kakvi su to HRVATSKI STUDIJI kad je bitno što gazde i njihove sluge kažu?](#)

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

<https://hrvatskonebo.org/2023/04/18/akademik-josip-pecaric-moze-li-dekanica-na-fakultetu-hrvatskih-studija-bit-revizionist-kao-sto-je-bio-dr-franjo-tudman/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/34732-moze-li-dekanica-na-fakultetu-hrvatskih-studija-bit-revizionist-kao-sto-je-bio-dr-franjo-tudman>

Objavljeno i u knjizi: J. Pečarić, MARKO JURIĆ,
DRAGOVOLJAC.COM.

DR. SC. VLATKA VUKELIĆ OŠTRO ODGOVORILA SDP-U: KADROVIRANJE PO NALOGA PARTIJSKIH KOMITETA DAVNO JE IZA NAS

17. travnja 2023.

Izvor: Narod.hr

Izvanredna profesorica Vlatka Vukelić odbacila je u nedjelju optužbe zagrebačkog SDP-a koji je apelirao na Senat i čelništvo Sveučilišta u Zagrebu da zbog revizionističkih stavova prema NDH i ustaškom pokretu ne podrži njezin izbor za dekanicu Fakulteta hrvatskih studija.

Kako je priopćila, riječ je o pokušaju utjecaja na institucije Sveučilišta nametanjem kriterija političko-ideološke podobnosti i sredstvima političko-medijskog pritiska čime se ugrožava Ustavom zajamčena autonomija Sveučilišta.

>Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić: ‘Povijesnim lažima iz Jugoslavije i danas se blati Hrvatsku’ (<https://narod.hr/hrvatska/doc-dr-sc->

vlatka-vukelic-povijesnim-lazima-iz-jugoslavije-i-danas-se-blati-hrvatsku)

Vukelić o metodama javnog linča

Cilj SDP-a je po njezinim riječima utjecati ishod postupka “metodama javnog linča i neargumentirane političke stigmatizacije legalno izabrane dekanice koja pred stupanje na dužnost čeka formalnu potvrdu Senata Sveučilišta”.

>Dr. sc. Vukelić o novom Goldsteinovom kolegiju: ‘To je politička zloporaba’ (<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-o-novom-goldsteinovom-kolegiju-to-je-politicka-zloporaba-i-zloporaba-pojmova>)

Smatra da napad na nju kao izabranu dekanicu koji se u svojoj biti iscrpljuje u optužbama za politički krimen zbog političko-ideološki motiviranog nezadovoljstva sadržajem i rezultatima njezinog historiografskog znanstvenog rada grubo povrjeđuje ustavno zajamčenu slobodu znanstvenoga stvaralaštva, javlja HRT prenoseći Hinu.

Vukelić je potpisnicima priopćenja poručila “da je vrijeme odlučivanja o kadrovskoj politici na osnovi kriterija tzv. moralno-političke podobnosti i naloga partijskih komiteta, davno iza nas”.

Za navode o njenom odnosu spram NDH rekla je da nisu potkrijepljeni nikakvim argumentima, niti proizlaze iz bilo kojeg rada kojem je autor. “Optužbu” za revizionizam smatra potpuno neutemeljenom i lišenom čak i pokušaja argumentacije, a naglašeno zlonamjernom i perfidnom te “s osobitom indignacijom i gnušanjem ju odbacuje.”

>Dr. sc. Vukelić za Narod.hr: Starčević je doživljavao hrvatski narod kao spasitelja Europe (<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-za-narod-hr-starcevic-je-dozivljavao-hrvatski-narod-kao-spasitelja-europe>)

Klevetom je ocijenila tvrdnju SDP-a da je u više navrata svojim javnim istupima iskrivila povijesne činjenice vezano za židovske žrtve u Hrvatskoj, a zabrinjavajućim smatra što predstavnik hrvatske parlamentarne stranke nema saznanja o hrvatskom povijesnom grbu koji je bio u službenoj uporabi kraće vrijeme Odlukom od 29. lipnja 1990.

– Ovo razdoblje raskida veza s reliktima komunističkog, pa socijalističkog političkog razdoblja, za mene je razdoblje najvećeg političkog izazova suvremene hrvatske države te mu, kada god jesam u prilici, odajem dužno poštovanje, pa makar i s fotografijom, ustvrdila je Vukelić.

Potvrda izbora dekanice Fakulteta hrvatskih studija Vlatke Vukelić najavljena je na dnevnom redu iduće sjednice Senata Sveučilišta u Zagrebu, zakazane za 18. travnja.

Zagrebački SDP ocijenio je u subotu alarmantnim što je Senat najvažnijeg hrvatskog sveučilišta u modernoj Hrvatskoj, članici Europske unije, doveden u situaciju da u godini u kojoj je Hrvatska preuzela predsjedanje Međunarodnim savezom za sjećanje na Holokaust, uopće razmatra kandidaturu Vlatke Vukelić.

<https://narod.hr/hrvatska/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-ostro-odgovorila-sdp-u-kadroviranje-po-naloga-partijskih-komiteta-davno-je-iza-nas>

OČITOVANJE DR. SC. VLATKE VUKELIĆ REKTORU O OBJAVAMA U MEDIJSKOM PROSTORU

Izv. prof. dr. sc. Vlatka Vukelić
Fakultet hrvatskih studija
Borongajska cesta 83d, Zagreb

Zagreb, 13. ožujka 2023. godine

Sveučilište u Zagrebu
Trg Republike Hrvatske 14, 10000 Zagreb
n/r rektora
prof. dr. sc. Stjepana Lakušića

PREDMET: Očitovanje o objavama u medijskom prostoru

Poštovani gospodine rektore,

sukladno Vašoj inicijativi iz dopisa od 6. ožujka o.g., dostavljam Vam očitovanje koje je opsegom i sadržajem usmjereno poštovati Vaš zahtjev za „jasnoćom, nedvosmislenošću, detaljnošću i kvalitetnom strukturiranošću“ traženog uradka.

I. Uvodno, nekoliko napomena.

Iako je iz Vašega dopisa kao i naše prethodne komunikacije posve jasno na koje se medijske sadržaje glede njihova merituma odnosi Vaš zahtjev, u svrhu izbjegavanja mogućih nesporazuma u vezi s predmetom moga osvrta, držim potrebnim apostrofirati da je prvenstveno riječ o tjednoj tiskovini „**Nacional**“ (tekstovi od 3. i 10. siječnja, te od 7. ožujka 2023.) kao i portalima **Indeks.hr** i **Telegram.hr** sa serijama portalskih članaka u razdoblju druge polovice 2022. i početka 2023. godine.

Objekcije na moj znanstveni kao i osobni profil zastupljen u prethodno spomenutim medijima plasirane u spomenutim medijima (nakon što sam, kao kandidat za kojeg je Senat Sveučilišta dao svoju suglasnost, regularno izabrana za dekanicu Fakulteta hrvatskih studija (dalje FHS) prema članku 42. stavku 2. Statuta Sveučilišta u

Zagrebu) očigledno su i izvan svake razumne sumnje usmjerene izvršiti utjecaj na završnu fazu procedure formalnog potvrđivanja izbora čelnika sastavnice Sveučilišta prema članku 21. toč. 17. cit. Statuta kao zatečenog propisa koji je u prijelaznom razdoblju od stupanja na snagu novoga zakona još na snazi do isteka roka iz članka 109. stavka 1. Zakona o visokom obrazovanju i znanstvenoj djelatnosti („Narodne novine“ br. 119/22).

Težište medijskih optužbi, zapravo bezprizivnih osuda, temelji se:

1. na „krimenu“ **revizionizma** koji je kroz daljnje tekstove evoluirao u
2. **negacionizam** spram činjenica vezanih uz holokaust, te s tim u vezi i u
3. **neprimjeren pristup fenomenu NDH** s neskrivenim konotacijama njezinog pozitivnog valoriziranja te, zaključno
4. u problematiziranje, odnosno, u **osporavanje formalnog legaliteta postupka izbora dekana, a time i mogega legitimiteta** koji bi proizlazio iz proceduralno defektnog izbora.

Posebno ističem da je osmišljena strategija moje sotonizacije u tjedniku „Nacional“ očigledno obuhvaćala, s jedne strane, ponavljanje iste temeljne optužbe za revizionizam metodom „tam-tam“ bubnjeva uz intenziviranje diskursa uporabom novih političko – ideoloških diskvalifikacija koje su se, zbog nedostatka bilo kakvih realnih i provjerljivih dokaza, u posljednjem iz niza članaka (onome od 7. ožujka o.g.) pokušale učiniti vjerodostojnima autorskim doprinosom umirovljenog profesora FHS-a i donedavnog prorektora prof. dr. sc. Ante Čovića. Njegova bi elaboracija, u sinergijskom učinku s medijskom standardnom tehnikom neargumentiranog blaćenja žrtve, trebala poslužiti kao konkluzivan dokaz da se ne radi o medijskoj harangi nego o seriozno utemeljenom osporavanju mogega profesionalnog kredibiliteta, sve to, dakako, u navodnu svrhu zaštite općeg dobra i probitaka Sveučilišta.

S druge strane, uz intenziviranje optužbi lišenih razumne osnove, onemogućeno mi je ostvariti svoje pravo da se čuje i moje mišljenje, sukladno civilizacijskom i demokratskom standardu „*audiatur et altera pars*“. Uredništvo spomenute tiskovine je, naime, pozivajući se na različite formalne juridičke izlike u dva navrata

odbijalo objaviti moje zahtjeve za objavu ispravka klevetničkih navoda iz spomenutih tekstova. Najprije, tobože zato što je moje demantiranje bilo nedostavno konkretizirano (što nije bilo moguće izbjeći zbog paušalnih i neargumentiranih optužbi). Međutim, nakon što sam detaljno elaborirala vlastiti historiografski opus i profesionalne aktivnosti koje su nedvojbeno prikazale promašenost, neutemeljenost, ali i zlonamjernost autorovih i sugovornikovih konstrukcija, objava ispravka je ponovno odbijena. Ovoga puta uzrok odbijanja pronađen je u formi „preopširnosti“ demantija.

Prema tome, ovdje je, već na vanjskom planu demokratske procedure i bez ulaženja u meritum, očito riječ o grubom kršenju elementarnih civilizacijskih standarda u djelovanju medija i drastičnoj zlouporabi slobode tiska. Iskustveno je notorna uska povezanost između ovakvih i sličnih eklatantnih povreda demokratskoga prosedea i odsustva bilo kakve utemeljenosti izrečenih kritika u stvarnim činjenicama.

Sankcioniranje na sudskoj razini (s obzirom na notornu sporost sudbenih mehanizama) ne može učinkovito sanirati štetu koja mi je nanesena i pogotovo ne može spriječiti mogućnost da medijske manipulacije i dezinformacije ostvare planirani utjecaj na tijek postupka imenovanja dekana FHS-a.

Upravo zato i respektiram Vašu prosudbu, poštovani gospodine rektore, da bi jedno iscrpnije i konkretnije očitovanje s moje strane moglo doprinijeti kvalitetnijoj pripremi za sjednicu Senata glede ove točke dnevnoga reda, unatoč tome, posve načelno smatram da bi za vjerodostojnost i reputaciju visokih institucija Sveučilišta bilo porazno pridavanje značaja žurnalističkim uradcima koji su zbog vidljivog odsustva objektivnosti i uporabe paušalnog etiketiranja lišeni svake profesionalne i stručne relevantnosti.

Pogotovo mi se u tom kontekstu, već s motrišta boljih običaja civiliziranih sredina, čini neprihvatljivim da se Senat Sveučilišta dovede u poziciju da arbitrira „u sporu“ između medijske tiskovine kao tužitelja i legalno izabranog dekana kao optuženika koji mora dokazivati svoju nedužnost u „predmetu“ nedokazanih i neargumentiranih optužbi koje se zapravo svode na javni linč

II. U daljnjem dijelu ovoga očitovanja osvrnuti ću se na uvodno označene medijske „kritike“ i osporavanja mojega profesionalnog djelovanja.

1. Revizionizam

U naslovu članka od 3. siječnja o.g. i dalje u tom tekstu kao i u kasnija dva članka (tjednik Nacional) te u uvodno spomenutim portalima naziva me se revizionisticom – ta je „inkriminacija“ temelj i lajtmotiv svih optužbi - što bi prema definiciji Hrvatske enciklopedije značilo načelno sljedeće:

„revizionizam (prema revizija), pokušaj mijenjanja postojećega stanja (odnosa, zakona, ustava, granica i sl.). Pojam označuje i struju unutar radničkoga pokreta koja se najprije javlja u njemačkoj socijaldemokraciji potkraj XIX. st., a obilježava ju napuštanje programa revolucionarne klasne borbe i mišljenje da je moguća reforma kapitalističkoga društva..... optužba za »revizionistička gledišta« vodila je isključivanju iz komunističkih stranaka, a poslije i političkome progonu jer se u boljševizmu i srodnim komunističkim poredcima svako odstupanje od opće linije smatralo protumarksističkim.“

(<https://www.enciklopedija.hr/Natuknica.aspx?ID=52627>).

Slijedom izložene jasne ideološki obojene provenijencije predmetnoga pojma, a u nedostatku autorovog drukčije ponuđenog sadržaja, njegova naglašeno pejorativna konotacija revizionizma u koju sam smještena više govori o tekstopiscu i žurnalističkom profilu kojega prezentira.

Koristiti termin „revizionizam“ kao izrazito diskreditirajuću etiketu je krajnje problematično pogotovo u znanstvenom kontekstu, jer je revizionizam, kako to jasno eksplicira filozof Neven Sesardić upravo „duša svake znanosti, pa tako i povijesti.“

U koliko se, pak, ovaj pojam rabi u užem historiografskom kontekstu, nužna je elementarna informiranost o prevladavajućim stajalištima struke (vidjeti npr. <https://www.vecernji.hr/vijesti/i-lijevi-i-desni-povjesnicari-slozni-hrvatskoj-treba-povijesni-revizionizam-1399388>).

Revizionizam danas u Hrvatskoj služi – o čemu je riječ i u ovom konkretnom slučaju – kao ekskomunikacijska anatema kojom se pozornost javnosti pokušava odvratiti od relativno lako provjerljivih povijesnih činjenica naravi jugokomunističke vladavine i zločinačke prakse.

Shodno tome, razvidno je kako je medijski konstruirana i tako stalno javno prisutna optužba za revizionizam politički iskonstruirana i instrumentalizirana.

Upravo je u post-totalitarnim (postkomunističkim) zemljama revizionizam nužan u svrhu razobličavanja i raskrinkavanja predrasuda i neistina historiografije iz totalitarnog razdoblja i njezinih kanoniziranih istina.

O tome su se izjašnjavali neosporni intelektualni autoriteti.

Npr. **A. Solženjicin** – „*Ono čega se sjećamo nije ono što se stvarno dogodilo, nije povijest, nego je to samo ona otrcana isprekidana linija koju su nam odlučili urezati u pamćenje stalnim ponavljanjem*“, **S. Holmes** – „*komunizam je sustavno uništavao povijesno sjećanje. Da bi postkomunističko društvo ozdravilo, treba se prvo prisjetiti što se bilo dogodilo*“, **R. Errera**: „*Većina modernih diktatura nije se ograničila samo na vladanje putem terora, straha i laži. Mnoge od njih dale su si truda i uklonile, odnosno krivotvorile stranice i stranice državne povijesti, a u nacionalnoj svijesti sustavno su nastojale uništiti povijesno sjećanje te falsificirati prošlost. Stoga je važno da se ponovno uspostavi povijesno sjećanje naroda. Njegova rehabilitacija je jedini mogući udarac onima koji su pokušali iskriviti svijest društva.*“, te zaključno, i danas aktualne konstatacije **Vlade Gotovca** iz njegove završne riječi kao optuženika u montiranom procesu za verbalni delikt protiv naroda i države 1981. – „*Hrvatska budućnost nije moguća bez cijele hrvatske tradicije i slobode koju pretpostavlja njezino reinterpreteriranje kao uvjet budućnosti...Umjesto reinterpreteracije prošlosti, kao uvjeta budućnosti, poduzima se njezina represivna redukcija, što prijeti retrogradnim procesima koji su prema budućnosti fatalno subverzivni.. Svesti slobodu na slobodu istomišljenika, to znači ozakoniti monolog kojemu je jedini sugovornik njegova vlastita jeka;*

to znači ukinuti razliku između slobode i tiranije. Opasno je samo ono mišljenje koje onemogućuje druga mišljenja. “.

Iz optike znanosti i znanstvene metodologije, revizionizam (lat. *revidere*: *ponovno pogledati*) označava ponovnu prosudbu ili reinterpretaciju dosadašnjih većinski priznatih spoznaja ili stajališta pojedine znanosti (ili politike) ponovnim razmatranjem određenih pitanja ili preispitivanjem povijesnih izvora. Povijesni revizionizam je univerzalno priznat kao legitimna kritička znanstvena povijesna praksa odnosno kritički pristup koji nastoji racionalno i argumentirano revidirati neke opće prihvaćene koncepcije otvaranjem novih rasprava i korištenjem novih informacija.

Iz tog razloga smatram da su optužbe za revizionizam i u hrvatskom kontekstu promašene i znanstveno neutemeljene.

2. Odnos prema Holokaustu

Od svih iznesenih medijskih optužbi i političko – ideoloških stigmatizacija, ona o navodnoj negaciji židovskoga genocida za vrijeme nacističke vladavine (**negacionizam**) je naročito monstruozna jer je uz to, što je, kao i ostale, lišena svake utemeljenosti, još i naglašeno zlonamjerna i perfidna.

Zato je s osobitom indignacijom i gnušanjem odbacujem.

Perfidnost i zlonamjernost optužbe za negacionizam ove vrste proizlazi iz činjenice da se ovdje ne radi prvenstveno o pitanju historiografske naravi i povijesne istine – koja je glede ove teme, prema univerzalno prihvaćenom konsenzusu struke kao civilizacijskom standardu, dobro poznata i nesumnjiva – nego o problematici koja je **pravno utvrđena i sankcionirana**, pa mi se u biti, ovakvim izmišljenim optužbama, imputira protupravno ponašanje, odnosno skretanje u pravno „zabranjenu zonu“, a što je posljedično sračunato na kompromitiranje mogega ukupnog znanstvenog kredibiliteta. Podsjećam s tim u vezi na rezolucije Opće skupštine UN-a od 26. siječnja 2007. i 20. siječnja 2022. o osudi negiranja ili minimiziranja holokausta kao povijesnog događaja, kao i na članak 325. stavak 4. hrvatskoga Kaznenog zakona koji sankcionira kaznom zatvora do 3 godine javno odobravanje, *poricanje ili znatno umanjivanje* kaznenog djela genocida. Konačno,

povjesničarima i svim istraživačima predmetnog povijesnog razdoblja dobro je poznata presuda Europskoga suda za ljudska prava u slučaju iz 2003. (Garaudy protiv Francuske) u kojoj je jasno istaknuto da je negiranje holokausta kao jasno ustanovljene povijesne činjenice protivno fundamentalnim vrijednostima Konvencije (pravdi i miru) te predstavlja ozbiljnu prijetnju javnom poretku s obzirom na to da mu je stvarna svrha rehabilitacija nacionalsocijalističkog režima i optužba protiv samih žrtava za falsificiranje historije.

Izložila sam univerzalne demokratsko – civilizacijske europske standarde koji determiniraju etičke i intelektualne pristupe ovoj problematici.

U posljednjem u seriji tekstova „Nacionala“, u takvu pseudoargumentacijsku liniju bjesomučnoga optuživanja lišenoga svake činjenične i dokazne osnove uključio se i umirovljeni prof.dr.sc. Ante Čović. Metodom paušalnog diskvalificiranja nepodobnih u stilu nekadašnjih partijskih komiteta koji su zasjedali prije sastavljanja formalnih javnotužilačkih optužnica, on me – bez ijednog jedinog argumenta – uporabom logički problematičnog silogizma osuđuje kao „osobu koja ideološki revidira znanstveno utvrđene činjenice o zbivanjima u Drugom svjetskom ratu, pa tako i činjenice koje se odnose na holokaust te izravno negira ustavne temelje suvremene hrvatske države.“

Autor ove formulacije – spomenuti profesor Čović, uz nemogućnost da bilo što od izrečenoga na moj račun dokazno i argumentacijski konkretizira, zapravo demonstrira vlastito neprihvatanje fundamentalnog ustavnog utemeljenja Hrvatske na osnovi „povijesne prekretnice odbacivanja komunističkog sustava“ (Izvorišne osnove Ustava RH), jer je metoda javnih osuda bez priziva i bez argumenata i dokaza, ekstremne netolerancije i medijskih egzekucija, kojom se metodom sam služi, upravo oznaka razdoblja prije (Ustavom apostrofirane) spomenute „povijesne prekretnice odbacivanja komunističkog sustava“.

Zaključujem da je ovdje riječ o tipičnom post-totalitarnom sindromu perpetuiranja onih internaliziranih obrazaca i stereotipa koji su u vremenu „prije povijesne prekretnice“ služili kao učinkovita metoda obračuna moćnika s oponentima i nepodobnima.

Sukladno tome citirana formulacija ne govori o meni nego o njezinom autoru.

U odnosu na konkretne pojedinosti iz novinskih članaka, ističem sljedeće:

Potpuno izvan sadržaja i tema koje opisuju moj profesionalni rad, autor tekstova (novinar Dragan Đurić) u siječanjskim izdanjima „Nacionala“ očito namjerno i tendenciozno uklapa priču o dvjema međunarodnim konferencijama koje se bave Holokaustom kao relevantnima za moj izborni postupak iako za to ne daje nikakvo razumno obrazloženje.

Vezano uz to, njegov je sugovornik umirovljeni profesor Ivo Goldstein koji je dao izjavu za prvi od serije članaka objavljenih u „Nacionalu“. On se pri tome nije očitovao o mojem znanstvenom i stručnom radu, već je iznio osobni i generalni stav o hrvatskoj historiografiji. U gore navedenom članku iz Večernjeg lista iz toč. 1. ovoga očitovanja, vidljivo je kako većina njegovih kolega ima oprečno stajalište, međutim novinar Đurić tražio je izjavu osobe koja je trebala pojačati dojam njegovih naslovnih teza. Pri tome opravdava kompetenciju sugovornika pozivajući se na njegovu korelaciju s dvije međunarodne konferencije o Holokaustu, a s kojima Goldstein zapravo nema poveznice, a što je vidljivo iz članka u Jutarnjem listu: <https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/ispravak-clanka-kako-sam-i-zasto-izbacen-iz-hrvatske-alijanse-za-holokaust-nisam-jedina-zrtva-cistke-nepodobnih-15211954> .

Nadalje, predmetni članak opisuje dvije konferencije o sjećanju na progon Židova u Drugom svjetskom ratu te Hrvatsko predsjedanje IHRA-om, što na osobnoj razini apsolutno podupirem, no ujedno ne vidim kakve to veze ima s mojim profesionalnim i znanstvenim djelovanjem. Ovakvim nizom logičkih pogrešaka *non sequitur* moglo me se optužiti i za agresiju i rat u Ukrajini.

Dalje se u članku kaže kako sam imala objavu na digitalnoj platformi Facebook 2020. koju sam nasloвила: „Pohod na Jasenovac i tradicionalni karneval zombija“. Objavu na navedenoj platformi sam imala, međutim, objava je bez „naslova“, a isti je izmišljen od strane tekstopisca s namjerom inkriminirajućih konstrukcija koje mi se imputiraju kroz cijeli članak. Ovdje donosim cijeli sadržaj objave

iz kojega je razvidno da ni najudaljenije ne dotiče tematiku Holokausta i njegova negiranja:

„Jučerašnji karneval zombija spada u najbizarnije društvene događaje u novijoj sceni. Tradicionalni pohod na Jasenovac, događa se uslijed pandemije korona virusa, kada je glavna parola medija, dućana, kozmetičkih firmi i naftnih kompanija: ostani doma! Dok normalne građane Hrvatske policija privodi radi šetnje (sjetimo se 2 gospođe iz Splita), oni za koje isti zakoni i preporuke očito ne vrijede, dolaze još jednom osloboditi Jasenovac. To mitsko mjesto koje je i opet postalo simbolom diskriminacije. Danas je postalo jasno, kako smo svi mi što nismo bili tamo, građani drugoga reda. Nakon policijskog rastjeravanja "okupljanja" roditelja s malom djecom u šetnji i urlanja na megafon da se vratimo kući, pojedinci koji tako dobro već pola stoljeća troše sredstva države koju kleveću i čiju propast zazivaju, poput nekih novih partizana orgijaju po mjestu pijeteta dovodeći stvari do apsurd. Ono što mali čovjek ne može, ovaj "odabrani čovjek može, besramno i bešćutno, ne zapitavši se ni u jednome času, zašto neko dijete ne može imati normalan upis na fakultet dok on ovako slobodno hoda zemljom, koju je, kako se čini, ponovno okupirao. Jučer smo mi bili Jasenovac. Mi koji smo zarobljeni u svojim kućama, kojima je dokinuto zakonsko pravo na rad i obrazovanje. Jučer se jasno vidjelo tko su stražari i upravitelji našeg "logora", za koga su zakoni drugačiji. I tako je Jasenovac i 2020. postao mjesto razdvajanja, nerazumijevanja i opće diskriminacije i očit je primjer svoje duboke simbolike koji i danas služi za degradiranje svega što je ljudsko.“

Objavi je pridodana i moja fotografija na kojoj je vidljivo da sam i sama bila u Jasenovcu gdje sam iskazala osobni prijetet poklonivši se žrtvama Jasenovca. Upravu tu činjenicu autor teksta je očito zlonamjerno ispustio čime je namjerno prešutio nespornu činjenicu koja se nije uklapala u inkriminirajući/ difamirajući sadržaj koji je potencirao.

Da je izrazito zlonamjeran, dokaz je i moja javna, a tada svojevrsna politička objava:

<https://hrvatskonebo.org/2017/09/09/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-jasenovac-mjesto-pomirenja-i-istine/> koju je novinar izbjegao spomenuti, objaviti i interpretirati, a koja jasno ilustrira moj osobni

stav prema Jasenovcu. Iz sadržaja objave apsolutno je jasno s kolikim pijetetom se odnosim prema jasenovačkim žrtvama: Jasenovac – mjesto pomirenja i istine.

U tekstu od 3. siječnja se dalje posve pogrešno navodi kako sam bila promotorica knjige Igora Vukića što je posve neutemeljena konstrukcija sračunata da me se dovede u blisku vezu s osobom koja je od strane medija istoga političko – ideološkog profila javnosti prezentirana kao revizionist i negator ustaških zločina.

Dalje se u tekstu navodi komentar Sanje Tabaković o mojim „problematičnim stavovima“, koje se pri tome uopće ne navodi. Tabaković nigdje ne daje komentar na moje konkretno djelovanje, već opće poznate činjenice o sudbini Židova, a što ja, ne samo da nikada nisam stručno problematizirala, nego nisam taj segment ikada, čak u ikakvom kolokvijalnom pristupu dovodila u pitanje. Dapače, slažem se, ne samo s tvrdnjom gospođe Tabaković kako su poznate činjenice o sudbini Židova, već se slažem s cijelim višegodišnjim istraživačkim opusom vezanim uz Holokaust, kao i svim spoznajama koja su iz tih istraživanja proistekla. Tako da je potpuno nejasno što točno Tabaković komentira.

S tim u vezi, potpuna je laž kako sam ikada u svojem radu iznijela ijednu „konstrukciju“ na temu položaja Židova u NDH. Također, navedeno je kako sam se u jednom svom predavanju osvrnula na to kako su Židovi svoju imovinu ostavljali Crkvi, no ne navodi se o kojem je „predavanju“ točno riječ. O predavanju, glede kojega mogu biti odgovorna samo za ono što sam rekla i iznijela, a ne za ono što je gđa Tabaković razumjela i dalje prenosila, doznajemo iz sadržaja korespondencije e-pošte, koju Tabaković prilaže tekstu „Nacionala“. Iz mogega je odgovora potpuno jasno kako sam nekada negdje, možda u javnom prostoru iznijela tvrdnju koja ni na koji način ne negira povijest stradanja Židova, već je štoviše opisuje, na razini osobnog obiteljskog iskustva. Radi boljega razumijevanja sadržaj donosim u cijelosti:

„Poštovana,

Ne koristim ovaj e-mail baš i tek sam sada pročitala Vašu poruku. Prije svega, izuzetno mi je drago da ste slušali moje predavanje. Nadalje, ne bavim se niti sam se bavila pitanjem stradalnika u 2. svjetskom ratu. Rečenica koju u predavanju izričem temeljila se na

iskustvenom dijelu i pričama moje obitelji o njihovim prijateljima Židovima.

Njihovi prijatelji uspjeli su pobjeći u SAD i dugo godina su se još dopisivali nakon toga. Dakle, tvrdnja je izrečena samo u tom kontekstu. Ako pogledate ono što sam pisala i čime se bavim, nikada ne bježim od povijesne istine i povijesnih činjenica. Osobno, bilo bi mi drago da se pokrenu mnoga istraživanja na razini lokalnih zajednica o židovskim obiteljima, otuđenoj imovini u NDH, kasnijoj Jugoslaviji, povratu imovine, je li taj proces uspješan ili nije i slično. U biti je jako puno tema koje traže epilog struke.

Ako Vaš poziv još stoji, ja bih mu se svakako odazvala, ali Vas molim da me kontaktirate na:

Srdačan pozdrav, Vlatka Vukelić.“

Daljnji medijski linč po istovjetnom klasifikacijskom obrascu nastavljen je u idućem članku.

Tako je u tjedniku „Nacional“ od 10. siječnja 2023., u on line izdanju objavljena najava članka, odnosno intervjua novinara Dragana Đurića (ponovno!?) sa Sanjom Zoričić Tabaković, pod naslovom „Senat treba ocijeniti rad Vlatke Vukelić, širi laži da su Židovi davali svoju imovinu Crkvi“:

<https://www.nacional.hr/zoricic-tabakovic-o-imenovanju-dekanice-hrvatskih-studija-senat-treba-ocijeniti-rad-vlatke-vukelic-jer-siri-lazi-da-su-zidovi-davali-svoju-imovinu-crkvi/>. Međutim, u objavi tiskanog izdanja Nacionala od 16. siječnja 2023., naslov je preformuliran te glasi: Senat bi trebao ocijeniti rad Vlatke Vukelić jer širi neistine: <https://www.nacional.hr/sanja-zoricic-tabakovic-senat-bi-trebao-ocijeniti-rad-vlatke-vukelic-jer-siri-neistine-da-su-zidovi-davali-svoju-imovinu-crkvi/>.

Kao što je jasno uočljivo, sama svrha najave intervjuja bila je krajnji senzacionalizam i nedvojbeni izjava u kojoj se ističe moje navodno postupanje kao profesionalno i moralno problematično, naglašavanjem kako „lažem“ o određenoj temi. Međutim, sam članak objavljen nekoliko dana kasnije, tematski to uopće ne problematizira, dapače ne navodi ikoju od mojih tobože izrečenih laži, već samo ukazuje na teze koje, prema procjeni intervjuirane osobe, ne stoje. Gospođa Tabaković navodi dvije osnovne teme kada

sam ja u pitanju: negira moju navodnu tvrdnju, za koju nigdje nikada nije navela gdje je izrečena, o tome da su Židovi u nesigurnom razdoblju Drugog svjetskog rata ostavljali vlastitu imovinu Katoličkoj Crkvi na čuvanje, s ciljem povratka i preuzimanja tih vrijednosti.

Međutim, da je upravo ovaj navod točan dokazuje izvorni znanstveni rad doc.dr.sc. Ante Mikića objavljen u uglednom hrvatskom znanstvenom časopisu *Croatia Christiana periodica*, Vol. 43 No. 83, 2019., pod naslovom: „Okolnosti pronalaska zagubljenog blaga Riznice zagrebačke katedrale i zlata židovske obitelji Berman 1968. godine“ (<https://hrcak.srce.hr/file/328326>). Također, o ovome je događaju izvijestio Jutarnji list: <https://www.jutarnji.hr/naslovnica/kako-je-u-tornju-zagrebacke-katedrale-pronadeno-bлаго-obitelji-berman-donosimo-intrigantnu-pricu-koju-je-u-svom-dnevniku-otkrio-kardinal-kuharic-9778714> kao i internetska stranica bitno.net: <https://www.bitno.net/vijesti/hrvatska/ekskluzivno-prica-o-uglednoj-zidovskoj-obitelji-koja-je-za-vrijeme-ndh-svoje-bлаго-povjerila-na-cuvanje-kaptolu/>.

Iz sadržaja i metodičkog pristupa obradi teme kolege s Hrvatskog katoličkog sveučilišta, sasvim je izvjesno kako ne samo da nisam lagala, već sam izrekla potpunu istinu.

Nadalje, ista osoba u predmetnom intervjuu negira moju izjavu o emigriranju Židova s područja NDH u SAD, a što i opet potvrđuje doktorska disertacija obranjena na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu Naide Mihal Brand „Židovi u Hrvatskoj od 1944./5. do 1952.“. Disertacija je obranjena 2015. pod mentorstvom prof. dr. sc. Ive Banca: <http://darhiv.ffzg.unizg.hr/id/eprint/6376/1/Brandl%20doktorski%20Orad%20LEK2.pdf>.

Podatke o židovskom iseljavanju s prostora NDH i u SAD tijekom Drugog svjetskog rata donosi i hrvatska znanstvenica djelatnica Hrvatskog instituta za povijest Marica Karakaš Obradov: <https://hrcak.srce.hr/134031>.

Također, gospođa Tabaković ponavlja transkript naše mail korespondencije uz tvrdnju kako nisam htjela ostvariti komunikaciju s njom, iskrivljujući premise. Naime, upravo se iz prethodno

citiranog sadržaja transkripta maila jasno vidi kako sam se i komunikacijski i osobno gospođi Tabaković stavila na raspolaganje (!) Ovakvo namjerno dekonstruiranje istine za cilj je imalo mobilizirati čitateljsku javnost protiv mene kao pretendenta na dekansku dužnost na FHS-u.

Dakle, nakon što sam pozitivno odgovorila na poziv gospođe Tabaković ista mi se povratno nikada više nije obratila te se čitave korespondencije sjetila upravo nakon što je moj Program za predloženika za dekanicu potvrđen na sjednici Senata Sveučilišta u Zagrebu 13. prosinca 2022. te nakon što sam izabrana za dekanicu Fakulteta hrvatskih studija na sjednici Fakultetskog vijeća 21. prosinca iste godine, a s ciljem negativnog utjecaja na predstojeću potvrdu ovoga izbora na Senatu Sveučilišta u Zagrebu. Odnosno, svi sadržaji koji su joj bili „sporni“ bili su joj „sporni“ čak punih 6 godina, odnosno sve do trenutka kada trebam preuzeti rukovodeću poziciju pri FHS-u. Očito je kako gospođa Tabaković ima kvalitetan kontakt s „Nacionalom“, medijski je jasno profilirana te može ostvariti medijski prostor kada zaključi da joj je isti potreban, pa ipak sve se to nije dogodilo do siječnja 2023. godine.

Nikada nisam došla niti namjeravala doći u otklon od na početku točke navedenih civilizacijskih i strukovnih postulata, niti moji medijski tužitelji u tom smislu imaju za svoje optužujuće teze bilo kakve dokaze ili barem minimalno prihvatljive indicije pa nedostatak argumenata pokušavaju nadomjestiti vehementnošću svojih ponavljanih optužbi.

Služe se pritom tehnikom argumentacijskog privida pokušavajući konstruirati povezanost između vremenski, prostorno i sadržajno različitih i nepovezanih događaja i okolnosti koje su dekontekstualizirane odnosno izolirane od cjeline u kojoj su se odvile.

3. Odnos prema NDH

U označenim tekstovima u Nacionalu, pored ostalog, „stavlja mi se na teret“ da sam nositeljica kolegija „Povijest NDH“ u kojem „promičem i svoje revizionističke stavove“, kao i da sam „negatorica zločinačkog karaktera ustaškog režima NDH“.

Ponovno me to podsjeća na riječi Vlade Gotovca optuženog za slične „zločine“ pred komunističkim sudom 1981. – „*Očigledno: u pitanju je projekt ušutkavanja ustaštvom, kompromitiranja ustaštvom, posvemašnjeg izoliranja ustaštvom, i – ukoliko to sami Hrvati čine – u pitanju je demon samoporicanja, odustajanja od svoga postojanja, provedenog bezdušnim samoponižavanjem. Zašto mi na svaki način želimo uvjeriti svijet i sebe da se ustaštvo u Hrvatskoj bez prestanka obnavlja ? Dovoljno je spomenuti slučaj Ernsta Blocha koji je izjavio da su svi Hrvati izvan domovine fašisti, a da se ne zna koliko su to i oni u zemlji, pa da se shvati kakve su porazne i ponižavajuće međunarodne posljedice tog pacificiranja hrvatske kritičnosti svodjenjem na ustaštvo. Jer Bloch je bio u Hrvatskoj, objavljivan je u Hrvatskoj, bio je član savjeta časopisa „Praxis“ koji izlazi u Hrvatskoj...-kako je moguće da on tako govori o Hrvatima?! Ili je, naprotiv, upravo zato moguće?!“.*

Da me je, sukladno standardima i obvezama iz novinarskog kodeksa, autor teksta u „Nacionalu“ prethodno konzultirao o okolnostima zbog kojih me medijski stigmatizira, saznao bi da to što sam nositeljica kolegija, ne znači nužno i da ga osobno izvodim i pritom iznosim neke vlastite stavove. Posve načelno i neovisno o spomenutom kolegiju, na nastavi i općenito u svom historiografskom znanstvenom radu ne iznosim nikakve „svoje stavove“ (u smislu političkih, ideoloških ii svjetonazorskih uvjerenja) nego povijesnu faktografiju uklopljenu u određeni povijesni kontekst.

S tim u vezi moj je temeljni „stav“ da se činjenice glede događaja i fenomena iz prošlosti, pa tako i NDH, moraju utvrđivati objektivno i nepristrano na osnovi vjerodostojnih i relevantnih povijesnih izvora koji omogućuju temeljito potkrijepljene i valjano argumentirane zaključke.

Razdoblje Drugoga svjetskog rata općenito, a posebice i na hrvatskom te širem prostoru bivše Jugoslavije, bilo je kompleksno i slojevito, obilježeno traumatičnim podjelama hrvatskog nacionalnog korpusa te povijesno istraživanje zahtijeva temeljitost i analitičnost lišenu predrasuda i crno – bijele tehnike.

Tvrdnja autora teksta da sam „negatorica zločinačkog karaktera ustaškog režima NDH“ ni izravno ni neizravno, niti najudaljenije, ne proizlazi ni iz kojeg rada kojem sam autor. U znanstvenoj i stručnoj

obrađi povijesnih tema koje se odnose na spomenuto povijesno razdoblje, konkretno i pojedinačno obradila sam tri teme. Dvije od tih tema zaokružene su u objavljenom izdanju, dok je treća *in extenso*.

Suautorica sam knjige „Četničke postrojbe u službi Nezavisne Države Hrvatske“, 2021. u kojoj su opisane i analizirane osnovne značajke političkoga poretka nastalog postizanjem sporazuma o četničkome priznanju vrhovništva NDH. Pri tome su skicirane i životne realnosti u vezi s funkcioniranjem međuljudskih odnosa na područjima obuhvaćenim tim sporazumima. U knjizi je, na osnovi vjerodostojnih i neupitnih povijesnih izvora arhivske provenijencije, objašnjena ratna kompleksnost, slojevitost i dinamičnost vojno – političke situacije u NDH u analiziranom segmentu njezina postojanja.

Nadalje, obrađujem i veliku humanitarnu katastrofu koja je 1942./1943. bila dio svakodnevice Nezavisne Države Hrvatske. U tom smislu sudjelovala sam u organizaciji i realizaciji znanstvenoga skupa: „Zbrinjavanje kozaracke djece i dječje prihvatilište u Sisku 1942.-1943.“, održanoga u petak 30. studenoga 2018. u Velikom kaptolu u Sisku, u **organizaciji Sisačke biskupije, Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu i Hrvatskog katoličkog sveučilišta**. (<https://www.unicath.hr/znanstveni-skup-zbrinjavanje-kozaracke-djece-i-djecje-prihvatiliste-u-sisku-1942-1943>, <https://www.unicath.hr/odrzan-je-znanstveni-skup-zbrinjavanje-kozaracke-djece-i-djecje-prihvatiliste-u-sisku-1942-1943>, <https://www.hrstud.unizg.hr/obavijesti?@=216h4>, <http://historiografija.hr/?p=12549>, <https://ika.hkm.hr/najave/znanstveni-skup-zbrinjavanje-kozaracke-djece-i-djecje-prihvatiliste-u-sisku-1942-1943/>).

Sudionici znanstvenoga skupa po održanome skupu oglasili su se **priopćenjem** u kojem je, između ostaloga, navedeno:

„Ratne operacije na području NDH, kao i uspostava formalne vlasti na cijelom njezinom području u sjeni su teških socijalnih okolnosti... Caritas i prije formalne uspostave NDH već skrbi za oko 2000 siromašne i gladne djece i stvara mrežu privremenih udomitelja. Niz je iskaza župnika i načelnika općina da ljudi jedva preživljavaju ..U tim uvjetima bl. Alojzije Stepinac veže Caritas za

državnu Zakladu „Pomoć“, koja skrbi o velikom broju izbjeglica i prognanika s područja NDH (njih 200 000) te organizira i prihvata izbjegličke djece. Vrhunac tog karitativnog i humanitarnog djelovanja iskazat će pojedinci i organizacije zbrinjavanjem dječjeg izbjegličkog vala s Kozare, do kojeg dolazi uslijed vojnih sukoba na tome području.... Diana Budisavljević, rođ. Obexer i Marko Vidaković osnivaju organizaciju pod nazivom „Dječja akcija“ s ciljem zbrinjavanja pravoslavne djece s ratom zahvaćenog područja. Partnera u ovom humanitarnom pothvatu vide i pronalaze u liku bl. Alojzija Stepinca koji ih prima i nakon intenzivnog promišljanja vrlo mudro organizacijski veže uz Caritas. Katolička Crkva ovu organizaciju stavlja pod svoju zaštitu, pronalazi mehanizme financiranja cijelog humanitarnog pothvata i mnogim pokušajima, suradnjom s Crvenim križom Hrvatske, ali i Srbije, upornošću i kršćanskom uljudbom, organizira prihvata za oko ukupno 25 000 djece....Caritas uspješno rješava pitanje financiranja svih zaklada, Crveni križ Hrvatske skrbi o prihvatu i formalnim uvjetima prijevoza i smještaja, a Ministarstvo udružbe NDH osigurava državni patronat te daje legitimitet cijelom nizu humanitarnih akcija. Da je skrb o djeci smatrana ozbiljnom dužnošću dokazuje i činjenica da su se u ime države posebne priznanice potpisivale s udomiteljima, što je smještenoj djeci osiguravalo dostojanstven život, ali i mogućnost evidencije. Djeca se nisu smjela koristiti za rad ili biti odgajana mimo svojih religijskih uvjerenja, a nakon 14. godine bilo im je ponuđeno ili da izuče zanat ili da odu u vojsku. Ovakve uvjete udomljavanja nije mogla postaviti privatna inicijativa ili akcija, već samo državni aparat uz nadzor Crvenoga križa Hrvatske i Caritasa, koji je uz Ministarstvo udružbe isplaćivao naknade udomiteljima za svako udomljeno dijete. Inicijativom Diane Budisavljević i Marka Vidakovića Dječje prihvatilište u Sisku, u organizacijskoj strukturi, oformio je Crveni križ Hrvatske, uz infrastrukturnu pomoć Caritasa i Ministarstva udružbe NDH. Prva djeca su pristigla u objekte za tu namjenu u samome centru Siska 3. kolovoza 1942. Bilo ih je oko 3000. Zbog iznimno brzog procesa udomljavanja, ali i velike stope mortaliteta (oko 20 %), točan broj djece koja su prošla kroz ovo prihvatilište nemoguće je utvrditi. Pretpostavlja se kako ih je u ukupnome broju bilo preko 7000, dok ih je smrtno stradalo, uslijed

bolesti i gladi 1152. Ne postoji niti jedan dokument koji dokazuje nasilno oduzimanje života i ne postoji niti jedan dokument koji utvrđuje postupke mučenja izbjegličke djece. Niz je svjedočanstava o iznimno teškim prilikama, niz je iskaza iz kojih se vidi kako je upitno je li higijenski minimum bio zadovoljen, a epidemiološka katastrofa odrazila se na najslabijima.

Većina od 6000 djece spašena je, unatoč katastrofalnim prognozama liječnika koji su zaprimili djecu i prognozirali mortalitet od 90%...“ U Sisku, 30. studenoga 2018.“

(<https://www.hrstud.unizg.hr/obavijesti?@=216h4> ; <https://ika.hkm.hr/novosti/znanstveni-skup-zbrinjavanje-kozaracke-djece-i-djecje-prihvatiliste-u-sisku-1942-1943/>).

Dakle, sudionici skupa, a ne jedna osoba, usuglasili su se oko navedenih historiografskih elemenata, temeljem prikupljenih i sa posve stručnog motrišta interpretiranih arhivskih dokumenata.

Opisanu temu je u dijelu svojega znanstvenoga rada obradio i povjesničar s Hrvatskoga instituta za povijest dr.sc. Nikica Barić 2017. (<https://hrcak.srce.hr/187790>), ali je, za razliku od mene, ostao pošteđen od optužbi zbog „simpatiziranja“ ustaškoga režima, odnosno „negiranja zločinačkog karaktera NDH“, premda je u zaključcima svoga rada, između ostaloga, naveo kako je „priča o Diani Budisavljević izmišljena, ne u odnosu na njezin humanitarni rad i skrb za djecu, nego „u dijelu koji se odnosi na pitanje kako je pod ustaškim režimom takva akcija spašavanja djece bila moguća. Bila je moguća zato što je sam režim – „po nalogu Poglavnika“ – tu akciju odobrio i proveo.“.

Evidentna je, dakle, agenda da se jedino mene medijski prikaže kao problematičnu u gornjem kontekstu.

Suautorica sam i nekoliko poglavlja u znanstvenoj monografiji „Povijesni razvoj primijenjene psihologije u Hrvatskoj tijekom prve polovice XX. stoljeća : Stanica za savjetovanje pri izboru zvanja u Zagrebu (1931. – 1948.)“, od kojih u jednom analiziram rad jedne institucije i u razdoblju njezina djelovanja u Nezavisnoj državi Hrvatskoj. Naziv je poglavlja: Stanica za savjetovanje pri izboru zvanja u Zagrebu između tri državno-pravne preobrazbe (1939. - 1941. - 1945.). te ono obrađuje sljedeći sadržaj: Rezultati rada Stanice/Zavoda za savjetovanje pri izboru zvanja bili su odgovor na

tešku gospodarsku i društvenu situaciju u kojoj se Hrvatska nalazila u cijelom razdoblju postojanja Kraljevine Jugoslavije. U širem smislu, Kraljevina Jugoslavija nije bila zainteresirana u davanje odgovora za lošu radnu i socijalnu strukturu u hrvatskim zemljama. Za vrijeme postojanja Banovine Hrvatske, koja je u osnovi predstavila liberalniji model vlasti/upravljanja, zamjetan je konačni iskaz interesa i same centralne vlasti za ovu instituciju, koji se očituje kroz prve pokušaje pomoći u financiranju. Razdoblje uspostave Nezavisne Države Hrvatske donosi Stanici svojevrsnu društvenu legitimaciju, jer Stanica kao pravna osoba tada sklapa suradnju s Ministarstvom udružbe. Ovo ministarstvo koristi resurse i podatke kojima Stanica raspolaže kako bi dobilo podatke o socijalnoj i zdravstvenoj skrbi naučnika. Vjerojatno je najveće institucionalno priznaje do tada Stanica dobila kada su njezini djelatnici sudjelovali u izradi Zakonske odredbe o zaštiti naučnika i mladih radnika i namještenika. Institucijama poput Stanice Hrvatska sama pokušava riješiti nagomilane društvene, a na određeni način i tranzicijske probleme, uz dugoročnu viziju i smisleno planiranje.

Objavljeni sadržaji tiskani su u nakladi Fakulteta hrvatskih studija i Školske knjige. Prošli su sve zakonom propisane procedure kako bi bili kategorizirani kao znanstvena djela (dvostruka nezavisna recenzija) te su još dva puta nakon toga kroz ukupno šesteročlano povjerenstvo dobili certifikat stručne potvrde kojima su nadležna stručna povjerenstva ocjenjivala moj rad u svrhu napredovanja u struci.

Iz svega je jasno kako niti u jednoj od navedenih tema stručno ne obrađujem problematiku bilo kojega režima, niti se izolirano upuštam u njegovu vrijednosnu valorizaciju, već se bavim, uz ostalo, institucionalnim okvirom pojedinih povijesnih realiteta kao segmentom ukupnog konteksta određenih povijesnih događaja koji su predmet stručnog istraživanja.

Spominje se i moje sudjelovanje u dokumentarnom filmu Laudato TV-a „Dječje prihvatilište Sisak“ te se navodi kako sam u istome „negirala zločine u ustaškom logoru za djecu u Sisku“. Moje su izjave u ovome dokumentarnom filmu vezane uz dječje prihvatilište u Sisku (što i sam naslov sugerira), problem smještaja izbjegličke djece, stupanj njihovih oboljenja i stopu mortaliteta koju

sam precizno navela, jer je ista razvidna iz arhivskih dokumenata pohranjenih u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu. Dakle, kroz dokumentarni film artikuliram povijesne događaje i njihove protagoniste temeljem obrađene arhivske dokumentacije. Pri tome ne negiram znanstveno utvrđene događaje, mjesta ili počinjena djela. Također, uopće tematski ne obrađujem ikoji logor.

Smatram nužnim navesti i kako je Đurićev osobni stav i ocjena o znanstvenom skupu održanom u Sisku 2018. kao „skandalozan“. On taj vlastiti stav prikazuje kao globalnu i opću pojavu. Istina je pak potpuno drugačija. Mediji koji su negativno pisali o ovome znanstvenom skupu su sljedeći:

<https://snv.hr/wp-content/uploads/2020/10/snv-bulletin-17-online.pdf>, odnosno bilten Srpskog narodnog vijeća i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba te <https://www.portalnovosti.com/crkveno-i-crno> .

Ranije sam navela medije koji su korektno prenijeli objavu o održanome skupu te navodim i medijski neutralne objave: <https://direktno.hr/zivot/vjera/beogradski-arhivi-cuvaju-istinu-o-ulozi-caritasa-i-kardinala-stepinca-u-spasavanju-ratne-sirocadi-140733/>, <https://narod.hr/hrvatska/znanstveni-skup-ne-postoji-dokaz-da-je-sisku-1942-postojao-logor-djece-ili-da-je-bilo-mucenja-i-nasilnog-oduzimanja-zivota> .

Dakle, nije istina kako su „svi“ mediji ocijenili ovaj skup kao skandalozan, a što Đurić sugerira, već samo oni u čiju se uređivačku politiku taj tip objave uklapa. Ovaj način artikuliranja novinarskih tema može se povezati i s temama koje dotični „Nacionalov“ novinar obrađuje: <https://narod.hr/hrvatska/tko-je-dragan-duric-koga-zoran-milanovic-predlaze-za-novog-konzula-u-tuzli>, a time i s uređivačkom politikom tjednika „Nacional“. Osim toga, iz ovoga je jasno kako je autor teksta povremeno politički aktivna osoba koja je u političkom smislu zastupala političke pristupe kojima su rezultati mojih historiografskih uvida apriorno odbojni.

U novinskom tekstu od 3. siječnja se navodi i izjava profesora Hrvoja Klasića te njegovo istraživačko pitanje na koje su upravo sudionici znanstvenoga skupa dali jasan odgovor. Odgovor na upit prof. Klasića - ne kao sugovornika „Nacionala“, već kao komentatora tada najavljenog skupa (dakle 2018.) za portal Novosti

Srpskog narodnog vijeća: <https://www.portalnovosti.com/ustase-vole-malu-djecu> , upravo je dan i kroz navedeni dokumentarni film, tako da je potpuno besmisleno što se tadašnji upit profesora Klasića „izvukao“ za potrebe ovoga članka 5 godina kasnije.

U tekstu se navodi i navodna izjava prof.dr.sc. Nataše Mataušić, a riječ je zapravo o preuzetom tekstu s istog portala: <https://www.portalnovosti.com/natasa-matausic-u-sisku-je-bio-pravi-ustaski-djecji-logor> . Novinar je *de facto* otuđio dio teksta s portala Novosti SNV-a novinara Igora Lasića, u svrhu stjecanja dojma objektivnosti i istraživačkog rada, koji nije izvršen.

Citati i izjave ovo dvoje povjesničara nisu originalni, nisu pribavljeni za potrebe ovoga članka, već su preuzeti (otuđeni!?) iz ranijih objava drugih medija i portala koje Đurić ne navodi (*Novosti*, *SNV*). Iako, ovdje je moguć dogovor o preuzimanju novinarskog sadržaja, a time sprema i suradnja dvaju navedenih medija.

Od relevantnih medija koji problematiziraju temu mogega izbora za dekanicu Fakulteta hrvatskih studija izdajam i **portal Index.hr**. Novinarka Matea Čelebija autorica članka naslovljenog „Krajnja desničarka postaje nova dekanica Hrvatskih studija?“ (<https://www.index.hr/vijesti/clanak/krajnja-desnicarka-postaje-nova-dekanica-hrvatskih-studija/2421651.aspx>) nekoliko me puta kontaktirala te zatražila izjavu. Od neistinitih navoda ističem kako nisam predsjednica udruge „Hrvatska slobodna desnica“, već udruge „Judita“. Prošle sam godine s ovom udrugom ostvarila EU projekt „Zaželi“ iz kojega smo zaposlili 5 nezaposlenih žena iz teško zapošljivih skupina, a koje su kao gerontodomačice vodile skrb o čak 30 starijih i slabo pokretnih korisnika s područja grada Siska. Osnovni difamacijski pokušaj svodi se na protupravno stjecanje financijske koristi, postavljajući upit o isplati 67 000 kn. Ovdje ističem kako mi toliki iznos nije isplaćen, jer je riječ o bruto iznosu. Dodatnu zaradu koja se po zakonskoj osnovici ostvaruje u javnim službama ostvarila sam kao voditeljica doktorskog studija povijesti na FHS te kao predavač na nekima od kolegija na tom studiju, potom i kao članica komisija za obranu teme ili obranu doktorske disertacije, dok mi je u ovaj iznos pribrojena i jednokratna naknada koju su primili svi djelatnici FHS-a sa sisačko-moslavačkog područja nakon potresa u prosincu 2021.godine. Dakle, svi djelatnici

s ovoga područja, bez obzira na razinu pretrpljenog oštećenja nakon razornog potresa primili su, odlukom dekana i dekanskog kolegija, neto iznos od 5000,00 kn. Žalosti da smo trenutno na stupnju društvenoga razvoja da se za ovakvu gestu itko ikome mora opravdavati, a kamoli da ovo postane javni podatak.

Konačno, izdvajam difamacijske osnove konstruirane i distribuirane putem **portala Telegram.hr**. Riječ je o seriji portalskih članaka:

<https://www.telegram.hr/politika-kriminal/naprosto-sramota-otkrivamo-zasto-ce-senat-i-s-novim-rektorom-na-celu-potvrditi-zadekanicu-zenu-koja-negira-ustaske-zlocine/>,

<https://www.telegram.hr/politika-kriminal/novi-rektor-predlozio-da-hrvatske-studije-preuzme-zena-koja-negira-ustaski-pokolj-djece-u-proces-se-upleo-i-pukovnik-hos-a/> (od 13.12.2022.) i

<https://www.telegram.hr/politika-kriminal/ovo-je-izgledna-nova-dekanica-hrvatskih-studija-radikalna-desnicarka-koja-negira-ustaski-pokolj-djece/> (od 21.9. 2022.) autorice novinarkе Dore Kršul, koji su poprimili razmjere fokusiranog i sustavnog difamiranja po osnovi istih onih „kritika“ na koje sam se prethodno referirala u odnosu na tekstove iz tjednika Nacional.

Moj je temeljni stav da se činjenice glede događaja i fenomena iz prošlosti, pa tako i NDH, moraju utvrđivati objektivno i nepristrano na osnovi vjerodostojnih i relevantnih povijesnih izvora koji omogućuju temeljito potkrijepljene i valjano argumentirane zaključke. Razdoblje Drugoga svjetskog rata općenito, a posebice i na hrvatskom te širem prostoru bivše Jugoslavije, bilo je kompleksno i slojevito, obilježeno traumatičnim podjelama hrvatskog nacionalnog korpusa, te povijesno istraživanje zahtijeva temeljitost i analitičnost lišenu predrasuda i crno – bijele tehnike.

Tvrdnja autora teksta da sam „negatorica zločinačkog karaktera ustaškog režima NDH“ ni izravno ni neizravno, niti najudaljenije, ne proizlazi ni iz kojeg rada kojem sam autor.

4. Legalitet postupka izbora dekana FHS-a

U posljednjem iz serije Nacionalovih tekstova, u kojem je medijsko blaćenje i javni linč kojem sam u višemjesečnom kontinuitetu bila izložena doseglo kulminaciju udarnim naslovima („negatorica holokausta“ i „promotorica NDH“), isti tekstopisac se usmjerio osporiti mi legitimitet ostvaren izborom na dekansku dužnost. S obzirom na to da legalitet izbornoga postupka nije osnovano doveden u pitanje u za to predviđenoj proceduri pred Fakultetskim vijećem kao nadležnim izbornim tijelom FHS-a, autor teksta je kao konkluzivni dokaz za svoju tezu ponudio „pojašnjenje“ bivšeg prorektora prof.dr.sc. Čovića, prema kojem je „taj postupak nepovratno kontaminiran, kompromitiran i potpuno neregularan“, što da proizlazi iz odluke Povjerenstva „za odlučivanje o dekanu FHS-a“ kojom je postupak izbora bio „de iure završen“.

Iako kritike na račun izborne procedure načelno pogađaju za to nadležno izborno tijelo prema Statutu fakulteta i obnašatelja dužnosti dekana (imenovanog za vrijeme mandata prorektora prof.dr. sc. Ante Čovića) koji generalno odgovara za zakonitost i regularnost rada i postupanja svih segmenata fakulteta, držim potrebnim, po osnovi osporenog legitimiteta za dužnost na koju me je izabralo Fakultetsko vijeće FHS-a, dati svoje očitovanje o gore navedenim „prigovorima“.

Bez namjere zadiranja u stručne pravne analize smatram da je riječ o vrlo očiglednom izvrtanju činjenica vezanih uz izborni postupak i jasno dostupnih iz dokumentacije i odluka Fakultetskog vijeća. Cijela konstrukcija „pravorijeka“ prof. Čovića u ovom medijskom suđenju temelji se na apsolutno neprihvatljivom (pravno, logički i zdravorazumski) prezentiranju uloge i kompetencija Povjerenstva za provedbu postupka izbora dekana za akademsko razdoblje akademske godine 2023./24 do 2025./26. U tekstu iz „Nacionala“ je spomenuto povjerenstvo – čiji je član bio prof. Čović – prikazano kao središnje tijelo izbornoga postupka pa mu je, u tu svrhu, i naziv izmijenjen u „*Povjerenstvo za izbor dekana*“, odn. „*Povjerenstvo za odlučivanje o dekanu*“.

Evidentno je, međutim, da je riječ o pomoćnom i za te konkretne izbore *ad hoc* imenovanom privremenom tijelu zaduženom da, kao operativna transmisija mnogoljudnog fakultetskog vijeća, obavlja tehničko - administrativne zadaće (prethodni nadzor formalne

urednosti kandidatura, brojanje glasova i sl.), pa je i nadležnost u vezi s prigovorima nesumnjivo limitirana ovim proceduralnim okvirom.

Zbog takve svoje uloge, nakon odluke Fakultetskog vijeća o mom izboru i konstataciji o povlačenju kandidature protukandidata, navedeno Povjerenstvo nije moglo ni po kojoj osnovi naknadno anulirati odluku FV-a i odlučivati o supstancijalnom meritumu povodom navodnog prigovora kandidata koji je nedvojbeno povukao svoju kandidaturu. Potpuno je razumljivo da je Fakultetsko vijeće utemeljeno raspustilo takvo povjerenstvo u navedenom sastavu koji je uzurpirao nepostojeće ovlasti i ignorirao odluku FV-a kao statutarно јединог i isključivo nadležnog tijela u izbornom postupku. Upravo zato je i logično što, suprotno očekivanjima i sugestijama tekstopisca „nisam povukla kandidaturu“ – koja je konzumirana mojim izborom na dekansku dužnost, a logično je i to da nadležna tijela Sveučilišta nemaju osnove postupati povodom evidentno ništетne odluke Povjerenstva kao pomoćnog tijela donesene nakon što je једино nadležno tijelo – Fakultetsko vijeće donijelo odluku o izboru dekana.

Mislim da je svega toga svjestan i profesor Čović pa nedostatak bilo kakvih ozbiljnih argumenata za svoje optužbe nadomješta teškim paušalnim diskvalifikacijama i praznim etiketiranjem. Premda mi je bila predvidiva njegova nesklonost spram moje kandidature, jer nisam dopustila dnevnopolitičko instrumentaliziranje Sveučilišnog sindikata čija sam čelnica (za politički obračun s aktualnim resornim ministrom znanosti i obrazovanja), ipak nisam mogla pretpostaviti tako izraženu manifestaciju iracionalnog animoziteta i gubitka kriterija od osobe s kojom sam korektno i kolegijalno surađivala i koju sam respektirala kao sveučilišnog dužnosnika i doajena FHS-a.

Fakultetsko vijeće FHS-a utemeljeno je raspustilo Povjerenstvo за provedbu postupka izbora dekana за akademsko razdoblje akademske godine 2023./24 do 2025./26., а čiji je član bio i bivši prorektor Čović, jer je ono kao pomoćno tijelo uzurpiralo nepostojeće ovlasti i ignorirao odluku Fakultetskog vijeća kao statutarно јединог i isključivo nadležnog tijela u izbornom postupku. Upravo zato nisam „povukla

kandidaturu“, a ista je na kraju konzumirana mojim izborom na dekansku dužnost. Logično je i to da nadležna tijela Sveučilišta nemaju osnove postupati povodom evidentno ništetne odluke Povjerenstva kao pomoćnog tijela donesene nakon što je jedino nadležno tijelo – Fakultetsko vijeće donijelo odluku o izboru dekana.

Na kraju ovog ekspozice moram istaknuti kako se stječe dojam da su se ključni problemi u upravljačkoj strukturi Fakulteta hrvatskih studija, poput neovlaštenog upisa 22 zaposlenika u COP, pokušali umanjiti ili relativizirati medijskim napadima na mene, u smislu skretanja pozornosti s merituma institucijskog problema. Želim vjerovati kako će utvrđena protupravna djelovanja, a ne izmišljeni medijski konstrukti biti sankcionirani, baš kao i njihovi provoditelji i nalogodavci te da će Fakultet hrvatskih studija dobiti priliku osigurati zakonite i dostojanstvene uvjete rada. Moja relevantnost leži u toj težnji, a ne u morbidnim i sotonizirajućim, a osnovno distrakcijskim optužbama.

Poštovani gospodine rektore, u uvjerenju da sam ispunila Vaše zahtjeve u odnosu na jasnoću, iscrpnost i konkretnost traženog očitovanja, isto Vam dostavljam uz izraze poštovanja.

Srdačan pozdrav,

Izv. prof. dr. sc. Vlatka Vukelić

**DR. SC. VLATKA VUKELIĆ ODGOVARA
NACIONALU: POTPUNA JE LAŽ DA SAM
IKADA IZNIJELA IJEDNU ‘KONSTRUKCIJU’
O POLOŽAJU ŽIDOVA U NDH**

30. siječnja 2023.

Izvor: Narod.hr

Izv. prof. dr. sc. Vlatka Vukelić, kandidatkinja za dekanicu Fakulteta hrvatskih studija, reagirala je na tekst objavljen u tjedniku Nacional pod naslovom: ‘Premijer Plenković neće spriječiti izbor revizionistice Vlatke Vukelić za dekanicu Hrvatskih studija’. U poduljem zahtjevu za objavom ispravka pojasnila je zašto su teze koje je taj tjednik objavio, pogrešne. Vukelić je portalu Narod.hr ustupila svoj tekst koji prenosimo u cijelosti, kojim se očituje o difamirajućem tekstu Nacionala objavljenom 3. siječnja. Spominje Jasenovac, Kozaračku djecu, ploču HOS-a ”Navedenim tekstom je povrijeđen moj profesionalni ugled i osobno dostojanstvo, te su iznesene mnoge flagrantne i lako dokazive te uvredljive neistine,

koje osim što dezinformiraju javnost nanose štetu mojoj reputaciji sveučilišne profesorice te natječajnom postupku za izbor dekanice Fakulteta hrvatskih studija koji je u tijeku.

”Nastavnici na nastavi ne iznose ‘svoje stavove’ nego povijesnu faktografiju”

U udarnom tekstu iznad naslovne fotografije ističe se kako sam pokretačica i nositeljica kolegija Povijest Nezavisne Države Hrvatske, ”kojim promiče i svoje revizionističke stavove”. Da ste me, sukladno boljim običajima i novinarskim uzusima, na tu temu konzultirali, saznali biste da to, što sam nositeljica kolegija, ne znači da ga i osobno izvodim pa da pritom iznosim neke vlastite stavove.

Posve načelno i neovisno o spomenutom kolegiju – nastavnici na nastavi ne iznose ”svoje stavove” (u smislu političkih, ideoloških ili svjetonazorskih uvjerenja) nego povijesnu faktografiju uklopljenu u određeni povijesni kontekst. Prema tome, nastava je ozbiljna djelatnost, metodološki i funkcionalno jasno određena te nije usporediva s tribinima ili okruglim stolovima čiji sudionici nastupaju u svoje osobno ime i s vlastitim programima.

Definicija revizionizma

U naslovu članka nazivate me revizionisticom što bi prema definiciji Hrvatske enciklopedije značilo sljedeće:

„revizionizam (prema revizija), pokušaj mijenjanja postojećega stanja (odnosa, zakona, ustava, granica i sl.). Pojam označuje i struju unutar radničkoga pokreta koja se najprije javlja u njemačkoj socijaldemokraciji potkraj XIX. st., a obilježava ju napuštanje programa revolucionarne klasne borbe i mišljenje da je moguća reforma kapitalističkoga društva. Revizionističke teze prvi je iznio jedan od vođa njemačkih socijaldemokrata E. Bernstein..... razvio teoriju po kojoj proletarijat može i treba djelovati u legalnim zakonskim okvirima preko stranke i sindikata, te da su željene promjene moguće parlamentarnim putem i suradnjom s građanskim strankama, čime se izravno suprotstavio revolucionarnome naučavanju ortodoksnoga marksizma, odnosno doveo u pitanje filozofska, gospodarska i politička načela ortodoksnoga marksizma i revolucionarnoga socijalizma.

Njegove su teze bile žestoko napadane (R. Luxemburg, K. Kautsky, V. I. Lenjin) i zabranjivane. Unatoč tomu revizionizam je bio široko prihvaćen među socijaldemokratskim strankama (njemačka Socijaldemokratska stranka službeno ga je prihvatila Heidelbergškim programom 1925). Za razliku od njih, optužba za »revizionistička gledišta« vodila je isključivanju iz komunističkih stranaka, a poslije i političkome progonu jer se u boljševizmu i srodnim komunističkim poredcima svako odstupanje od opće linije smatralo protumarksističkim. No mnogi su tvrdolinijaši (osobito u Kini i Albaniji) tvrdili da je politika destalinizacije u SSSR-u od polovice 1950-ih zapravo revizionizam.“

Pejorativna konotacija revizionizma kao ideološke ekskomunikacijske anateme

Slijedom iznesenoga, a u nedostatku autorovog drukčije ponuđenog sadržaja ovoga pojma, njegova naglašeno pejorativna konotacija revizionizma (kao ideološke ekskomunikacijske anateme) u koju sam smještena u biti više govori o tekstopiscu i žurnalističkom profilu kojeg prezentira.

U koliko se, pak, ovaj pojam rabi u užem historiografskom kontekstu, nužna je elementarna informiranost o prevladavajućim stajalištima struke

(vidjeti npr. <https://www.vecernji.hr/vijesti/i-lijevi-i-desni-povjesnicari-slozni-hrvatskoj-treba-povijesni-revizionizam-1399388>).

Nacional tvrdi da je Vukelić ”negatorica zločinačkog karaktera ustaškog režima NDH”

Dalje je u tekstu navedeno kako sam ”negatorica zločinačkog karaktera ustaškog režima NDH”. Ova tvrdnja, međutim, ni izravno ni neizravno, niti najudaljenije, ne proizlazi ni iz kojeg rada kojem sam autor.

U znanstvenoj i stručnoj obradi povijesnih tema koje se odnose na spomenuto povijesno razdoblje, konkretno i pojedinačno obradila sam tri teme. Dvije od tih tema zaokružene su u objavljenom izdanju, dok je treća in extensio.

Knjiga "Četničke postrojbe u službi Nezavisne Države Hrvatske"

Suautorica sam knjige "Četničke postrojbe u službi Nezavisne Države Hrvatske", 2021.

Ovdje donosim kratak sadržaj iste: u travnju 1941. godine sukob pod nazivom Travanjski (Aprilski) rat doveo je do raspada Kraljevine Jugoslavije, što je rezultiralo promjenama dotadašnjih međudržavnih granica. Jedna od posljedica toga napada bio je nastanak Nezavisne Države Hrvatske (NDH).

Nova država (proglašena usporedno s nestankom Kraljevine Jugoslavije) obuhvaćala je velika teritorijalna područja. Jedan dio teritorija bio je nastanjen stanovništvom koje se u nacionalnom smislu nije smatralo Hrvatima nego Srbima. Tako se NDH suočila s problemom neriješenoga nacionalnog pitanja. Ovo je pitanje potencirano i snažnom oružanom pobunom prosovjetski usmjerenih skupina, nakon 22. lipnja 1941. U prvih nekoliko mjeseci pobunjenici su djelovali homogeno, a zatim su se, krajem 1941. godine, podijelili na četnike i partizane. Kriterij podjele bile su ideološke, odnosno svjetonazorske razlike – četnici su bili odani jugoslavenskoj (srpskoj) kraljevskoj obitelji Karađorđević, dok su se partizani, organizirani od strane Komunističke partije Jugoslavije (KPJ), smatrali dijelom međunarodnoga komunističkog pokreta sa središtem u Sovjetskom Savezu.

Njemačke i talijanske snage pokušale su iskoristiti ovaj rascjep kako bi stabilizirale postojeći poredak. Jasna potvrda tome cilju bila je pacifikacija dijela četnika koji su zbog partizana kao zajedničkoga neprijatelja odlučili prihvatiti njemačku, odnosno talijansku vlast. Na isti način četnike je pokušalo na svoju stranu pridobiti i vodstvo NDH. Ono što je posebno zanimljivo su uvjeti uz koje su dogovori postizani.

Osnovna je postavka bila da zapovjedništvo svake pojedine četničke postrojbe pisanim putem prizna vlast NDH i izrazi joj svoju lojalnost. Velikome dijelu četnika to nije bilo prihvatljivo, ali je jedan broj četničkih zapovjednika na ovakve uvjete pristao, potvrdivši to potpisivanjem "sporazuma o priznavanju suvereniteta NDH". Ta je činjenica na dijelu teritorija NDH posredno utjecala i na sam karakter budućih sukoba, jer su četnički zapovjednici u tadašnjim uvjetima

imali faktički legitimitet kao predstavnici značajnoga dijela Srba. Postizanje pisanih sporazuma moglo se smatrati formaliziranjem stanja u kojemu je dio četničkih zapovjednika priznao NDH kao svoju državu, dok su, s druge strane, vlasti NDH legalizirale njihovu političku djelatnost.

Na taj način, na dijelu teritorija NDH, gdje je to bilo moguće i potrebno, riješeno je tzv. "srpsko pitanje". Tako prestaje četnička aktivnost protiv vlasti NDH na prostorima obuhvaćenima ovim sporazumima, što je bio jasan pokazatelj prihvatanja tadašnjega uspostavljenog državnog i političkog poretka. Cilj ove knjige bio je opisati osnovne značajke političkoga poretka nastalog postizanjem sporazuma o četničkome priznanju vrhovništva NDH. Pri tome su skicirane i životne realnosti u vezi s funkcioniranjem međuljudskih odnosa na područjima obuhvaćenim tim sporazumima.

Ratna kompleksnost i slojevitost situacije

U knjizi je, na osnovi vjerodostojnih i neupitnih povijesnih izvora arhivske provenijencije, objašnjena ratna kompleksnost i slojevitost situacije, koja je bila podložna promjenama, sukladno političkim i vojnim tendencijama, odnosno prezentirano je kako stanje koje je dogovoreno sporazumima nije potrajalo do kraja rata, nego se izmijenilo zbog djelovanja četnika koji nisu priznavali vlast NDH te partizana, čemu su pridonijele i njemačke vojne postrojbe, koje su nakon potiskivanja partizana igrale vodeću ulogu na nekim od teritorija za koje su vrijedili sporazumi, pa su tako Nijemci postali važan faktor za odnose na relaciji vlasti NDH – četnici.

Štoviše, došlo je do procesa podvrgavanja četničkih postrojbi njemačkoj vojnoj sili. U skladu s različitim ponašanjem četnika prema režimu NDH istaknuti su termini koji su se koristili za četnike ("četnici – suborci", "četnici – odmetnici" i "talijanski četnici") što dodatno doprinosi razumijevanju teme.

Vukelić o Kozaračkoj djeci

Osim ove teme, strukovno obrađujem i veliku humanitarnu katastrofu koja je 1942./1943. bila dio svakodnevice Nezavisne Države Hrvatske. U tom smislu sudjelovala sam u organizaciji i realizaciji znanstvenoga skupa: „Zbrinjavanje kozaračke djece i

dječje prihvatilište u Sisku 1942.-1943.”, održanoga u petak 30. studenoga 2018. u Velikom kaptolu u Sisku, u organizaciji Sisačke biskupije, Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu i Hrvatskog katoličkog sveučilišta. (<https://www.unicath.hr/znanstveni-skup-zbrinjavanje-kozaracke-djece-i-djecje-prihvatiliste-u-sisku-1942-1943>,

<https://www.unicath.hr/odrzan-je-znanstveni-skup-zbrinjavanje-kozaracke-djece-i-djecje-prihvatiliste-u-sisku-1942-1943>,

<https://www.hrstud.unizg.hr/obavijesti?@=216h4>,

<http://historiografija.hr/?p=12549>,

<https://ika.hkm.hr/najave/znanstveni-skup-zbrinjavanje-kozaracke-djece-i-djecje-prihvatiliste-u-sisku-1942-1943/>).

Sudionici znanstvenoga skupa po održanome skupu oglasili su se priopćenjem čiji sadržaj donosim:

„Velika svjetska gospodarska kriza odrazila se na hrvatski povijesni prostor 30-tih godina 20. stoljeća. U takvim gospodarskim i socijalnim prilikama hrvatske zemlje ulaze u Drugi svjetski rat. Ratne operacije na području NDH, kao i uspostava formalne vlasti na cijelom njezinom području u sjeni su teških socijalnih okolnosti. Model privremene prehrane katoličke djece kod obitelji koje su bile imućnije i koje nisu oskudjevale u hrani ustaljen je već godinama, pa Caritas i prije formalne uspostave NDH već skrbi za oko 2000 siromašne i gladne djece i stvara mrežu privremenih udomitelja.

>Dr. sc. Vlatka Vukelić za Narod.hr: Puno je neistinitih informacija o ‘kozaračkoj djeci’ (<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vlatka-vukelic-za-narod-hr-puno-je-neistinitih-informacija-o-kozarackoj-djeci>)

Uloga Caritasa i kardinala Stepinca

Niz je iskaza župnika i načelnika općina da ljudi jedva preživljavaju te da im partizanski upadi i pljačkaški pohodi onemogućuju prehranu. U tim uvjetima bl. Alojzije Stepinac veže Caritas za državnu Zakladu ”Pomoć”, koja skrbi o velikom broju izbjeglica i prognanika s područja NDH (njih 200 000) te organizira i prihvata izbjegličke djece.

Vrhunac tog karitativnog i humanitarnog djelovanja iskazat će pojedinci i organizacije zbrinjavanjem dječjeg izbjegličkog vala s

Kozare, do kojeg dolazi uslijed vojnih sukoba na tome području. Dio stanovništva koje ne priznaje formalnu vlast NDH, kao i dio pučanstva s Kozare koji je uključen u partizanske redove, bježi ili je zatočen, ostavljajući iza sebe djecu. Uslijed vojnih sukoba, velik je i broj poginulih. Diana Budisavljević, rođ. Obexer i Marko Vidaković osnivaju organizaciju pod nazivom "Dječja akcija" s ciljem zbrinjavanja pravoslavne djece s ratom zahvaćenog područja. Partnera u ovom humanitarnom pothvatu vide i pronalaze u liku bl. Alojzija Stepinca koji ih prima i nakon intenzivnog promišljanja vrlo mudro organizacijski veže uz Caritas.

Službene ustaške vlasti nisu imale namjeru financirati "Dječju zakladu", s obzirom na njezin status privatne inicijative.

Katolička Crkva "Dječju zakladu" stavlja pod svoju zaštitu

Službene ustaške vlasti nisu imale namjeru financirati "Dječju zakladu", s obzirom na njezin status privatne inicijative. Katolička Crkva ovu organizaciju stavlja pod svoju zaštitu, pronalazi mehanizme financiranja cijelog humanitarnog pothvata i mnogim pokušajima, suradnjom s Crvenim križom Hrvatske, ali i Srbije, upornošću i kršćanskom uljudbom, organizira prihvata za oko ukupno 25 000 djece.

U sklopu tih aktivnosti i "Dječja akcija" i Caritas koriste se već uhodanim modelom kolonizacije djece, ne čineći razlike u vjeroispovijesti i s ciljem da najveći dječji izbjeglički val bude saniran sa što manje žrtava.

> Dr. sc. Vukelić za Narod.hr: 'Pupovac je idejni sljednik Memoranduma SANU' (<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-za-narod-hr-pupovac-je-idejni-sljednik-memoranduma-sanu>)

Prema ustaškim vlastima Caritas prezentira ove akcije kao redovnu djelatnost opće skrbi za izbjeglice ne čineći razlike između djece koja su izbjegla, gladna i bolesna. Također, Caritas uspješno rješava pitanje financiranja svih zaklada, Crveni križ Hrvatske skrbi o prihvatu i formalnim uvjetima prijevoza i smještaja, a Ministarstvo udružbe NDH osigurava državni patronat te daje legitimitet cijelom nizu humanitarnih akcija. Kroz ove tri institucije omogućeno je udomljavanje najvećeg broja djece.

Do kraja 1942. godine dječja prihvatilišta ad hoc formirana od strane Crvenoga križa Hrvatske za prihvrat izbjegle djece ostaju prazna. Djeca su najvećim dijelom na skrbi u privatnim kućama, oko trećina njih vraćena je roditeljima ili obiteljima, a dio izbjegličke i prognaničke djece koji je ostao u dječjim domovima, zbrinjavan je i nakon 1946. na teret Caritasa. Pojedinci, svećenici, časne sestre, osoblje dječjih prihvatilišta, djelatnici Crvenoga križa Hrvatske, djelatnici Ministarstva udružbe NDH jedinstveni su u ideji pokušaja spašavanja, unatoč vrlo teškim općim prilikama kao i činjenici da su djeca bila iznimno bolesna i pothranjena.

Kartoteka od djeci u Zagrebačkoj nadbiskupiji

Bl. Alojzije Stepinac i Diana Budisavljević brinuli su, uz pomoć povjerenika na terenu, i o preciznom evidentiranju i osiguravanju identiteta izbjegle djece na pouzdan način, kako bi ih prestankom ratnih zbivanja roditelji ili obitelj mogli pronaći. Kada OZNA u svibnju 1945. otima kartoteku s tim podacima Diani Budisavljević, ona podatke o djeci traži i dobiva u Zagrebačkoj nadbiskupiji.

> Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić: ‘Povijesnim lažima iz Jugoslavije i danas se blati Hrvatsku’ (<https://narod.hr/hrvatska/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-povijesnim-lazima-iz-jugoslavije-i-danas-se-blati-hrvatsku>)

Da je skrb o djeci smatrana ozbiljnom dužnošću dokazuje i činjenica da su se u ime države posebne priznanice potpisivale s udomiteljima, što je smještenoj djeci osiguravalo dostojanstven život, ali i mogućnost evidencije. Djeca se nisu smjela koristiti za rad ili biti odgajana mimo svojih religijskih uvjerenja, a nakon 14. godine bilo im je ponuđeno ili da izuče zanat ili da odu u vojsku.

Ovakve uvjete udomljavanja nije mogla postaviti privatna inicijativa ili akcija, već samo državni aparat uz nadzor Crvenoga križa Hrvatske i Caritasa, koji je uz Ministarstvo udružbe isplaćivao naknade udomiteljima za svako udomljeno dijete.

Inicijativom Diane Budisavljević i Marka Vidakovića Dječje prihvatilište u Sisku, u organizacijskoj strukturi, oformio je Crveni križ Hrvatske, uz infrastrukturnu pomoć Caritasa i Ministarstva udružbe NDH. Prva djeca su pristigla u objekte za tu namjenu u samome centru Siska 3. kolovoza 1942. Bilo ih je oko 3000. Zbog

iznimno brzog procesa udomljavanja, ali i velike stope mortaliteta (oko 20 %), točan broj djece koja su prošla kroz ovo prihvatilište nemoguće je utvrditi.

Pretpostavlja se kako ih je u ukupnome broju bilo preko 7000, dok ih je smrtno stradalo, uslijed bolesti i gladi 1152. Ne postoji niti jedan dokument koji dokazuje nasilno oduzimanje života i ne postoji niti jedan dokument koji utvrđuje postupke mučenja izbjegličke djece. Niz je svjedočanstava o iznimno teškim prilikama, niz je iskaza iz kojih se vidi kako je upitno je li higijenski minimum bio zadovoljen, a epidemiološka katastrofa odrazila se na najslabijima.

‘Vukelić: U Sisku nikada nije dokazana namjera izdvajanja kozaračke izbjegličke djece

U Sisku nikada nije dokazana namjera izdvajanja kozaračke izbjegličke djece, njihovo smještanje u udaljene objekte na osami, već je štoviše pokušao njihov integritet u gradski život, iako je to posredno izazvalo epidemiju takvih razmjera da su gradske škole morale biti zatvorene. U 4 gradska objekta Prihvatilišta (Sokolana, samostan sv. Vinka, Reissovo skladište, škola u Novom Sisku) koja su međusobno bila u neposrednoj blizini, pomoć su pružale stalno prisutne djelatnice Crvenoga križa Hrvatske, časne sestre i volonterke Ženske ustaške loze, uz dio žena koje su bile lišene slobode te prebačene na radu u prihvatilišta. Mortalitet je bio iznimno velik u prvim danima prihvata djece, no do kraja 1942. sveden je na pojedinačne slučajeve.

Neka od izbjegličke djece, koja nisu kolonizirana u samome Sisku i okolici, ostaju u samostanskim prostorijama sv. Vinka do kraja rata. Većina od 6000 djece spašena je, unatoč katastrofalnim prognozama liječnika koji su zaprimili djecu i prognozirali mortalitet od 90%. Forenzička istraživanja dala bi precizne podatke o tim događajima.

Uz opću neimaštinu i glad, preuzimanje brige za tzv. Kozaračku djecu, bio je pothvat nevjerojatne kršćanske uljudbe i velikoga srca koje su Sišćani pokazali kroz humanitarno djelovanje u Velikom ratu, Drugom svjetskom ratu, Križnom putu i Domovinskome ratu. Rijeke izbjeglica i prognanika prošle su ovim gradom, a za neke od njih on je postao i dom. Građani Siska ponosni su na svoju emociju,

na svoju humanost i kada su prilike nehumane te na pijetet iskazan žrtvama ratnih stradanja na ovome području.“

U Sisku, 30. studenoga 2018.“

(<https://www.hrstud.unizg.hr/obavijesti?@=216h4>;

<https://ika.hkm.hr/novosti/znanstveni-skup-zbrinjavanje-kozaracke-djece-i-djecje-prihvatiliste-u-sisku-1942-1943/>).

”Evidentna je, dakle, Vaša tendencija da se jedino mene prikaže kao stručno nedoraslu ili nekompetentnu i globalno društveno štetnu”

Dakle, sudionici skupa, a ne jedna osoba, usuglasili su se oko navedenih historiografskih elemenata, temeljem prikupljenih i sa posve stručnog motrišta interpretiranih arhivskih dokumenata.

Još jedan dokaz kako nisam jedini povjesničar koji se bavi navedenom temom, ali nije istaknut kao pojedinac kojega stigmatizirate u kontekstu ”negiranja zločinačkog karaktera NDH” je i kolega povjesničar s Hrvatskog instituta za povijest čiji rad navodim: <https://hrcak.srce.hr/187790>.

Evidentna je, dakle, Vaša tendencija da se jedino mene prikaže kao stručno nedoraslu ili nekompetentnu i globalno društveno štetnu.

”Povijesni razvoj primijenjene psihologije u Hrvatskoj tijekom prve polovice XX. stoljeća”

Suautorica sam i nekoliko poglavlja u znanstvenoj monografiji ”Povijesni razvoj primijenjene psihologije u Hrvatskoj tijekom prve polovice XX. stoljeća : Stanica za savjetovanje pri izboru zvanja u Zagrebu (1931. – 1948.)”, od kojih u jednom analiziram rad jedne institucije i u razdoblju njezina djelovanja u Nezavisnoj državi Hrvatskoj.

Naziv je poglavlja: Stanica za savjetovanje pri izboru zvanja u Zagrebu između tri državno-pravne preobrazbe (1939. – 1941. – 1945.) te ono obrađuje sljedeći sadržaj: Rezultati rada Stanice/Zavoda za savjetovanje pri izboru zvanja bili su odgovor na tešku gospodarsku i društvenu situaciju u kojoj se Hrvatska nalazila u cijelom razdoblju postojanja Kraljevine Jugoslavije.

Zbog centralističkoga državnog sustava u kojem se tada nalazila nije bilo državne intervencije ”odozgo”, što je za takav sustav bilo jedino legalno, ali i praktično izvedivo rješenje. Stoga, hrvatski

intelektualci, napose liječnici i psiholozi u društvenom i gospodarskom smislu, rješenja pokušavaju dati sami.

Njihova djelatnost je imala socijalno-pedagoška i zdravstveno-edukacijska obilježja čime predstavljaju jedinstveni slučaj u povijesti profesionalne orijentacije. Povijesni kontekst i državno-pravne promjene prema sredini XX. stoljeća u potpunosti opravdavaju dokumentirane podatke o radu Stanice.

Stanovništvo je destabilizirano dubokom ekonomskom, političkom, socijalnom i nacionalnom krizom, gdje državni aparat ignorira psiho-fizičko stanje djece.

To stanje se mijenja te se politika izravno uključuje u rad Stanice u društveno-političkim mijenama od 1939. do 1945. godine. U širem smislu, Kraljevina Jugoslavija nije bila zainteresirana u davanje odgovora za lošu radnu i socijalnu strukturu u hrvatskim zemljama. Za vrijeme postojanja Banovine Hrvatske, koja je u osnovi predstavila liberalniji model vlasti/upravljanja, zamjetan je konačni iskaz interesa i same centralne vlasti za ovu instituciju, koji se očituje kroz prve pokušaje pomoći u financiranju. Razdoblje uspostave Nezavisne Države Hrvatske donosi Stanici svojevrsnu društvenu legitimaciju, jer Stanica kao pravna osoba tada sklapa suradnju s Ministarstvom udružbe. Ovo ministarstvo koristi resurse i podatke kojima Stanica raspolaže kako bi dobilo podatke o socijalnoj i zdravstvenoj skrbi naučnika.

Vjerojatno je najveće institucionalno priznanje do tada Stanica dobila kada su njezini djelatnici sudjelovali u izradi Zakonske odredbe o zaštiti naučnika i mladih radnika i namještenika. Institucijama poput Stanice Hrvatska sama pokušava riješiti nagomilane društvene, a na određeni način i tranzicijske probleme, uz dugoročnu viziju i smisleno planiranje.

Na taj se način dobila potpuna procesna kontrola te je osnivanje Stanice rijedak autohtoni pothvat organizirane samopomoći i samorazvoja, prezentiran kao apolitični aparat za rješavanje gorućih društvenih pitanja, koji je u svojoj osnovi za cilj imao, uz efikasno rješavanje općeg siromaštva i gospodarskih lutanja, duboku nacionalnu emociju i želju za njezinim opstankom unutar moderne liberalne Europe.

Objavljeni sadržaji tiskani su u nakladi Fakulteta hrvatskih studija i Školske knjige. Prošli su sve zakonom propisane procedure kako bi bili kategorizirani kao znanstvena djela (dvostruka nezavisna recenzija) te su još dva puta nakon toga kroz ukupno šesteročlano povjerenstvo dobili certifikat stručne potvrde kojima su nadležna stručna povjerenstva ocjenjivala moj rad u svrhu napredovanja u struci.

Iz svega je jasno kako niti u jednoj od navedenih tema stručno ne obrađujem problematiku bilo kojega režima, već se bavim, uz ostalo, i institucionalnim okvirom pojedinih povijesnih realiteta kao segmentom ukupnog konteksta određenih povijesnih događaja koji su predmet stručnog istraživanja.

Vukelić: Medijska presija je usmjerena na nadležna tijela (Sveučilište u Zagrebu) koje imaju legitimitet donošenja ključnih odluka

Također, ispod moje fotografije u članku se navodi sljedeće: "Ako Senat zagrebačkog Sveučilišta.....to će dodatno kompromitirati Sveučilište, ali i hrvatsku državu", čime se, s jedne strane, paušalno i posve neargumentirano sugerira kako su Sveučilište i Republika Hrvatska već kompromitirani, a s druge strane, medijska presija je usmjerena na nadležna tijela (Sveučilište u Zagrebu) koje imaju legitimitet donošenja ključnih odluka za svoje poslovanje, insinuirajući im još veću "kompromitaciju" u koliko potvrde moj izbor za dekanicu Fakulteta Hrvatskih studija što je nesumnjiv pokušaj utjecaja na tijek i ishod postupka imenovanja izvan svakog konteksta objektivne i stručno kompetentne kritike.

"Pozivate hrvatskog premijera na protuustavno djelovanje"

U naslovu teksta "Premijer Plenković neće spriječiti izbor....." pozivate hrvatskog premijera na protuustavno djelovanje, jer Sveučilište autonomno djeluje, a politika ne smije imati upliva u njegov rad (Ustav RH, članak 68).

Dalje kroz tekst, potpuno izvan sadržaja i tema koje opisuju moje djelovanje, Vaš novinar očito namjerno i tendenciozno uklapa priču o dvjema međunarodnim konferencijama koje se bave Holokaustom

kao relevantnima za moj izborni postupak, povezujući potpuno različite pojmove i nepovezane događaje i po formi i po sadržaju.

Goldsteinov osobni stav o historiografiji

Također, umirovljeni **profesor Goldstein** koji je dao izjavu za Nacional, nije se očitovao o mom znanstvenom i stručnom radu, već je iznio osobni stav o hrvatskoj historiografiji. U gore navedenom članku iz Večernjeg lista vidljivo je kako većina njegovih kolega ima oprečan stav, međutim Vaš je novinar namjerno tražio izjavu osobe koja je trebala pojačati dojam njegovih, već u naslovu iznesenih hipoteza.

Pri tome opravdava kompetenciju sugovornika s dvije međunarodne konferencije o Holokaustu s kojima isti zapravo nema baš nikakve veze, a što je vidljivo iz članka u Jutarnjem listu:

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/ispravak-clanka-kako-sam-i-zasto-izbacen-iz-hrvatske-alijanse-za-holokaust-nisam-jedina-zrtva-cistke-nepodobnih-15211954>.

”Grube neistine koje imaju svrhu mene označiti negatorom Holokausta, što s gnušanjem odbacujem”

U prvom demantiju kojega sam Vam poslala, a koji je sadržajno i logički precizan, jasan i točan (sve što Vaš članak nije), navela sam sljedeće: U Nacionalovim su tekstovima iznesene grube neistine koje imaju svrhu mene označiti negatorom Holokausta, što s gnušanjem odbacujem. Nikada nisam negirala Holokaust niti na ikakav način opravdavala ili umanjivala patnju židovskoga naroda.

Ova moja tvrdnja proizlazi iz mog dosadašnjeg znanstvenog opusa kojega sam Vam ovdje temeljito predstavila i iz mog društvenog djelovanja.

Dalje Vaš članak opisuje dvije konferencije o sjećanju na progon Židova u Drugom svjetskom ratu te Hrvatsko predsjedanje IHRA-om, što na osobnoj razini apsolutno podupirem, no ujedno ne vidim kakve to veze ima s mojim profesionalnim i znanstvenim djelovanjem. Ovakvim nizom logičkih pogrešaka moglo me se optužiti i za rat u Ukrajini.

”Pohod na Jasenovac i tradicionalni karneval zombija”

Dalje se u članku kaže kako sam imala objavu na digitalnoj platformi Facebook 2020. koju sam naslovila: "Pohod na Jasenovac i tradicionalni karneval zombija".

Objavu na navedenoj platformi sam imala, nisam je naslovila kako Vi navodite, jer je nisam naslovila nikako. Objava je bez "naslova", a isti ste Vi izmislili u težnji inkriminirajućih konstrukcija koje mi imputirate kroz cijeli članak. Ovdje donosim cijeli sadržaj objave: „Jučerašnji karneval zombija spada u najbizarnije društvene događaje u novijoj sceni. Tradicionalni pohod na Jasenovac, događa se uslijed pandemije korona virusa, kada je glavna parola medija, dućana, kozmetičkih firmi i naftnih kompanija: ostani doma!

Dok normalne građane Hrvatske policija privodi radi šetnje (sjetimo se 2 gospođe iz Splita), oni za koje isti zakoni i preporuke očito ne vrijede, dolaze još jednom osloboditi Jasenovac. To mitsko mjesto koje je i opet postalo simbolom diskriminacije. Danas je postalo jasno, kako smo svi mi što nismo bili tamo, građani drugoga reda.

Nakon policijskog rastjeravanja "okupljanja" roditelja s malom djecom u šetnji i urlanja na megafon da se vratimo kući, pojedinci koji tako dobro već pola stoljeća troše sredstva države koju kleveću i čiju propast zazivaju, poput nekih novih partizana orgijaju po mjestu pijeteta dovodeći stvari do apsurd. Ono što mali čovjek ne može, ovaj "odabrani čovjek može, besramno i bešćutno, ne zapitavši se ni u jednome času, zašto neko dijete ne može imati normalan upis na fakultet dok on ovako slobodno hoda zemljom, koju je, kako se čini, ponovno okupirao. Jučer smo mi bili Jasenovac. Mi koji smo zarobljeni u svojim kućama, kojima je dokinuto zakonsko pravo na rad i obrazovanje. Jučer se jasno vidjelo tko su stražari i upravitelji našeg "logora", za koga su zakoni drugačiji. I tako je Jasenovac i 2020. postao mjesto razdvajanja, ne razumijevanja i opće diskriminacije i očit je primjer svoje duboke simbolike koji i danas služi za degradiranje svega što je ljudsko."

Vukelić: Autor teksta zlonamjerno ispustio te namjerno prešutio za kontekst važan podatak

Objavi je dodana i moja fotografija iz koje je evidentno da sam i sama bila u Jasenovcu te se osobno poklonila i iskazala pijetet svim jasenovačkim žrtvama, a što je autor teksta zlonamjerno ispustio te

namjerno prešutio za kontekst važan podatak, jer mu se nije uklopio u inkriminirajući/difamirajući sadržaj koji je potencirao.

Da je izrazito zlonamjeran dokaz je i moja javna, a tada politička objava:

<https://hrvatskonebo.org/2017/09/09/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-jasenovac-mjesto-pomirenja-i-istine/>, koju je Vaš novinar izbjegao spomenuti, objaviti i interpretirati, a koja objašnjava moj osobni stav prema Jasenovcu.

Spomen ploča HOS-a i Jasenovac

Iz sadržaja objave apsolutno je jasno s kolikim pijetetom se odnosim prema jasenovačkim žrtvama: JASENOVAC – MJESTO POMIRENJA I ISTINE: O postavljanju, pa i uklanjanju HOS-ove ploče politika je rekla sve što je imala, ali o fenomenu "ploča", svoj pravorijek mora reći i struka i zdrav razum.

Već danima se kao glavni argumenat za uklanjanje HOS-ove ploče iz Jasenovca, navodi "uznemiravanje" stradalih u Jasenovcu od 1941.-1951. godine. Na tu ne logičnu tvrdnju svakako je nužno reagirati, jer prije svega riječ je o davno preminulima. Njihove su obitelji, vjerujem, više bile uznemirene agresijom na RH, kada je jasenovačko područje okupirano od strane pobunjenih Srba i kada je cijelo područje, koje je danas uređeno dostojanstveno i civilizirano, bilo razrušeno, opustošeno i zapušteno.

Dakle, prije svega je uspomenu na žrtve nacističkog i komunističkog režima s jasenovačkog područja, okaljao napad na hrvatski narod i djedovinu 1991. godine.

Spletom povijesnih okolnosti, tijekom tih događaja na istom su području poginula jedanaestorica pripadnika HOS-a, jer su branili domovinu i njezin narod. Nisu birali gdje će poginuti i svakako "nisu znali" kako ne smiju ispustiti dah na području koje određene društvene strukture koriste u dnevno-političke svrhe i na koje isti zadržavaju patronat lažnog moraliziranja.

"Znači li to da se žrtve Domovinskog rata nisu dogodile ili da se Domovinski rat nije dogodio?"

Ploča poginulim pripadnicima HOS-a postavljena je van spomen-područja Jasenovac, ali najednom se čitav naziv mjesta "specijalizirao" isključivo za žrtve 1941.-1951.?

Znači li to da se žrtve Domovinskog rata nisu dogodile ili da se Domovinski rat nije dogodio? Svakako je više ljudi izgubilo život u navedenih 10 godina koliko je jasenovački logor postojao i bio djelatan, no zašto radi toga negiramo žrtve obrambenog Domovinskog rata? Pa zar nije dosta straha?

Vukelić: Jasenovac treba postati mjesto posebnog pijeteta za žrtve totalitarnih i agresorskih režima: nacističkog i komunističkog

Da, Jasenovac treba postati mjesto posebnog pijeteta za žrtve totalitarnih i agresorskih režima: nacističkog i komunističkog, gdje su posljednje žrtve komunizma život izgubile tijekom Domovinskog rata. Na taj način, i jedino na taj način, ovo mjesto može postati mjesto pomirenja i istine.

Zanimljivo, moj autorski naslov ove objave JASENOVAC – MJESTO POMIRENJA I ISTINE, Vaš novinar namjerno izostavlja, jer mu se ne uklapa u difamacijsku konstrukciju, a što potvrđuje njegovu namjernu selektivnost.

U tekstu se dalje navodi kako sam bila **promotorica knjige Igora Vukića, što nisam bila** i ne znam uopće o čemu Vaš novinar piše, no ovu je rečenicu konstruirao na potpuno izmišljenom podatku.

"Dječje prihvatilište Sisak"

Spominje se i moje sudjelovanje u dokumentarnom filmu Laudato TV-a "Dječje prihvatilište Sisak" te se navodi kako sam u istome "negirala zločine u ustaškom logoru za djecu u Sisku". Moje su izjave u ovome dokumentarnom filmu vezane uz dječje prihvatilište u Sisku (što i sam naslov sugerira), problem smještaja izbjegličke djece, stupanj njihovih oboljenja i stopu mortaliteta koju sam precizno navela, jer je ista razvidna iz arhivskih dokumenata pohranjenih u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu.

Dakle, kroz dokumentarni film artikuliram povijesne događaje i njihove protagoniste temeljem obrađene arhivske dokumentacije. Pri tome ne negiram znanstveno utvrđene događaje, mjesta ili počinjena djela. Također, uopće tematski ne obrađujem ikoji logor.

Autor teksta progovara i o znanstvenom skupu održanom u Sisku 2018. te navodi kako su ga mediji ocijenili kao „skandalozan“. Pri tome ne navodi koji su to mediji donijeli ovakvu ocjenu, ostavljajući prostor za procjenu čitatelja kako je ovo bila globalna i opća pojava. Istina je pak potpuno drugačija.

Mediji koji su negativno pisali o ovome znanstvenom skupu su sljedeći: <https://snv.hr/wp-content/uploads/2020/10/snv-bulletin-17-online.pdf>, odnosno bilten Srpskog narodnog vijeća i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba te

<https://www.portalnovosti.com/crkveno-i-crno>

Ja sam gore navela medije koji su korektno prenijeli objavu o održanome skupu, jer mediji nisu relevantni u ocjenjivanju i karakterizaciji znanstvenih skupova. Zaboravila sam dodati i medijski neutralne objave:

<https://direktno.hr/zivot/vjera/beogradski-arhivi-cuvaju-istinu-ulozi-caritasa-i-kardinala-stepinca-u-spasavanju-ratne-sirocadi-140733/> i <https://narod.hr/hrvatska/znanstveni-skup-ne-postoji-dokaz-da-je-sisku-1942-postojao-logor-djece-ili-da-je-bilo-mucenja-i-nasilnog-oduzimanja-zivota>.

Nije za sve medije skup skandalozan

Dakle, nije istina kako su svi mediji ocijenili ovaj skup kao skandalozan, već samo oni u čiju se uređivačku politiku taj tip objave uklapa. Ovaj način artikuliranja novinarskih tema može se povezati i s temama koje Vaš novinar obrađuje: <https://narod.hr/hrvatska/tko-je-dragan-duric-koga-zoran-milanovic-predlaže-za-novog-konzula-u-tuzli>, a time i s uređivačkom politikom koju kao medij konstruirate. Osim toga, iz ovoga je jasno kako je autor teksta povremeno politički aktivna osoba koja je u političkom smislu zastupala drugačije političke stavove od mojih, iz razdoblja kada sam se bavila politikom, pa se time može zaključiti i kako je pozadina, odnosno motiv moje difamacije zapravo politički, a ne sadržajno intoniran.

Klasićev stav

U tekstu se navodi i izjava profesora **Hrvoja Klasića** te njegovo istraživačko pitanje na koje su upravo sudionici znanstvenoga skupa dali jasan odgovor. Odgovor na strukovni upit koje je prof. Klasić

postavio ne kao sugovornik Nacionala, već kao komentator tada najavljenog skupa (dakle 2018.) za portal Novosti Srpskog narodnog vijeća:

<https://www.portalnovosti.com/ustase-vole-malu-djecu>, upravo je dan i kroz dokumentarni film koji navodite, tako da je potpuno besmisleno što se tadašnji upit profesora Klasića izvukao za potrebe ovoga članka 5 godina kasnije.

U tekstu se navodi i navodna izjava **prof.dr.sc. Nataše Mataušić**, a riječ je zapravo o preuzetom tekstu s istog portala:

<https://www.portalnovosti.com/natasa-matausic-u-sisku-je-bio-pravi-ustaski-djecji-logor>. Vaš je novinar de facto otuđio dio teksta s portala Novosti SNV- a, novinara **Igora Lasića**, u svrhu stjecanja dojma objektivnosti i istraživačkog rada, koji nije izvršen.

Citati i izjave ovo dvoje povjesničara za ovaj tekst nisu autorizirani, nisu pribavljeni za potrebe ovoga članka, već su preuzeti iz ranijih objava drugih medija i portala koje Đurić ne navodi.

”Problematični stavovi koji se ne navode”

Dalje se u tekstu navodi komentar **Sanje Tabaković** o mojim ”problematičnim stavovima”, koje se pri tome uopće ne navodi.

Tabaković nigdje ne daje komentar na moje konkretno djelovanje, već navodi opće poznate činjenice o sudbini Židova, a što ja, ne samo da nikada nisam stručno problematizirala, nego nisam taj segment ikada, čak u ikakvom kolokvijalnom pristupu dovodila u pitanje. Dapače, slažem se, ne samo s tvrdnjom gospođe Tabaković kako su poznate činjenice o sudbini Židova, već se slažem s cijelim višegodišnjim istraživačkim opusom vezanim uz Holokaust, kao i svim spoznajama koja su iz tih istraživanja proistekla. Tako da je potpuno nejasno što točno Tabaković komentira.

Vukelić: Potpuna je laž kako sam ikada u svojem radu iznijela ijednu ”konstrukciju” na temu položaja Židova u NDH

S tim u vezi, potpuna je laž kako sam ikada u svojem radu iznijela ijednu ”konstrukciju” na temu položaja Židova u NDH. Također, navedeno je kako sam se u jednom svom predavanju osvrnula na to kako su Židovi svoju imovinu ostavljali crkvi, no ne navodi se o kojem je ”predavanju” točno riječ.

O predavanju, što je zapravo moglo biti bilo što te je Tabaković mogla čuti i razumjeti bilo što, doznajemo iz sadržaja mail korespondencije, koju donosi Tabaković za Nacional. Iz mog je odgovora potpuno jasno kako sam nekada negdje, možda u javnom prostoru iznijela tvrdnju koja ni na koji način ne negira povijest stradanja Židova, već je štoviše opisuje, na razini osobnog obiteljskog iskustva. Radi boljeg razumijevanja sadržaj donosim u cijelosti:

„Poštovana,

Ne koristim ovaj e-mail baš i tek sam sada pročitala Vašu poruku. Prije svega, izuzetno mi je drago da ste slušali moje predavanje. Nadalje, ne bavim se niti sam se bavila pitanjem stradalnika u 2. svjetskom ratu.

Rečenica koju u predavanju izričem temeljila se na iskustvenom dijelu i pričama moje obitelji o njihovim prijateljima Židovima.

Njihovi prijatelji uspjeli su pobjeći u SAD i dugo godina su se još dopisivali nakon toga. Dakle, tvrdnja je izrečena samo u tom kontekstu. Ako pogledate ono što sam pisala i čime se bavim, nikada ne bježim od povijesne istine i povijesnih činjenica. Osobno, bilo bi mi drago da se pokrenu mnoga istraživanja na razini lokalnih zajednica o židovskim obiteljima, otuđenoj imovini u NDH, kasnijoj Jugoslaviji, povratu imovine, je li taj proces uspješan ili nije i slično. U biti je jako puno tema koje traže epilog struke.

Ako Vaš poziv još stoji, ja bih mu se svakako odazvala, ali Vas molim da me kontaktirate na: *****.

Srdačan pozdrav, Vlatka Vukelić.”

Dodajmo k tomu još i to, da sam rubeninu koja je mojoj baki ostavljena na čuvanje od strane njezine židovske prijateljice prije nego li je otišla u SAD (jer ta je eto obitelj otišla upravo tamo) prije nešto više od godine dana izvukla iz ruševne kuće moje bake i pohranila kod sebe na tavan. Naime, njezina je kuća teško stradala u potresu, te bila opasna po život. Nisam u nju ušla po svoje stvari koje sam tamo pohranjene, ali sam ušla samo jednom i to po tu rubeninu. Toliko o osjećaju za ljudske sudbine.

”Brezovački partizanski odred nije ustavna kategorija”

U članku je dalje navedeno kako se Ustav RH temelji na činjenici da je u šumi Brezovici оформljen prvi partizanski odred, što je potpuno netočno, odnosno u drastičnom razlazu sa stvarnim stanjem stvari. U Ustavu RH pod Izvršnim osnovama piše:

„I. IZVORIŠNE OSNOVE

Izražavajući tisućljetnu nacionalnu samobitnost i državnu opstojnost hrvatskoga naroda, potvrđenu slijedom ukupnoga povijesnoga zbivanja u različitim državnim oblicima te održanjem i razvitkom državotvorne misli o povijesnom pravu hrvatskoga naroda na punu državnu suverenost, što se očitovalo: u uspostavi temelja državne suverenosti u razdoblju drugoga svjetskog rata, izraženoj nasuprot proglašenju Nezavisne Države Hrvatske (1941.) u odlukama Zemaljskoga antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske (1943.), a potom u Ustavu Narodne Republike Hrvatske (1947.) i poslije u ustavima Socijalističke Republike Hrvatske (1963. – 1990.), na povijesnoj prekretnici odbacivanja komunističkog sustava i promjena međunarodnog poretka u Europi, hrvatski je narod na prvim demokratskim izborima (godine 1990.), slobodno izraženom voljom potvrdio svoju tisućgodišnju državnu samobitnost.“

Iz svega navedenoga potpuno je jasno kako Vaš članak donosi neistinu u kojoj se tvrdi kako je brezovački partizanski odred ustavna kategorija.

Vukelić: Kraj teksta posvećen je izjavi profesora Goldsteina koji govori o sebi, a ne o meni

Kraj teksta posvećen je izjavi profesora Goldsteina koji govori o sebi, a ne o meni, baš kao što govori i o vlastitim problemima vezanima uz odnose u židovskoj zajednici u Hrvatskoj, kriveći za to HDZ. U svemu je skandalozna zapravo njegova izjava kako nema dileme oko toga da je rad Sveučilišta politički uvjetovana kategorija te da ono nije samostalno u djelovanju i odlučivanju, pogotovo stoga što je upravo ovaj profesor cijeli svoj radni vijek proveo na istom tom Sveučilištu, što po logici njegovih interpretacija implicira i njegovu političku podobnost, pa je sasvim nejasan navodni negativan politički upliv oko njegova angažmana na IHRO konvencijama.

Zbog svega gore navedenoga, pozivom na zajamčeno pravo iz čl. 40. Zakona o medijima, zahtijevam objavu ovoga ispravka na način propisan odredbom iz članka 41. navedenog zakona.”

DAMIR PEŠORDA: FESTIVAL NETOLERANCIJE

1. Siječnja 2023.

Priča ide ovako. Članovi Teatra &TD i umjetničke organizacije *Arterarij* gostovali su u Novom Sadu na 5. Međunarodnom festivalu jezičnih i etničkih manjina “Synergy” predstavom *Bura*. Predstava je navodno doživjela “odlične reakcije publike festivala”, no nakon predstave tijekom, rekli bismo, ugodnog druženja došlo do stanovitih problema. Zagrebačke glumce glumice su zbog neoprezne uporabe riječi ‘kazalište’ umjesto ‘pozorište’ pošteno namlatili entuzijastični mladi boraci za čistoću srpskog jezika. Za mladim jezikoborcima navodno traga srpska policija, ali vjerojatno ih neće pronaći. Policija je napad na glumce je okvalificirala kao nasilničko ponašanje. Hvala Bogu, da nije zločin iz mržnje. Srpske vlasti nisu našle za shodno da se na bilo koji način oglase povodom ovog incidenta. Nisu se oglasili ni Plenković, ni Pupovac, onda očito i nije zločin iz mržnje. Eventualno može se reći da je riječ o pretjerivanju u ljubavi prema srpskom jeziku.

No, šalu na strani, kada samo pročitao vijest o napadu na hrvatske glumce, uzrujao sam se, bilo mi je žao ljudi. Gluma je težak i zahtijevan posao te ni najlošija glumačka skupina nije zaslužila tako

drastičnu i nasilnu kritiku za svoju izvedbu. Međutim, kada sam čuo reakcije oštećenih, promijenio sam mišljenje. Mario Župan, ravnatelj Studentskog centra u okviru kojega je smješten teatar &TD, kaže: "Osudujemo taj napad i stajemo uz naše djelatnike, u šoku su i glumci, ali i mi i duboko smo iznenađeni jer se sve zbilo neposredno nakon festivala tolerancije na kojem su sudjelovali." Napad osuđuju i napadnuti iz umjetničke organizacije *Arterarij*, ali su, "kao organizacija koja postoji kako bi svojim radom promicala toleranciju i razumijevanje", "također svjesni i vjerojatnosti da su ovi mladi ljudi (...) danima prije napada slušali o izvikivanju ustaških parola od strane nekih nogometaša i navijača, a koji time bacaju ljagu na cijelu Hrvatsku i na društvo u Hrvatskoj." Kada sam pročitao ovo njihovo opravdavanje nepoznatih napadača, što mi je drugo preostalo nego, onako od srca, ustvrditi: E, neka su vas istolerisali, alal im vera!

Tako da me dalje i ne briga kako su njih 'tolerisali' tamo daleko, nego me čudi kako ih mi toleriramo ovdje, ma što toleriramo, novcem poreznih obveznika šopamo. Hrvatska mi je tolerancija gadljivija od srpske. Ovi iz udruge *Arterarij*, nastojeći opravdati svoje napadače, izmišljaju neke ustaške usklikе hrvatskih nogometaša. Jasno nam je da mnoge jugotužjem zatrovane likove u Hrvatskoj smetaju uspjesi hrvatske nogometne vrste, međutim to im ne daje za pravo da izmišljaju. To što su u jednom ugostiteljskom objektu Lovren i Brozović pjevali Thomsonovu pjesmu *Čavoglave*, za koju je i hrvatski sud konačno ustvrdio da u njoj nema ništa sporno, može nepoćudnim držati samo čovjek ispunjen mrzovoljom prema bilo kakvom izrazu hrvatstva. To su oni isti što su, kad je bilo po njihovome, ljude zbog *Ustani bane Jelačiću* ili *Vile Velebita* tjerovali u zatvor. Sredina bez imalo mazohizma za takve ljude ne bi imala baš previše tolerancije.

Tako toleriramo i da nam Aca Stanković, ničim izazvan, objašnjava kako njegov ambasador nije Luka Modrić. On zna da mi znamo da on zna da nas ne zanima tko je njegov ambasador te da to sigurno nije Luka Modrić. A zna i da mi znamo tko uistinu jest njegov ambasador, samo se još ne usudi naglas reći. Zato nas i provocira. Da bar malo pokvari ljudima zadovoljstvo zbog uspjeha hrvatske nogometne vrste na Svjetskom nogometnom prvenstvu u Kataru. Znamo, Aleksandre, da tebi nije dano da osjетиš radost identifikacije

s hrvatskim uspjesima, kao što ti nije dano ni da osjetiš vjetar u kosi iako si snimio cijeli serijal o "vjetru u kosi". Negledljiv, doduše, ali za naš novac snimljen, to jest novac poreznih obveznika. Jer je i tv pretplata, budući da je obavezna, svojevrsni porez. Kad malo razmislim, jasno mi postaje zašto ti i tebi slični preferirate takozvani porezni patriotizam. Zato što prikupljeni porezi štedro teku u vaše džepove.

Toleriramo i naslove poput ovoga na *Indexu* – Krajnja desničarka postaje nova dekanica Hrvatskih studija? "Krajnja desničarka" je ugledna profesorica s Hrvatskih studija povjesničarka Vlatka Vukelić. Kao glavni argument za njezin desničarski ekstremizam navodi se činjenica da je gostovala u podcastu Željke Markić. Mi, zaostali i nazadni, toleriramo, ali oni, napredni i tolerantni kakvi jesu, ne toleriraju. Nego udarnički jurišaju na ostatke ostataka normalnog hrvatstva u institucijama, očito odlučni da osvoje sve. To je ta markuzeovska tolerancija, taj gramšijevski marš kroz institucije. Festival se tolerancije, dakle, nastavlja...

Damir Pešorda, Hrvatski tjednik, Hrvatsko nebo

<https://hrvatskonebo.org/2023/01/01/damir-pesorda-festival-netolerancije/>

Autonomija Sveučilišta u Zagrebu danas manja nego u doba Austro-Ugarske

REKTOR, SENAT I SVEUČILIŠTE U ZAGREBU CRVENE SE OD STIDA I SDP-a

Rektor Stjepan Lakušić zaustavio izbor prof. dr. Vlatke Vukelić i po želji SDP-a Alma mater pretvorio u Levijatana

Piše: **MARITO MIHOVIL LETICA**

Hod kroz godinu približava nas spomendan u svetoga Antuna ili Ante – kada će biti velika 150. obljetnica rođenja trajno aktualnog Antuna Gustava Matoša. Imamo ga se prisjećati ne samo obljetničarski prigodno, nego trajno i svagdano.

*Hrvatska već vidje trista čuda,
ali ne nađe štrika za toliko Juda!*

Dode mi u misli njegov sonet naslova *19. svibnja 1907.*, iz kojega čitamo drugu i četvrtu strofu: „Prognanik u pučkoj rulji sam se skrio, / Suza mi je krišom na rukave pala, / Kad su grička zvona od sreće zaplakala / I studentski barjak s kalpakom se vio. // [...] // Slobodan je Hrvat sve to teže biti, / Zato tužan lunja tuđim tlom bez puta, / Kao zvuk od zvona kad kroz šumu luta.“ Toga proljetnog dana 1907. bijaše svečano posvećena sveučilišna zastava, kojem je događaju potajice nazočio i odbjegli Matoš, o čemu govore stihovi: „Jer me svaki pandur mogo uhvatiti... / Ko četrdeset osme grozni su nam dani!“

U dotičnome je sonetu naznačena sloboda sveučilištaraca nasuprot represiji i političkoj neslobodi. Ovdje nije moguće obrazlagati što je autonomija sveučilišta značila nekad, a što znači danas. Samo ću napomenuti da su sveučilišta u Matoševo doba, austrougarsko, bila u posve određenome smislu „države u državi“. Tako se u Beču, Pragu, Zagrebu i drugdje događalo da su se studenti, kad bi ih zbog pobuna i prosvjeda gonila policija, sklanjali unutar sveučilišnih dvorišta i zgrada, kamo čuvari reda i poretka nisu smjeli ulaziti (slično kao ni u veleposlanstva, koja su pravno teritorij strane države).

Sveučilišna autonomija samo za neke

Neizbježno dospijevamo do pitanja: Što je danas ostalo od sveučilišne autonomije na tri i pol stoljeća staroj visokoškolskoj ustanovi *Universitas studiorum zagradiensis*? Odgovor je složen i višespektan. No lako se uvjeriti da je autonomija sveučilišta zajamčena *Ustavom Republike Hrvatske*, člankom 68.

O definiciji autonomije sveučilišta bilo je riječi 27. siječnja 2021. na međumrežnoj stranici Nezavisnoga sindikata znanosti i visokog obrazovanja. U jednome osvrtu, iz kojega progovara nesuspregnuta jarost i preuzetna samododijeljena mjerodavnost, čitamo da će dan 26. siječnja 2021. „ostati zapamćen u povijesti Sveučilišta u Zagrebu“ jer su na Senatu Sveučilišta „donesene sramotne odluke vezano za izbor dekana Filozofskog fakulteta“. Nadalje se podsjeća na definiciju autonomije sveučilišta koju je postavio UNESCO u Preporukama o statusu nastavnika u visokom obrazovanju (1997., revidirano 2016.), gdje uz ostalo stoji: „Države članice dužne su zaštititi visokoobrazovne ustanove od prijetnji njihovoj autonomiji iz bilo kojeg izvora.“

(https://www.nsz.hr/novosti-i-obavijesti/vijesti_iz_znanosti_i_obrazovanja/unesco-ova-definicija-autonomije-sveucilista/)

Tu bijaše riječ o odluci tadašnjega rektora Damira Borasa da uskrati suglasnost predloženicima za mjesto dekana Filozofskoga fakulteta: profesorici Renati Geld i profesoru Nevenu Jovanoviću. K tome treba reći da je profesorica Vesnica Garašić, predsjednica Velikoga vijeća Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja, napisala

uoči toga glasovanja poduže pismo članovima Senata, apelirajući na potporu kandidatima za dekana Filozofskoga fakulteta. „Ako smatrate da Vaš fakultet ima pravo na akademsku samoupravu, sigurno da na to ima pravo i svaki drugi fakultet, pa tako i Filozofski fakultet, bez obzira na to u kakvim trenutno lošim odnosima Filozofski fakultet bio s rektorom Borasom i prorektorom Čovićem“, dio je dopisa Vesnice Garašić.

(<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/senat-sveucilista-odbio-oboje-kandidata-za-novog-dekana-filozofskog-ovakav-pristup-je-sramotan-15045831>)

Možda mi je promaknulo, ali nisam uočio ni čuo da se profesorica Garašić oglasila, ni bilo tko iz njezina nominalno nezavisnog sindikata, u vezi s aktualnim slučajem uskraćivanja toga istog prava Fakultetu hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu (FHS), koji je izabrao profesoricu Vlatku Vukelić, a njoj je – za razliku od profesorice Geld i profesora Jovanovića – Senat dao suglasnost na dekanski program rada. Dogodilo se to na sjednici 13. prosinca 2022., nakon provedene rasprave, kada su 44 člana Senata poduprla Vlatku Vukelić, jedan je glas bio protiv, a 13 suzdržanih. Dakle, približno tri četvrtine članova senata (oko 76 posto) glasovalo je za profesoricu Vukelić. Zatim ju je Fakultetsko vijeće FHS-a na sjednici 21. prosinca 2022. gotovo jednoglasno izglasovalo za dekanicu: dobila je 32 glasa, 3 su bila protiv, a jedan nevažeći. Ta činjenica potpuno razobličuje lažnu sliku koju su kreirali mediji, da zaposlenici FHS-a ne podupiru profesoricu Vukelić smatrajući ju kontroverznom i spornom kandidatkinjom.

Još se čeka da Senat formalno potvrdi taj izbor. Ali ta točka nije dospijevala na dnevni red sjednica Senata, koje se održavaju jednom mjesečno. Kada je za sjednicu 18. travnja 2023. dotična točka napokon stavljena na dnevni red, naprasno je skinuta dan uoči sjednice.

Čini se da je Senat Sveučilišta u Zagrebu popustio nesmiljenim pritiscima dijela javnosti, medijske scene i političkih stranaka, u prvome redu zagrebačkoga SDP-a. Povjesničarki Vukelić predbacuju se „revizionistička stajališta vezana za prošlost“ (!), „negiranje povijesne istine“, „iskrivljivanje činjenica o zločinačkoj naravi ustaškoga režima“ i slično. U tome se pogledu doista

strahotnim doima naslov istaknut 15. travnja na portalu *Index.hr*: „Žena koja negira ustaški pokolj djece mogla bi postati dekanica“ (<https://www.index.hr/vijesti/clanak/zena-koja-negira-ustaski-pokolj-djece-mogla-bi-postati-dekanica/2455208.aspx>).

Takvoj morbidnoj difamaciji i dehumanizaciji neistomišljenika jedva da bi se mogli domisliti Hitlerov Joseph Goebbels i Staljinov Lavrentij Berija (potonji je i sâm pao žrtvom montiranih komunističkih optužbi).

Je li profesorica Vukelić revizionist i negacionist? Što je glede toga istina? Zajedno ćemo potražiti i obrazložiti odgovore.

Istina u krokodilskim raljama

Krokodilina ili razgovor o istini naslov je Krležine fiktionalne konverzijske proze objelodanjene u časopisu *Republika*, br. 3, 1945. U jednome kasnijem knjižnom izdanju nalazi se autorova napomena: „Ovaj razgovor čitao je Ranko Marinković na rajonskim književnim priredbama u Radničkoj komori, u Pivovari i u Zboru, polovicom novembra o. g.“

Netom po završetku Drugoga svjetskog rata susreću se na zagrebačkome Trgu bana Jelačića trojica intelektualaca, bivših političara, industrijalaca i posjednika (A, C, D) te činovnik u svim društvenim sustavima i savjetnik u ministarstvu nove komunističke vlasti (B). Budući da činovnik ne uspijeva opovrgnuti istinu o novim društvenim prilikama, Đavao ulazi u njega da mu pomogne logičkim smicalicama. Citiram:

„B: Naime, onaj krokodil u logici oteo je ženi dijete. / – Da mi ga vratiš, zavapila je žena na obali, od straha da joj krokodil ne pojede dijete. / – Vratit ću ti dijete, odgovorio je krokodil, ako pogodiš istinu hoću li ti ga vratiti. / – Ne ćeš mi ga vratiti, zavikala je majka od očaja. / – Naravno da ti ga ne ću vratiti, jer nisi pogodila Istine, pošto sam imao poštenu, džentlmensku namjeru da ti ga vratim. A ne ću ti ga vratiti i zato, jer si sama izjavila da ti ga ne ću vratiti! / – Vratit ćeš mi ga, plakala je žena, vratit ćeš ga, jer sam pogodila Istinu da mi ga ne ćeš vratiti, a vratit ćeš ga i zato, jer si i sam izjavio da si imao namjeru da mi ga vratiš! / A: *razočarano, prezrivo, odozgo*: I što se onda dogodilo? / B: Ništa. Što bi se dogodilo? Krokodil je progutao dijete! Naravno! Logično! / A. D. C. *slušali su B. sa zanimanjem, jer je on krokodilinu ispričao doista vrlo uvjerljivo, upravo dramatski. Ali se ipak ne snalaze pred krokodilinom, čudeći se toj zagonetci logike.*“

Kakve veze ta bizarna pričica ima s aktualnim pitanjima izbora i potvrde dekanice Fakulteta hrvatskih studija? – zasigurno se pita mnogi poštovani čitatelj. Odgovaram: taj bi se izmaštani dijalog između majke i krokodila mogao hitro i alegorijski dovesti u vezu s temom. To bi, *mutatis mutandis*, izgledalo ovako:

Senat afirmiranoj povjesničarki i nepotvrđenoj dekanici kaže (govoreći u prvom licu množine): / – Potvrdit ćemo te za dekanicu ako pogodiš istinu smatramo li te revizionisticom i hoćemo li te potvrditi za dekanicu. / – Ne ćete me potvrditi za dekanicu, jer me smatrate revizionisticom, odgovori predložnica zdvojno i smiono. / – Jasno je da te ne ćemo potvrditi za dekanicu, jer nisi pogodila istinu. Mi smo, naime, imali namjeru da postaneš dekanica – unatoč brojnim i borbenim prigovorima za povijesni revizionizam, štoviše i negacionizam – jer da te nismo htjeli za dekanicu, ne bismo velikom većinom odobrili tvoj program, dali mu „zeleno svjetlo“. / – Potvrdit

ćete me za dekanicu, jer sam pogodila da me ne ćete potvrditi zato što me smatrate revizionisticom, a potvrdit ćete me i zato što ste i sami rekli da ste me namjeravali potvrditi i u skladu s tom namjerom odobrili moj dekanski program. To odrješito i sa sjajem vedre nade u očima otpovrne predloženica za dekana Fakulteta hrvatskih studija. I što se dogodilo? Ništa. Još uvijek ništa. Senat je odgodio odluku. A što će se dogoditi? Tko bi to znao... Vrijeme će pokazati. Čini se da ne ćemo dugo čekati. Sve se to našlo u hirovitim bespućima pogriješne logike – a to zapravo nije logika, nego sofistika. I nad njom politika. Uhvaćen u mrežu politike, Senat, koji je tročetvrtinskom većinom podupro dekanski program profesorice Vukelić, sada se izlaže opasnosti da upadne u kobnu nedosljednost i neozbiljnost ta da, rečeno naturalistično, sam sebi skoči u usta ili, ako to izrazimo alegorijski, u krokodilske ralje.

Miroslav Krleža posegnuo je za poznatim sofizmom o krokodilu. Posrijedi je logička *dilema* (*dvostavak* je neuvriježena prevedenica). Ali logička dilema s krokodilom ne zadovoljava pravila valjano postavljene dileme pa je moguća retorzija (preokretanje u protivnost) svakoga zaključka. Istim pravom kojim se zaključuje jedno, može se zaključiti i drugo. (Sofizam o krokodilu istovrstan je sofizmu o filozofu Protagori, najistaknutijem sofistu, koji podučava budućega odvjetnika Euatla.)

Antirevizionistički sofizmi i paralogizmi

Svakodnevno svjedočimo pogrješkama u logici i zaključivanju. A kada se u javnome prostoru govori o revizionizmu – logičke se pogrješke i kontradiktornosti roje kao muhe. Etimologija nam kaže da pojam *revizionizam* dopijeva od latinskoga glagola *revidere* u značenju 'opet pogledati, iznova gledati'. To je razmjerno poznata denotacija pojma. (Razumije se da *revizionist* nije isto što i *revizor*, primjerice iz istoimene Gogoljeve komedije.)

Valja podsjetiti da je dotični pojam nastao koncem 19. stoljeća u njemačkoj socijaldemokraciji kao pozitivna i poželjna pojavnost, ali se revizionizmu kasnije promijenilo značenje pa je optužba za „revizionistička stajališta“ vodila isključivanju iz komunističkih partija te ju povijest pamti kao jednu od najtežih političkih optužbi u boljševizmu. Služila je za bespoštedno uklanjanje političkih neistomišljenika. To su konotacije pojma *revizionizam*.

Ne bi trebalo posebno isticati da je revizija znanja uvjet mogućnosti napretka svih znanosti, a na poseban način povijesti. Tako Friedrich Nietzsche u djelu *Onu stranu dobra i zla* (1886.) lucidno primjećuje da je Ruđer Bošković, uz Nikolu Kopernika, „najveći i najpobjedonosniji protivnik privida. Dok nas je Kopernik nagovorio da protiv svih osjetila vjerujemo da Zemlja *ne* stoji čvrsto, Bošković je naučavao kako da se pod zakletvom odrekemo vjere u 'tvar', u 'materiju', u atom ostatka zemlje i atom hrpice: bio je to najveći trijumf nad osjetilima koji je do sada postignut na Zemlji.“ Dakle, Kopernikov *heliocentrični sustav* i Boškovićeva *dinamistička atomistika* (kojom je „dematerijalizirao materiju“) jesu plodovi revizije znanosti.

Ali zašto bi Poljacima i Hrvatima bilo dopušteno revidirati prirodne znanosti, a ne i društvene, recimo povijest? Jer da nije bilo revizije službene povijesti, ne bismo danas znali istinu o pokolju u Katynskoj šumi i drugdje u Rusiji, Ukrajini i Bjelorusiji, kada je u travnju i svibnju 1940. smaknuto više od 22.000 poljskih časnika, intelektualaca i druge elite. Sovjeti su krivnju svaljivali na Nijemce, a sve do sloma komunizma podizale su se optužbe za revizionizam svakomu tko bi posumnjao u „povijesnu istinu“.

Među Hrvatima se jednim od najznačajnijih revizionista iskazao dr. Franjo Tuđman. Bio je na samome vrhu komunističke elite, ali je pao u nemilost kao politički disident, a zatim i optuženik te zatvorenik.

Vlastima je zasmetao zato što je otvoreno govorio o preuveličavanju broja žrtava logora u Jasenovcu, neravnopravnosti Hrvatske u zajedničkoj jugoslavenskoj državi i drugome.

Zanimljivo je logičko protuslovlje onih koji se suprotstavljaju *svakom povijesnom revizionizmu*, recimo mjerodavnici iz Spomen-područja Jasenovac, a grozničavo brane, u isti mah, broj žrtava logora od (približno) 83.000 – ne videći da se do toga broja došlo *revizijom* nekada službenoga podatka od 700.000 žrtava. Potonji se broj u Srbiji i takozvanoj Republici Srpskoj smatra i danas istinitim (ističu se i veći brojevi), pa srpski antirevizionisti drže da su hrvatski tobožnji antirevizionisti zapravo revizionisti i negacionisti. A ovdašnji i tamošnji antirevizionisti međusobno se dobro slažu. Time se zalazi u područje sofizama i paralogizama, zaumnih „viševalentnih“ (anti)logika i neprincipijelnih etika, gdje pamet ćuti nemoć.

Franjo Tuđman – državotvorni revizionist

Shodno svemu navedenomu nemalo začuđuje priopćenje Ministarstva znanosti i obrazovanja od 11. ožujka 2023., gdje se kaže da „ministar apsolutno osuđuje svaki pokušaj revizije povijesti i relativiziranja zločina“. Jasno je da trebamo osuditi svako umanjivanje i relativiziranje *dokazanih* zločina i njihovih razmjera, ali ostaje problematičnim taj izričaj o osudi *svake* revizije povijesti. Kako ministar Radovan Fuchs – doktor znanosti i član stranke koju je utemeljio dr. Franjo Tuđman – može apsolutno osuđivati reviziju

u znanosti te implicitno, doduše nehotice, ozloglašavati revizionističke doprinose povjesničara Tuđmana? Prvi hrvatski predsjednik jest i ostat će paradigmatika osobnost hrvatskoga državotvornog revizionizma. Dakle, poduprimo revizioniste povijesti koji traže istinu!

Jedna od njih je profesorica Vukelić. Njezina stajališta o dječjem prihvatilištu u Sisku jesu u posvemašnjoj podudarnosti sa sadržajem otvorenoga pisma, datiranoga 25. srpnja 2022., koje su biskupi Zagrebačke crkvene pokrajine uputili „patrijarhu Srpske pravoslavne Crkve gospodinu Porfiriju“ (navodim doslovno), gdje među inim ističu: „Iako smo sigurni da Vam je poznato mnogo vrijednih znanstvenih radova i priloga, u kojima se – metodom povijesnih znanosti – pokušava doprijeti do što točnijih podataka te do još pojedinosti o zbrinjavanju tzv. 'kozaračke djece' i o prihvatilištima u Sisku i Jastrebarskom, navodimo barem nekoliko doprinosa s pomoću kojih se o tome može lako razlučiti istina od neistine, što veća objektivnost od zlonamjernih pamfleta.“ (<https://www.zg-nadbiskupija.hr/dokumenti/aktualnosti/otvoreno-pismo-biskupa-zagrebacke-crkvene-pokrajine-patrijarhu-srpske-pravoslavne-crkve>)

SDP negacionistički prešućuje poljske, francuske i grčke antifašiste

Ovdje se suočavamo s još jednim paradoksom. Rektor Sveučilišta u Zagrebu – koje je osnovala Crkva: car Leopold I. dodijelio je 23. rujna 1669. isusovačkoj Akademiji prava i povlastice sveučilišta – ne mari za stajališta zagrebačkih biskupa koji se pozivaju na znanstvene standarde, to jest na znanstvene radove odobrene nakon

standardiziranih recenzentskih postupaka; nego rektor Stjepan Lakušić dopušta da na dnevni red sjednice Senata utječu ideološki motivirane povijesne krivotvorine sadržane u nedostojnome političkom pamfletu što ga je javnosti odaslao zagrebački SDP, a potpisao Branko Kolarić. Tako SDP-ovci među inim kažu da profesorica Vukelić „javno negira postojanje dječjeg ustaškog logora u Sisku tijekom Drugog svjetskog rata, negira djelovanje Prvog sisačkog partizanskog odreda koji je 21. lipnja 1941. u šumi Brezovica utemeljen kao prvi antifašistički odred u Hrvatskoj i u Europi“ (<https://www.glasistre.hr/hrvatska/2023/04/15/sdp-izbor-profesorice-koja-negira-ustaske-zlocine-za-dekanicu-mora-se-zaustaviti-857420>).

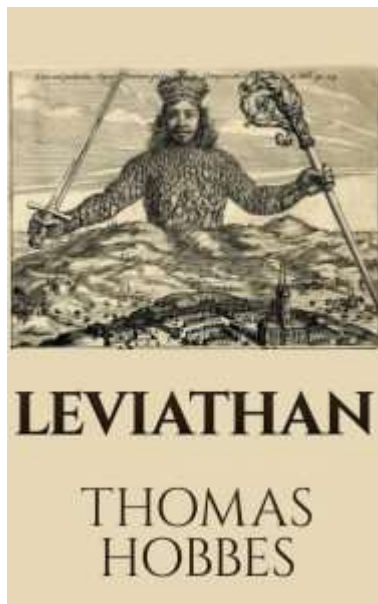
Svjedočimo kako čuvari laži smatraju i pokušavaju prikazati da je ljubav prema istini govor mržnje.

Pismo obiluje faktografskim netočnostima. Jer Prvi sisački partizanski odred, čak i da je osnovan 21. lipnja 1941., nikako ne bi bio prvi antifašistički odred u Europi. Treba primijetiti da se do sada govorilo o 22. lipnja, ali oba nadnevka podjednako su lažna jer se u lipnju 1941. u Brezovici nije dogodilo baš ništa, a nekmoli da je osnovan nekakav partizanski odred. Ali znatno je važnije da zagrebački SDP negacionistički prešućuje žrtve među poljskim, francuskim, grčkim i drugim antifašistima koji su se nacistima i fašistima oružano suprotstavili znatno prije 22. lipnja 1941. i „konzultacijskoga ladanja u Brezovici“ (kako izvrsno reče dr. Zlatko Hasanbegović).

Naime, SDP-ovcima trebaju lekcije iz povijesti. Drugi svjetski rat počeo je 1. rujna 1939. napadom Njemačke na Poljsku. U dotičnome SDP-ovu pismu k tome čitamo da se profesorica Vukelić fotografirala „ispod ustaške zastave“, a posrijedi je jednaka zastava kakva se na Trgu svetoga Marka u Zagrebu zavijorila 30. svibnja 1990. pred dr. Franjom Tuđmanom, pripadnicima državne vlasti i mnoštvom naroda, što slavimo kao Dan državnosti. Treba bez krzmanja reći da SDP preko slučaja Vlatke Vukelić kvači etiketu ustaštva suvremenoj hrvatskoj državi. Srećom, SDP je stranka (nominalno i realno partija) u stanju poluraspada, na putu u političku beznačajnost.

Krokodil Levijatan nasuprot „majci hraniteljici“

Vratimo se krokodilu iz prvoga dijela članka. U biblijskoj starozavjetnoj knjizi *Job* spominje se egipatski krokodil nazvan Levijatan, kao jedna od praiskonskih nemani. U novome vijeku napisao je engleski filozof i politički teoretičar Thomas Hobbes djelo *Levijatan ili predmet, oblik i moć crkvene i građanske državne zajednice* (1651.), gdje je Levijatan personifikacija države koja je društvenim ugovorom zadobila apsolutnu vlast pa poput nemani „proždire“ svoje građane kako bi održala mir, red i poredak.

Uskoro ćemo vidjeti hoće li Senat pokazati da je Sveučilište u Zagrebu *Alma mater*, „majka hraniteljica“ koja daje duhovnu hranu u traganju za znanjem i istinom – ili je alegorijski krokodil Levijatan što jede (svoju) djecu. Time proždirući i istinu o kojoj piše Tuđmanov prijatelj i pouzdanik Krleža u članku *Krokodilina ili razgovor o istini*.

Hrvatski tjednik, 4. svibnja 2023.

<https://hrvatskonebo.org/2023/05/09/marito-m-letica-sramotna-blokada-potvrdivanja-dekanice-vukelic-kampanja-sdp-a-i-krlezina-krokodilina/>

RAZGOVORI

POVJESNIČARKA DR. VLATKA VUKELIĆ RAZOTKRIVA LAŽ O DJEČJEM KONCENTRACIJSKOM LOGORU U SISKU Generacije koje dolaze tražit će počinitelje zločina nad svojim

Objavio

Vlado Čutura

1. studenoga 2018.

Na prijedlog sisačkoga biskup Vlade Košića, Hrvatski studiji Sveučilišta u Zagrebu i Hrvatsko katoličko sveučilište pristali su suorganizirati i sudjelovati na znanstvenom skupu »Zbrinjavanje ratne siročadi u Sisku 1942. – 1943.« koji će se održati u Sisku 30. studenoga s ciljem stjecanja novih temeljnih znanstvenih spoznaja i razumijevanja o zbrinjavanju siročadi u Sisku ratnih godina 1942. i 1943. Nakana je sa znanstvenoga stajališta govoriti o povijesnim prijedporima, prići s argumentima i povijesnom istinom toj temi koja se politizira. Sisačko poglavarstvo na čelu s gradonačelnicom donijelo je političku odluku da je to bio koncentracijski logor.

Znanstveni skup i odluku sisačkoga poglavarstva komentira doc. dr. Vlatka Vukelić s Hrvatskih studija koja se bavi poviješću Siska i poviješću arheologije sisačkoga kraja.

Doc. dr. Vlatka Vukelić

Komesarske odluke sisačkoga Gradskoga vijeća

Sisačko poglavarstvo na čelu s gradonačelnicom donijelo je političku odluku da je u Sisku postojao koncentracijski logor u kojem je ubijeno nekoliko tisuća djece koja su dovezena iz Jasenovca i drugih logora. Digli ste ruku protiv kao znanstvenica. Što je istina?

DOC. DR. VUKELIĆ: Na žalost tu je došlo do iskorištavanja lika i djela humanitarne djelatnice Diane Budisavljević, kako bi se preko njezine osobe nametnula teza koja ne samo da nije znanstveno dokazana, nego nema svoj temelj čak ni na razini zdravorazumskih osnova. Naime, na 3. sjednici sisačkoga Gradskoga vijeća, održanoj

6. listopada 2017., vijećnicima je predloženo imenovanje jedne čestice parkom Diane Budisavljević. Imenovanje nekoga parka po toj humanitarci nije ni najmanje sporno te je i poželjno, pogotovo u Sisku, međutim akt kojim je objašnjeno imenovanje donosi ključnu neistinu. U njemu je navedeno kako je u Sisku tijekom Drugoga svjetskoga rata postojao »koncentracijski logor za djecu«, što je apsolutna laž. Kako je bila riječ o službenom aktu Grada Siska, reagirala sam na to na sjednici i upozorila da se ta sintagma briše iz akta. Moje opaske nisu prihvaćene pa sam napustila sjednicu. To je krivotvorenje službenoga dokumenta, koji će kao takav kroz određeni niz godina poslužiti kao arhivsko gradivo i ne daj Bože dokaz za nešto! Ponavljam, u aktu je izrečena neistina, koja može izazvati ozbiljne posljedice u daljnjim tumačenjima lokalne i nacionalne povijesti iz razdoblja NDH. Kao istraživačica bila sam duboko svjesna što znači arhivsko pohranjivanje takvoga akta s netočnim podacima i bila sam užasnuta jednostavnošću toga čina. Za 50 godina nekomu će taj akt poslužiti kao »dokaz« neke sulude tvrdnje. Zapravo je bolno koliko je lažiranje sadašnjosti, prošlosti, ali i budućnosti banalno.

»Na 3. sjednici sisačkoga Gradskoga vijeća, održanoj 6. listopada 2017., vijećnicima je predloženo imenovanje jedne čestice parkom Diane Budisavljević. Imenovanje nekoga parka po toj humanitarci nije ni najmanje sporno te je i poželjno, pogotovo u Sisku, međutim akt kojim je objašnjeno imenovanje donosi ključnu neistinu. U njemu je navedeno da je u Sisku tijekom Drugoga svjetskoga rata postojao 'koncentracijski logor za djecu', što je apsolutna laž.«

Ne treba ni spominjati koliko je nemoralno skrivati se iza djela Diane Budisavljević kako bi se provukle takve dodvorničke teze, u želji stjecanja političke moći, odnosno glasova skupina kojima se očito teško manipulira. U nekoj budućnosti takva djela trebala bi biti utkana u kazneni zakon kao kažnjiva.

Strah znanstvenika: »Razapet će te!«

Koliko je područje istraženo? Šute li znanstvena i društvena zajednica?

DOC. DR. VUKELIĆ: U osobnom dojmu, mogu reći kako nailazim na velik strah svojih kolega. Mnogi su mi rekli da ne žele biti žrtve pojedinih portala, da čekaju produžetak ugovora na poslu i slično, uz napomenu: »Razapet će te!« Pitam se tko je danas taj Poncije Pilat koji će od istine oprati ruke i tko je ta rulja koja će bacati kamenje na istinu i tko su ti vojnici koji će razapinjati? Stalno govorimo o okretu k budućnosti. Pa neka nam onda bude dopušten neometan znanstveno-istraživački rad u atmosferi znanstvene etičnosti, gdje je dopušteno rušenje mitova u svjetlu novih dokaza, jer u znanosti je dopušteno osporavanje teza. Teza koja je neosporiva je dogma. A »pravo« na dogmu ima samo Bog Stvoritelj. Svako izjednačavanje s Bogom u smislu koji sam navela upozorava na postojanje teške shizofrenije ili na ogorčeno čuvanje stečenih pozicija koje se nastoje obraniti već sedam desetljeća. U osnovi dolazimo na isto, a kao talac takvih zavjera u sredini je običan mali čovjek.

Prihvatilište, a ne koncentracijski logor!

Sva ta zaista nakazna događanja pokrenula su niz ljudi u želji za istraživanjem činjenične istine te smo odlučili organizirati znanstveni skup povodom 75. obljetnice prestanka rada dječjega prihvatilišta u Sisku, pod nazivom »Zbrinjavanje ratne siročadi u Sisku 1942. – 1943.«. Cilj je toga znanstvenoga skupa prikazati sudbinu djece napuštene nakon zarobljavanja njihovih roditelja i skrbnika za vrijeme velike operacije koja je, pod zapovjedništvom njemačke vojske, tijekom lipnja i srpnja 1942. provedena na području sjeverozapadne Bosne. U navedenoj operaciji sudjelovale su, uz njemačke postrojbe, i domobranske i ustaške snage Nezavisne Države Hrvatske (NDH). Sudbina i stradanje osoba zarobljenih tijekom operacije tema je niza publikacija i znanstvenih rasprava, objavljenih u vrijeme socijalističke Jugoslavije. Događaji na Kozari 1942., pa u vezi s time i zbrinjavanje ratne siročadi u Sisku, u velikom dijelu javnosti danas su svedeni na ulogu Diane Budisavljević u pomoći spomenutoj siročadi. Cilj je skupa dokazati napore lokalnoga stanovništva u pružanju pomoći najmlađim stradalnicima ratnoga vihora i sudjelovanje Zagrebačke nadbiskupije i nadbiskupa bl. Alojzija Stepinca te lokalnoga svećenstva u pružanju skrbi i sprječavanju potencijalno velike stope oboljenja i smrtnosti u

te djece. U konačnici, cilj je pokušati definirati sudbine osoba koje su proživjele tu humanitarnu kalvariju, sa strane onih koji su se svesrdno borili za umanjenje trauma i sa strane onih koji su kao djeca sve to proživjeli.

Djeca s Kozare ostala u Sisku

Prema onome što sam ja do sada prošla, evidentna je određena stopa mortaliteta, i to najviše po primitku djece na skrb. O tome svjedoče medicinska izvješća jer su djeca došla pothranjena i bolesna u Sisak. No još nigdje nisam naišla na odluku o organiziranom prihvatu s ciljem istrjebljenja. A to bi po definiciji bio koncentracijski logor. Naišla sam na gomilu gradiva koje upućuje na nadljudske napore pojedinaca da spase svako dijete, naišla sam na korespondenciju ogorčenih ljudi koji ne štede ni sebe ni svoju obitelj kako bi pomogli. Kako onda možemo zaključiti da pomoć nije bila pružena? Tko se usudi izreći takvu laž? Usred lošega općega stanja na području cijele NDH, kada je ljetina ionako podbacila, Siščani sudjeluju u najvećoj humanitarnoj akciji tadašnje Europe. Zar je to način da im se iskaže zahvala? Sisak nazivamo gradom hrvatskih pobjeda, ali je on ujedno grad velikoga srca, što je bio očito i tijekom Domovinskoga rata, čemu sam osobno kao djevojčica svjedočila. Kolone izbjeglica, golemi napor da ih se prihvati, smjesti, nahrani i odjene te im u konačnici pruži osjećaj pripadnosti i doma. Svaka sisačka generacija doživjela je neki oblik ratnih stradanja. Tijekom Velikoga rata također je bio iznimno aktivan humanitarni rad, nastavljen je kroz ostala ratna razaranja i ne mogu shvatiti tko nam želi ukrasti taj karitativni ponos i naljepiti nam etiketu ksenofoba. Osobno poznajem ljude koji su kao djeca s Kozare ostali u Sisku, živjeti, raditi i formirati obitelji. Žalim možda samo da i oni osobnim svjedočanstvom ne pokažu zahvalu na toj šansi koju im je grad dao. Dakle, to su planovi, to su ciljevi, vidjet ćemo koliko ćemo biti uspješni u njihovoj realizaciji.

Političke fikcije protiv znanosti

Na »komesarske« odluke pozivaju se brojni tzv. povjesničari, a i političari. Koliko je onda povijest znanost, a koliko politička dogma, konkretno na sisačkom primjeru? Što kažu dokumenti?

DOC. DR. VUKELIĆ: Valja navesti i primjer Prvoga partizanskoga odreda, fikcije koja je prepuna zbrkanih datuma, događaja i osoba. Uza sve razumijevanje potrebe stvaranja te fikcije, treba naglasiti i kako su se vremena promijenila. Nema više potrebe za takvim »balansiranjem« u činjenicama i nema više potrebe za dokazivanjem »hrvatske namjere«. Je li sve ono što je hrvatski narod činio bilo u dobroj vjeri? Pa jest! Okolnosti i kontekst bili su u određenim trenucima presudni. Primjerice, način, okolnosti i neposredne posljedice ulaska hrvatskih zemalja 1918. u Kraljevstvo Srba, Hrvata i Slovenaca. Pa formiranje Kraljevine Jugoslavije te mogućnost njezina ostanka u savezu s Hitlerom. Kako bi historiografija tada gledala na cijelu tu državnu povijest? Činjenica jest da 1. prosinca 1918. započinje ignoriranje i slabljenje dotadašnjih hrvatskih političkih institucija (Hrvatski sabor, ban), jedinice vojske Kraljevine Srbije ulaze na teritorij Države SHS i prije ujedinjenja, a usporedno s time dolazi do ukidanja redovitih austrougarskih i domobranskih pukovnija na hrvatskom tlu. Uz gubitak austrougarskih i domobranskih pukovnija na hrvatskom tlu, Država SHS još je ranije doživjela neuspjeh u očuvanju ratne mornarice koju su joj u listopadu 1918. prepustile austrougarske vlasti. To je podloga za donošenje zaključaka koji vrjednuju odnose hrvatskoga i srpskoga naroda na početku formalne državnopravne zajednice i mislim da je to nulta točka s koje treba pristupiti izučavanju povijesnih prijevora. Možemo li uopće reći da smo do danas donijeli neki opći zaključak na koji je način politički potez »ujedinjenja« 1918. djelovao na daljnji razvoj hrvatskih zemalja? Prema toj odrednici nije se još odredila ni struka ni politika, a društvo je bombardirano maglovitim i praznim frazama o bratstvu koje se ovdje evidentno ne može dokazati. Nekoliko je prijelomnih godina u našoj nacionalnoj povijesti koje su utjecale na buduća politička kretanja te na kraju i na stvaranje nezavisne Republike Hrvatske, a 1918. u tom je smislu njihov politički, kulturni i društveni početak. Godina 1941. također je prijelomna. A nova generacija mladih znanstvenika njome je prestravljena. No i to je dio naše povijesti, koji ne će nestati, ali ako

o tome sami ne znamo ništa, drugi će nam nametnuti nedokazane teze. Da se vratim na početak svoga odgovora, baš poput Prvoga partizanskoga odreda iz šume Brezovice.

Zrinjane progoni i današnja Hrvatska

Kao znanstvenica istraživali ste Banovinu i žrtve za čije su stradanje odgovorni partizani i četnici. Riječ je o najranjivijem dijelu Hrvatske, kojemu posebno pripada Zrin. Što se tamo dogodilo?

DOC. DR. VUKELIĆ: Svako povijesno istraživanje treba staviti u kontekst. Taj kontekst određen je mnogim parametrima, a jedan od važnijih je gospodarske naravi. Ni stanovnici naših krajeva u prapovijesti nisu živjeli od zraka te su moja polaznica uvijek prapovijesna nalazišta određenoga terena, struktura stanovništva, etnogeneza te romanizacija, a kroz to i gospodarstvo. I, nesumnjivo, od razdoblja rimske kolonizacije, u gospodarskom smislu, nije se mnogo promijenilo. Sve što su iskoristili ili asimilirali Rimljani stvorilo je tradiciju i način življenja i ta je tradicija opstala i 1500 godina nakon Rimljana, zapravo sve do početka 20. stoljeća. Tada dolazi do planskoga raseljavanja i naseljavanja, koje tradicija »ne priznaje«, pa su ti potezi doživljeni kao nešto nakazno i neprimjereno, što u osnovi i jesu, iako su migracijski trendovi danas takvi da će se posljedice tih valova osjetiti dugotrajno i bolno. Godine 2008. navršila se 500. obljetnica rođenja Nikole Šubića Zrinskoga, no Zrin se zaobilazi i prešućuje zbog partizanskoga zločina u jeku Drugoga svjetskoga rata, kao i sustava represije koji je tu vladao od uspostave Kraljevine SHS. O tome svjedoče mnogi žandarmerijski izvještaji koji jasno navode kako je hrvatsko pučanstvo redovito završavalo u zatvoru i na sam »neprimjeren« spomen ikojega člana obitelji Karađorđević. Prema popisu stanovništva iz 1910. godine Zrin je imao 781 stanovnika, od čega 777 Hrvata, tri Srbina i jednoga Mađara. Prema vjeri katolika je bilo 778, a pravoslavaca troje. Početkom Drugoga svjetskoga rata u Zrinu je živjelo oko 850 stanovnika. Proglašenjem Nezavisne Države Hrvatske Zrin je izloženo granično područje u okruženju Vlaha bez stalne zaštite vojnih postrojba. O tome svjedoče zapisnici iz ožujka 1943., kada Zrinjani dolaze u Zagreb tražiti pomoć i zaštitu. Potražuju i vod

domobrana za zaštitu mjesta zbog sigurnosti u obavljanju svakodnevnih poljodjelnih poslova. Početkom rujna 1943. Zrin je opet napadnut jer mjesto nije imalo vojne zaštite. Žestoki partizanski napad uslijedio je 9. rujna, za koji do dana današnjega nitko nije odgovarao. Titovi su partizani u zoru upali u mjesto i brutalno pobili 213 nenaoružanih muškaraca, žena i djece. Nakon što su opljačkali njihove kuće, do temelja su spalili i kolijevku hrvatskoga junaka Nikole Šubića Zrinskoga, a ostatak stanovništva raselili u Slavoniju.

Preživjelo samo 16 punoljetnika

Iz Zrina je preživjelo samo 16 muškaraca starijih od 18 godina. U svibnju 1946. godine Okružni narodni sud u Sisku, prema lažnoj optužbi za ratni zločin, donio je presudu na kaznu smrti vješanjem (broj: Stub 9 – 46) za Matiju Feketića, kojega su i objesili 3. kolovoza 1946. u Mošćeničkoj šumi kod Petrinje. Andrija Feketić podnio je zahtjev za povrat kompletne oduzete imovine u Zrinu 1997. godine, ali do danas nije dobio odgovor.

Zrinjani nikada nisu odustajali od svoga povratka, dapače planirali su ga i u neizvjesnim vremenima obrambenoga Domovinskoga rata, pa su u rujnu 1993. naručili od Urbanističkoga instituta Hrvatske studiju za potrebe povratka. Dakle, trebalo je provesti reviziju presude Kotarskoga suda u Dvoru na Uni od 7. veljače 1946. te provesti povrat katastarskih čestica u posjed izvlaštenim Zrinjanima ili njihovim potomcima. Zagrebačka nadbiskupija nikada nije ukinula župu Zrin, makar je to 70 godina bila jedina župa u Hrvatskoj bez ijednoga živućega katolika, ali od 1946. imovina te župe konfiscirana je te do danas nije vraćena.

Kolika je bila mržnja prema imenu Zrin govori i podatak da su komunističke vlasti promijenile imena mjesta i geografskih pojmova koji su u sebi imali pridjev Zrinski. Zrinski Brđani postali su Šamarički Brđani, Zrinska Draga postala je Šamarička Draga, a izbrisano je iz karata bilo i ime Zrinska gora. Rezultat nametnute tišine je da malo tko u Hrvatskoj zna istinu o Zrinu. Čitav svijet veliča Nikolu Šubića Zrinskoga, a kako danas izgleda sjedište plemenitaške obitelji Šubić u Zrinu? Tvrdava koja stoji kao ruševina iznad Zrina jedina podsjeća na slavne dane hrvatske povijesti.

Nepravda zavijena velom šutnje traje i danas. Vrijeme je da im se barem preko potomaka vrati osobni ponos i oduzeta imovina. Tragično je gledati kako pojedine udruge apeliraju na primitak izbjeglica danas, a ni s najmanje se pijeteta ne osvrću na vlastiti izbjegli i napaćeni narod. Sramotna je tišina svih hrvatskih vlasti od osamostaljenja do danas. Ni jedna vlada do sada nije našla za shodno da se barem simbolički ispravi golema nepravda i osudi taj strašan zločin.

Instrumentalizirani povjesničari

Banovina je doslovce grobište Hrvata iz vremena Drugoga svjetskoga rata i poraća, ali i Domovinskoga rata. Zašto povjesničari to ne istražuju?

DOC. DR. VUKELIĆ: Smatram da ne postoji lokalna institucija/ustanova koja bi se posvetila tim temama. Naime, mnogo je jednostavnije izučavati teme koje su terenski »srodne« ili koje su tradicionalno bliske. S obzirom na činjenicu da su stanovnici Siska i Banovine raseljavani unazad nekoliko desetljeća, malo ih je ostalo čuvajući ognjište. Kako na Banovini nema gospodarskoga oporavka, ali ni vizije za njegov ubrzani rast, ljudi se nisu vratili na rodnu grudu. Samim time nema ni prevelikoga interesa za to geografsko područje. Koliko god govorimo o objektivnosti u znanosti, subjektivitet i osobna želja, emocija i dojam pokretači su istraživanja. Zadarsko područje istraživat će uglavnom Zadrani, i to sva povijesna razdoblja. To je prirodno. Naša županija nije stvorila institucionalni okvir koji bi na području Banovine zadržao lokalne »učenjake«. Ne kažem da je to područje potpuno neistraženo. Arheološki muzej u Zagrebu ulaže velike napore u topografiju arheološke baštine toga područja, Memorijalni dokumentacijski centar u Zagrebu također slaže fragmente mozaika Domovinskoga rata, no to još uvijek nije dovoljno dobro prezentirano, a znanost sama za sebe nema smisla. Njezina je osnovna funkcija rasvjetljavanje nedoumica, ali i prenošenje toga znanja na druge zainteresirane subjekte. Na počecima smo, no ako u Slavonskom Brodu postoji podružnica Hrvatskoga instituta za povijest, ne znam zašto je ne može imati i Sisak: predziđe kršćanstva, grad hrvatskih pobjeda. Od takve institucije bilo bi realno očekivati ozbiljnost u

pristupu, ali i kontrolu državne razine koja bi mogla upozoriti na dobre ili loše rezultate u istraživanju.

Rješenja postoje

Zakazale su institucije koje bi se trebale baviti ratnim zločinima, procesuiranjem ratnih zločina. Koje je Vaše promišljanje?

DOC. DR. VUKELIĆ: Iskreno, ne znam kako bih to komentirala a da ne zvučim ogorčeno ili pristrano. Tu se zaista pokazalo kako pravo i pravda u našem društvu nisu sinonimi. To je tako bolna stvarnost, koja nikako ne djeluje iscjeljujuće na našu zajednicu. Prirodno je tražiti i znati istinu. Pa tražili smo je i za Bleiburg! I jesmo li prestali? Nismo! Zapravo se tim nečinjenjem nameće golem teret spoznaje generacijama koje dolaze, jer pogrešno je misliti da oni ne će tražiti počinitelje zločina nad svojim roditeljima, bakama i djedovima ili nad svojim ognjištima. Dobro se to vidi upravo po Zrinu. Starci dolaze na hodočašće dandanas, plaču, emotivni su i žele se vratiti. Velika je zabluda da ćemo guranjem glave u pijesak izbrisati probleme. Samo ćemo ih odgoditi, preusmjeriti, produbiti, ukinuti šansu za iskrenim oprostom. Glavnu ulogu ima država. Ako politika želi pokrenuti stvari s mrtve točke, to će se i dogoditi. U jednom trenu prije desetak godina rečeno je da imamo inflaciju odvjetnika, no i tomu se moglo doskočiti. Zaposliti njih 50 samo na slučajevima ratnih zločina iz Domovinskoga rata s određenom dinamikom, imenovati ih ekspertnim timom s određenim ovlastima. Pojednostavnjujem možda, ali i pokazujem da rješenja postoje.

Zašto se šuti o »Ovčari« na Banovini?

Banovina je hrvatsko grobište i minsko polje koje su postavili srpski agresori. Zašto nema istine o Baćinu i drugim masovnim grobištima?

DOC. DR. VUKELIĆ: Pokolj u Baćinu dogodio se 21. listopada 1991. kada je srpski agresor zatočio velik broj civila iz Baćina i Cerovljana, a potom ih mučki pobio. Ekshumacijom 1997. godine utvrđeno je da je tu život izgubilo 56 civila. Kasnije je ubijeno još njih 57 iz obaju sela i Hrvatske Dubice. Nakon Domovinskoga rata utvrđeno je da je masovna grobnica u Baćinu druga po veličini u

Hrvatskoj. Masovnija je jedino grobnica na Ovčari. Danas se traga za još 110 osoba za koje se pretpostavlja da su također strijeljane na tom mjestu te da su im leševi bačeni u rijeku Unu. Tu smo istinu dužni pronositi i prenositi našoj djeci, kako se ne bi zaboravila i kako se nikada više ne bi ponovila, no danas malo tko sa sisačkoga područja uopće zna taj podatak. Nije ni čudno da ga onda ne znaju šibenska ili solinska djeca. Također, tijekom Drugoga svjetskoga rata Baćin je baš poput Zrina bio mjesto pljačkanja i partizanskoga maltretiranja.

Nisam prava osoba da bih davala odgovor na pitanje zašto se istina o Baćinu ili Ovčari još u cijelosti ne zna. I o tome sam već govorila, pogotovo jer stanovnici Baćina navodno prepoznaju svoje krvnike i često ih viđaju s druge strane rijeke Une. Teško je slušati kada ljudi to govore, a nemati moć pokrenuti stvar s mrtve točke. Teško je gledati njih kako doslovce bulje u nabujalu rijeku tražeći istinu i zadovoljenje pravde, nekakvoga prirodnoga poretka koji jasno kaže da svaki zločin treba biti kažnjen. Rijeke su nekada spajale, a danas razdvajaju. No u trenutku dok ne postoji jasan i zakonski okvir za sve počinitelje ratnih zločina, možda je i bolje tako.

<https://www.glas-koncila.hr/povjesnicarka-dr-vlatka-vukelic-razotkriva-laz-o-djecjem-koncentracijskom-logoru-u-sisku-generacije-koje-dolaze-trazit-ce-pocinitelje-zlocina-nad-svojima/>
<https://narod.hr/hrvatska/doc-dr-vlatka-vukelic-koncentracijski-logor-u-sisku-apsolutna-je-laz>

Intervju dr. sc. Vlatke Vukelić za portal Kamenjar.com

**DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: ZDRAVO
SUVREMENO DEMOKRATSKO DRUŠTVO
NE MOŽE SE IZGRADITI NA LAŽIRANOJ
POVIJESTI**

Dr. sc. Vlatka Vukelić, pravašica i znanstvenica za Kamenjar.com govori otvoreno o sebi i svom političkom putu:

Osnovna premisa za kojom se povodim je sljedeća: zdravo suvremeno demokratsko društvo ne može se izgraditi na lažiranoj povijesti ili povijesti koja je selektivna i manipulatorska. Da biste izgradili kuću, trebaju vam čvrsti temelji, da biste izgradili državu trebaju vam zdrava tradicija, povijesno-pravno nasljeđe i legitimitet nacionalnosti. Mislim kako danas naše mlado društvo nema niti jedan od ta tri elementa i to je nešto čemu društveni i javni djelatnici trebaju težiti, ako žele pomoći u demokratskom i nacionalnom stasanju moderne Hrvatske.

Rijetkost je vidjeti znanstvenike u ulozi političara. Što vas je nagnalo da krenete tim putem i trpi li zbog politike vaša znanstvena karijera?

Rijetko je, no nije i nemoguće. Sjetimo se samo Tončija Tadića. Količina znanja, način razmišljanja i sposobnost valorizacije društvenih mijena dali su mu mogućnost da u ideji postane primjenjiv. To je otprilike i moj cilj. Promatranjem društva koje me okružuje, sustava čiji sam dio, javila se želja za aktivnim učešćem u stvaranju novog, zdravijeg i logičnijeg življenja. Kao djevojčica doživjela sam ratni vohor i tu leže korijeni mog interesa za „popravljanjem svijeta“. Kada sam uvidjela da je svaka generacija u

Hrvatskoj doživjela barem jednom ratna razaranja, zapitala sam se kako to spriječiti, jer ne želim da moja djeca trpe ono što sam sama morala proći. Bilo je logično postati dio pravaškog pokreta, jer taj korpus nije bio obilježen klijentelizmom, a zastupao je isključivo nacionalne vrijednosti. Tom političkom svjetonazoru ostala sam odana do danas, tako da se i danas smatram dijelom javnih osoba koje su iznikle iz pravaškog djelokruga, iako više nisam član niti jedne političke stranke.

Iako se politika i znanost na prvi pogled čine nespojivima, moj je odnos prema tome potpuno drugačiji, štoviše smatram kako bi se više naših znanstvenika trebalo uključiti u političke procese te biti korektiv i glas razuma u mnogim političkim odlukama. Dakle, za mene su ovo spojivi pojmovi.

Znanstvena karijera ne „trpi“ zbog politike. To nije samo ljubav, to je poziv, ali i egzistencija. Ja iz tog sektora primam plaću, od politike ne živim niti se njome financiram. Prioritet u svakom slučaju ima znanost.

Odani ste pravaškoj političkoj ideji, no pravaštvo je danas fragmentirano i nejasno je tko pripada kojoj grupaciji. Smatrate li da prijeti nestanak pravaštva kao jedine hrvatske političke ideološke baštine? Ima li danas uopće istinskih sljedbenika Starčevićeve ideje?

Ovo je teško pitanje koje zahtijeva kompleksan odgovor. Teško je, naoko, u Europi 21. stoljeća slijediti Starčevićevu političku ideju, jer granice država gotovo su neotuđiva datost. Međutim, u društvenom smislu, mnogo je ideja koje nisu realizirane, pa eto upravo i ta da bi obrazovana struktura stanovništva trebala aktivno sudjelovati u poučavanju onih kojima je učenje bilo nespregnuto. Konkretno, ja to upravo činim kroz politiku. Na neki način vidim to kao svoju zadaću. Nadalje, imamo niz novih pojmova s kojima se suvremena Europa susreće, poput transrodnosti, golemih migracija, krađa identiteta, golemog narušavanja privatnosti, pokušaja negiranja tisućljetnih institucija poput Katoličke crkve... sve su to devijacije koje pravaštvo može korigirati, kojima se može argumentirano suprotstaviti i koje može usporiti ili zaustaviti, barem na području Hrvatske. Danas neke druge interesne skupine upravljaju Europom,

to više nisu dinastija Habsburg ili neki oholi kancelar, ali su to i dalje interesne grupacije. Treba biti svjestan njihovih motiva i djelovati sukladno tomu, a pravaštvo se u političkoj areni uvijek dobro nosilo s prepoznavanjem takvih opasnosti.

Pravaštvu prijeti nestanak ne budemo li imali ljude koji će biti sposobni odgovoriti na ovakve nove društvene izazove. Mnogi pojedinci u današnjim upravljačkim strukturama političkoga pravaštva ljudi su bez vizije, sposobnosti, nisu karizmatični, loši su upravitelji i jedini im je cilj, ne biti politički korektiv, već uključiti se u klijentelistički sustav koji brižno njeguju dvije najveće i najjače hrvatske političke stranke. Često tu nema smišljenih političkih kampanja, već se sve svodi na obilazak tuđih grobova, s time da je vrlo upitno bi li ti preminuli uopće htjeli da im takvi pojedinci obilaze vječno počivalište. Tako se ne stvara bolje društvo, tako se ne voli domovina i tako se ne vodi politika. Bude li to obrazac političkog ponašanja mogu zaključiti da pravaštvo jest na svome zalasku.

Često otvarate pitanja povijesno kontroverznih događaja. Kao znanstvenica ne bavite se proučavanjem tih tema, ali u politici ih razrađujete, zašto?

Djelomično sam odgovorila na ovo pitanje. Neke od tema koje obrađujem jednostavno budu nametnute. Morate znati da su znanstvenici grupacija koja živi za trenutak kada mogu uskliknuti „eureka!“. To je naš adrenalin, no dok to postignete put je dugačak i trnovit. Često su tu trenuci očaja, ima i suza, no neponovljiv je ushit kada primjerice uspijete datirati neki sarkofag nakon mjeseci nepovezanih informacija. Ono što je ovdje ključno, nešto je što se zove zdrav razum, a čini se kako je to danas prava rijetkost. I tako vam se nametne i neka suluda povijesna tema, koja je nelogična, ideološki obojena, društveno neispravna, pa je počnete propitivati. Znanstveni je habitus znatiželja, a to je i moja vodilja. Kontroverzne teme kojima sam se počela baviti dio su tog nametnutog korpusa i nisu bile dio mog istraživačkog interesa u samom njegovom iskonu. No toliko su bile nametane, toliko medijski prisutne, toliko pogrešno interpretirane i to samo s jednim ciljem, a taj je manipulacija masa, da sam jednostavno morala reagirati. Čvrsto vjerujem da je Hrvatska dio nekog velikog društvenog pokusa koji traje od uspostave

komunizma te da su građani ove zemlje pokusni kunići za nama nedokučive ljude nedokučivih namjera. Osobno me vrijeđa takav stav i takvo postupanje kao prema građanki RH. I stoga razrađujem „kontroverzne teme“. Te teme zapravo niti ne možemo nazvati kontroverznima, jer to su samo najčešće historiografski falsifikati. Voljela bih da se više mojih kolega uključuje u rasprave po tim pitanjima, no nevjerojatan je strah od „izlaganja“. Ljudi ne žele biti predmetom tabloidnih sapunica, boje se za radna mjesta, za obitelj i budućnost. Nadam se da hrabrija vremena tek dolaze, jer sloboda etičnog znanstvenog istraživanja trebala bi biti utkana u postulate svake suverene i suvremene mlade države s tisućljetnim povijesnim pedigreeom.

Pojedinci vam spočitavaju zbog „intrigantnih“ izjava vezanih uz osnivanje Prvog partizanskog odreda u Sisku, dovodenja u pitanje postojanja dječjeg logora također u Sisku tijekom Drugog svjetskog rata te zbog prozivanja vlasti zbog podupiranja obljetnice „balvan revolucije“ Drugog svjetskog rata – četničkog ustanka u Srbu. Na kojim dokazima se temelje te vaše tvrdnje i jeste li usamljeni u tom mišljenju?

Nisam usamljena i nisam jedini povjesničar koji je javno istupio protiv nekih od događaja koje navodite. Primjerice vrlo produktivan i znanstveno-metodološki besprijekoran znanstvenik dr. sc. Mario Jareb dao je konture apsurdna „happeningsa“ u Srbu, o Prvom partizanskom odredu u Sisku pisali su mnogi suvremenici, znanstvenici (mahom srpske historiografije), publicisti i novinari, a vidljiv je i interes mlade generacije znanstvenika za ovu temu, koji radove do sada nisu imali prilike objaviti u on-line verzijama popularnih portala, ali su u radu zastupljeni unutar manje „popularnih“ uredništava. Činjenica da nisam usamljena u tim razmišljanjima potvrdila se i kad smo započeli razgovore oko organizacije znanstvenog skupa na temu dječjeg prihvatilišta u Sisku 1942.-1943. Da sam u toj ideji sama, imala bih eventualno predavanje ili monolog.

S obzirom na teme, vrlo sam oprezna u bilo kakvim izjavama, pa tako sve što kažem temeljim na arhivskoj građi kompariranoj s usmenim svjedočanstvima, kao i obimnoj literaturi razne

provenijencije. Naravno da će „Hrvatske novine“ iz 1942. Prihvatilište za djecu prikazati kao herojski organizirani pothvat, dok će istu stvar „Novosti“ SNV-a 2017. prikazati kao „zvjersku ustanovu“. U tom smislu, moj je zadatak činjenice staviti u kontekst vremena, ali i poslati snažnu poruku za budućnost, inače povijest nije učiteljica života.

Osnovna premisa za kojom se povodim je sljedeća: zdravo suvremeno demokratsko društvo ne može se izgraditi na lažiranoj povijesti ili povijesti koja je selektivna i manipulatorska. Da biste izgradili kuću, trebaju vam čvrsti temelji, da biste izgradili državu trebaju vam zdrava tradicija, povijesno-pravno nasljeđe i legitimitet nacionalnosti. Mislim kako danas naše mlado društvo nema niti jedan od ta tri elementa i to je nešto čemu društveni i javni djelatnici trebaju težiti, ako žele pomoći u demokratskom i nacionalnom stasanju moderne Hrvatske.

Na svom Facebook profilu često komentirate dnevno-politička zbivanja. Otvoreno i argumentirano iznosite svoje stavove. Na meti vaših kritika često se nalaze osobe poput Milorada Pupovca, sisačke gradonačelnice, glumice, kolege povjesničari, svi koji na bilo koji način obezvrjeđuju Hrvatsku, Domovinski rat, patriotizam. Jeste li iskusili neke oblike napada ili pritisa, prijetnji zbog tema kojima se bavite, zbog pitanja koja problematizirate?

Jesam. Facebook je medij koji je dvosmjernan i kao takav nosi i negativne strane iskazivanja osobnog mišljenja. Prijetilo se meni, mojoj djeci, dizala sam kaznene prijave, dobivala sam prijeteće poruke, dandanas vodim sudsku parnicu zbog grubog narušavanja privatnosti i djelovanje mimo europske konvencije o zaštiti obitelji i privatnosti...na žalost, u Hrvatskoj doslovce možete hodati po cesti s nekim „mutnim fotografijama“ na kojima sami identificirate aktere i na taj način javno, ljudski i politički diskreditirate „xy osobu“ koju ste detektirali kao prijetnju. Ako kojim slučajem radi toga završite na sudu, pravdate se javnim interesom i činjenicom da ste tako grubo klevetali osobu koja je javna. I nevjerojatno, ali uza svu silu zakona koji jasno definiraju kako su ovo protuzakonite radnje, parnice koje vodite vući će se u nedogled, vi ćete se financijski iscrpiti, a svjedoci

koje ćete ugledati biti će uvreda zdravog razuma, jer činjenično nisu relevantni za spor. Mogu reći da je to oblik pritiska, zar ne?

Fizički još nitko nije nasrnuo na mene, no ne mogu reći kako se toga ne bojim, jer su prijete nakon zadnjih objava na portalima index.hr i net.hr bile vrlo grube i zastrašujuće.

Na lokalnoj razini događale su se stvari poput premještanja moje djece iz vrtićke skupine u vrtićku skupinu mimo prethodnog razgovora sa mnom i prethodno dobivene suglasnosti ili premještanja djeteta iz razreda u razred, također mimo prethodnog razgovora sa mnom i prethodno dobivene suglasnosti, ali to su situacije kojima smo se prilagodili i koje smo kao obitelj pokušali definirati kao mane sustava, iako smo svjesni nadležnosti pojedinih institucija i njihove upravne i upravljačke strukture. Na ljudskoj i osobnoj razini jednostavno si ne dopustite misliti da je to dio ičijega plana, iako je vremenska podudarnost, isti modus operandi i organizacijska shema možda i prevelika slučajnost.

U najnovije vrijeme reagirate na društveno-politička pitanja kroz udrugu Hrvatska slobodna desnica. Kako je došlo do te ideje i zašto ste “digli ruke” od aktivizma kroz političke stranke?

Stalno provlačim pitanje „dizanja ruku“ od aktivizma kroz političku stranku...možda mi je bilo dosta permanentnog rada za druge. Iza svake dobre stvari koja se dogodila reklamirao si čitavu stranačku infrastrukturu na vrhu piramide, koja nije imala nikakve veze s time, dok su ljudi koji su aktivno sudjelovali u svim procesima ostajali degradirani. Ne mogu sada reći da je i spol igrao ulogu u tome, jer nam je predsjednica bila i Ruža Tomašić, no njezino razdoblje u ovoj pravaškoj opciji bio je splet spretnih okolnosti, a ne nužno njezine sposobnosti, veličine i važnosti. Svako vrijeme nosi svoje, a to su pokazali i rezultati na ovim parlamentarnim izborima kada sa svojom listom nije osvojila niti jedan saborski mandat. U vrijeme mog političkog stasavanja nije bilo prostora za još jednu žensku političku osobnost u liderskom krugu, iako je prostor postojao u prvim borbenim redovima. Ja sam se upravo preko tog modela i nametnula, ali me to zaista iscrpilo. Uvid u upravljačku političku strukturu donio je novu dimenziju spoznaje, a to poigravanje s ljudima, vođenje politike preko telefona i razmišljanje po principu: neprijatelj mog

neprijatelja nije moj stil. Ni privatno, ni poslovno, pa ni politički. Ženama je teže u politici, jer smo emotivnije i sistematičnije i ne volimo tratiti svoje i tuđe vrijeme, jer imamo posložene živote. Zato se teže prati naš tempo aktivnosti, ali se kroz njega otkriva i realna mogućnost ljudi kojima si okružen, pa nesposobnost postane vidljivija, a to nitko ne voli. U času kada sam bila primorana tolerirati tu karakteristiku, znala sam kako moram napraviti odmak od stranke kojoj sam do tada pripadala. Zato sam i osnovala udrugu Hrvatska slobodna desnica još u veljači ove godine, netom nakon nečega što je trebao biti stranački sabor. Bilo mi je jasno da su inertnost, neznanje i nesposobnost, kao i laganje „zavladali stranačkim hodnicima“ te je stranka postala infrastrukturni teret, umjesto da bude idejni pokretač i motivator. Nisam imala ideju prelaska u neku drugu stranku, iako je bilo krajnje ozbiljnih i konkretnih ponuda, na čemu sam zahvalna. No trenutačno ne mogu biti dio nikakve „Borg grupacije“, jer kolektivna svijest nije moje prirodno okruženje. Uostalom izlaskom iz lošeg braka ne treba srljati u novi. Neka ženik pokaže koliko vas zaista voli, a udvaranje bude u najmanju ruku barem zanimljivo.

Mnogi vam zamjeraju svestranost. Društveno ste aktivni na razne načine. Osim što ste predsjednica udruge HSD također ste na čelnoj poziciji Hrvatskog sveučilišnog sindikata. Kako je došlo do osnutka sindikata i zašto? Mogu li sindikati utjecati na političke odluke ili i tu vlada politika osobnog interesa?

Toliko je toga. Sindikat smo osnovali 2017. godine. Naj snažniji motiv koji sam za to imala bila je i opet golema nepravda prema ljudima koji nisu bili ukalupljivi. Ljudi najčešće imaju stav da kada dolaziš iz sektora javnih službi da kao da si u samome Raju. No to nije puna istina. Osobno sam na svojoj koži iskusila problem nedorečenih reformi koje su iz sustava trebale izbaciti preko 2000 znanstvenih novaka, svih odreda doktora znanosti. To je bio takav apsurd i takva nepravda prema ljudima koji su ispunili sve uvjete koje je sustav od njih tražio i gotovo završili na cesti. Kako sam i sama pokušavala tih godina rješavati svoje radno-pravno pitanje uvidjela sam da mi postojeći sindikati ne znaju/ne žele pomoći. Jednostavno se dogodilo da su znanstveni novaci postali djeca koju

nitko ne želi i epizoda koje se nitko nije želio sjećati. Sjećam se kada sam došla pravnici u HZZ pitati je koja su moja prava, gospođi prvo nije bilo jasno kako je moguće da u RH netko radi na određeno 6 + 4 godine. Ona je odmah rekla da je to protuzakonito, a to smo mi bili: generacija koja je 10 godina čekala stalan posao i koja do tada nije bila kreditno sposobna, jer svi znate koje uvjete postavljaju naše banke za kreditiranje građana. Tada je postalo jasno da su problemi s kojima se suočavaju ljudi djelatni u sveučilišnom sektoru, na institutima i visokim učilištima zakonska nedoumica te da se zakonito bez posla može ostati samo zato jer niste sljedbenik grupacije koja upravlja ustanovom. Život i rad u sveučilišnoj strukturi mnogo je sličniji politici nego li se to na prvi pogled čini. Od tuda inicijalna ideja za osnutkom sindikata. Njezinoj realizaciji pristupilo se nakon blokade nastave na Hrvatskim studijima, kada su nastavnici postali taoci ljudi koje ne poznaju, a koji su se predstavljali kao studenti. A isti ti nastavnici hrabro su održavali nastavu, bez obzira što su kao grupacija bilo žestoko napadani od dijela medija. Ti ljudi nisu bili krivi ni za što, osim što su počeli shvaćati razmjere privilegija koje je povlaštena skupina pojedinaca brižno baštinila, no tada njihova egzistencija nije smjela doći u pitanje, a upravo se to počelo događati. Radno pravo, baš kao i radne obveze trebaju biti osnova na kojoj počiva hrvatsko društvo. Radnik mora biti zaštićen, ali i svjestan svojih obveza, no ne smije postati usputnom žrtvom nekih ratova koji nisu njegovi.

Primijetili smo da se posebno zalažete za prava majki te senzibilizaciju društva za majke i djecu. I sami ste majka troje djece i iz osobnog iskustva možete puno toga reći. Što je po vašem mišljenju ključno za demografski oporavak zemlje?

Prije svega pozitivan stav o ženama, majkama i djeci. Postali smo kultura smrti, dok se na djecu gleda kao na gnjavež i davež. Ona ometaju ispijanje kavi, poslovne dogovore uz pivo i unose nemir u restorane. Hodaju po linijama koje su na pločniku iscrtane za bicikliste i glasno se smiju u policijskoj postaji u koju ste došli po novu osobnu. Djeca koja su duhom otvorena i po prirodi vedra postaju čudaci, a najvažnija stavka odgoja postaje broj klubova u kojima su trenirali. Ne treba nam mudrovanje za demografski

oporavak. Čast uvažanim hrvatskim demografima, ali nikako da se tu prijeđe s faze znanstvenog rada na primjenjivu stvarnost. Puno sam pisala o tome i tu je toliko mogućnosti. Od besplatnih udžbenika, ali ne od godine kao godine nego definiranog standarda, na dalje. Svakako povećanje naknada na još više financijske vrijednosti. Ako je struktura stanovništva takva da se ono teško prilagođava gospodarskim promjenama, zašto ne potaknuti razvoj generacije majki odgajateljica. No one moraju biti sigurne da ih sustav neće ostaviti na cjedilu i da kroz takav životni poziv djeluju i te kako društveno korisno. Upravo to, senzibilizacija. Pa za poticanje dojenja imali smo ogromnu kampanju, zar ne možemo utjecati na naše okruženje u tom smislu također s takvim primjerima? S druge strane, ako govorite o tome kako su „prve tri najvažnije“, zašto se ženama ne dozvoli porodiljni u tom trajanju? Rasteretiti ćete dječje vrtiće, potaknuti dodatna zapošljavanja, i imati ćete u konačnici zdraviju djecu razvijena imuniteta koje šaljete na društvenu integraciju u vrtiće. Mislim da bi preslikavanje francuskog socijalnog i zdravstvenog sustava bio dobar model za početak. Tamo su pedijatri mobilni i dolaze obiteljima u kuće na poziv i dostupni su 24 sata na dan, a država majkama jednom tjedno osigurava dadilje na par sati, kako bi majke mogle obaviti „nešto za sebe“. I tu vidim mogućnosti za nova radna mjesta, a svakako za demografski oporavak i svakako za sretnije majke i bolje zbrinutu djecu, što treba biti osnov demografskog oporavka. Ovo su naravno samo nabrojane crtice koje su mi sada pale na pamet, problematika je suštinski puno kompleksnija, no ponavljam, do sada nismo vidjeli niti jedan konkretan pomak, a da je fizički opipljiv.

Prvi regularni izbori koji nam slijede su oni za EU parlament. Hoćete li se kandidirati za hrvatsku zastupnicu i zastupati nacionalne interese u europskom središtu?

Nakon dosta razmišljanja, mogu s ponosom izjaviti da hoću, iako imam veliki problem s odsustvom iz Hrvatske. No postoji nešto što se zove „viši cilj“ te ako zbog njega moram biti prisutna u nekim drugim zgradama, nekih drugih političkih tvorevina, onda to tako treba biti. Pozicija je to s koje se može jako puno učiniti, a svi znamo da Hrvatska tradicionalno loše stoji po pitanju veleposlanika naše

vanjske politike. Tradicionalno su to bile pozicije koje u svim zajedničkim državnim tvorevinama kojima smo pripadali, nisu držali Hrvati, pa je tu primjetan razmjeran manjak. No kako Hrvatska nije otok sam za sebe treba intenzivno raditi na njezinoj međunarodnoj prepoznatljivosti i vidljivosti. Birokratski aparat Europskog parlamenta je glomazan i zastrašujuć, no i pored te činjenice za Hrvatsku se kroz njega može učiniti puno, ako ništa pravovremenim informiranjem hrvatskih ureda o aktivnim kampanjama. Sama kampanja bit će veliki izazov, jer zahtijeva pripremu za izvlačenje maksimuma iz jednog „stranog“ sustava, no realizacija mandata bio bi izazov života po mnogim pitanjima od vitalne važnosti za Hrvatsku.

Imate li konkretnih političkih ponuda od desnog političkog spektra i imate li planove za pristupanje nekoj novoj političkoj opciji?

Imam, međutim nije skroz jasno kakve su to ponude. Sami ste naveli da sam svestrana, a svestranost traži puno vremena, tako da za sada ponude poput: kave, ručka ili gableca ne mogu definirati kao ozbiljne. Naravno, grupacija koja je bila najkonkretnija u političkim ciljevima koji su isti ili skoro isti, uživa i dalje moje povjerenje. Ne zanimaju me zastupnici koji zastupaju treće osobe, gladna i žedna nisam, kavu volim piti sama, a posao i politiku volim napraviti bez „uvodnog udvaranja“. Konkretna sam, moji stavovi su jasni, ali moja djeca su najvažnija. Ne mogu si dopustiti gubiti vrijeme „u prazno“, zbog ljudi kojima sam potrebna na ovaj ili onaj način. To je razdoblje života u kojem se nalazim i u kojem je jedino takav multitasking održiv. Zahvalna sam na interesu svima, no politički dekor nisam nikada bila, niti želim to postati.

Za razgovore o političkim konceptima i programima te načinu na koji je moguće ostvariti njihovu realizaciju sam uvijek spremna, populizam me ne zanima.

Ne znam koja je to nova opcija u Hrvatskoj kojoj se može (pristupiti). Sve smo već vidjeli, startne pozicije svih već znamo, ono što ne znamo je model kako stvoriti kvalitetno desno okupljanje. Zajedničke fotografije jednostavno nisu dovoljne. Da biste ozbiljno privukli taj velik broj pojedinaca koji je za sada distanciran od svih

političkih struktura, jer su doživjeli izigravanje dogovora ili iskorištavanje političke stranke koja ti je kao „domoljubu“ godinama isplaćivala plaću, morate imati do detalja razrađen koncept koji će biti prihvatljiv većini. Npr. formirat će se upravljačko tijelo desnog bloka u kojem će odlučujuću ulogu imati Vijeće sedmorice. Oni će biti određeni prema sljedećim kriterijima....itd. A onda dolazite i do definicije postavki uslijed svih mogućih izbora koji predstoje: tko je nositelj liste u kojoj izornoj jedinici, tko to ne može biti i zašto itd. Dakle, takav operativni plan još ne postoji, a po meni jedino bi takav pristup bio politički ujedno ozbiljan, ali i korektan.

Imate li politički uzor i gdje se vidite za 10 godina?

Eva Peron je bila iznimna žena, netipičnog tijeka života. Ono što je bila, natjeralo ju je da postane osobom koju je nacija zavoljela. Naravno, i okolnosti su tome pripomogle, ali da nije bilo osobnosti, da nije bilo pokretačke emocije, ne bi bilo niti toga duha koji je pomogao u nacionalnom zalječivanju. Žena koja nije bila dio društvenog i političkog establišmenta 5 koljena unazad, žena koja je slijedila vlastite mogućnosti i osjetila bilo naroda, a pronašla je model kako to bilo pretvoriti u stvaralačku pozitivnu energiju. Bila je državnik kakvu je Argentina tada trebala. Mnogo je još političkih osoba kojima se divim na onome što su stvorili i sustavu koji su učinili funkcionalnim, poput recimo Oktavijana Augusta, pa onda Petra Velikog....svi su redom bili veliki reformatori, koji su shvaćali vrijeme i prostor u kojem žive te što su realni pomaci koje mogu u svojim mandatima ostvariti.

Teško je reći gdje se vidim za 10 godina. Nadam se da ću i dalje živjeti u Hrvatskoj, raditi posao koji volim i možda i dalje utjecati na pozitivne društvene promjene u sredini kojoj i sama pripadam. O politici sam naučila puno i bilo bi mi žao ne iskoristiti taj kapital u svrhu narodnog boljitka. Nevjerojatno ali istinito, tek sam s političke platforme uspjela u nakani povećanja porođiljnih i roditeljskih naknada. Slučaj je htio da smo imali kampanju s time baš prije pada Karamarkove Vlade te je ta naša ideja postala sastavni dio izbornih kampanja „velikih stranaka“. Već sam taj slučaj pokazao mi je koliko se kroz politiku može utjecati na kvalitetu života „običnog“ malog čovjeka i prosječne hrvatske obitelji.

Dakle i za 10 godina voljela bih raditi kampanje tog tipa i „tjerati“ sustav da služi građanima, a ne obratno.

Razgovarao Ante Rašić/Kamenjar.com

<https://vlatkavukelic.com/2018/08/23/intervju-dr-sc-vlatke-vukelic-za-portal-kamenjar-com/>

**DR. SC. VLATKA VUKELIĆ ZA NAROD.HR:
‘U DOMOVINSKOM RATU UBIJENO JE OKO
400, A RANJENO PREKO 1200 DJECE’**

Mihaela Tikvica

4. lipnja 2019.

Foto: Glas Koncila

Danas se obilježava Međunarodni dan nevine djece – žrtava agresije, a to je prilika da se prisjetimo i sve one hrvatske djece kojima je Domovinski rat prekinuo sretno djetinjstvo.

O temi djece ubijene i ranjene tijekom Domovinskog rata razgovaramo s **dr. sc. Vlatkom Vukelić**.

Dr. sc. Vlatka Vukelić docentica je na Odsjeku za povijest Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu. Odnedavno se bavi temom djece stradale u Domovinskom ratu te je sudjelovala na simpoziju “Otvaranje imenika – Ubijena i ranjena djeca u Domovinske ratu”

održanom od 4. do 6. travnja u Pridvorju u Konavlima, a nedavno je na temu „Ukradeno djetinjstvo – djeca ubijena u Domovinskom ratu na području Sisačko-moslavačke županije“ održala i predavanje u Sisku.

Narod.hr: Nedavno ste u Sisku održali predavanje „Ukradeno djetinjstvo“ o djeci ubijenoj i ranjenoj u Domovinskom ratu na području Sisačko-moslavačke županije. Kako ste se počeli baviti ovim pitanjem?

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Za mene je ovo istraživačka novina i ljudski izazov. Godine usavršavanja vodile su me ka nekim drugim temama, no kada me gospodin Vlado Čutura iz zagrebačkog instituta za kulturu zdravlja kontaktirao i predložio suradnju po ovoj temi, odmah sam pristala. Također, bila sam uvjerena, s obzirom na temu, ali i relativno kratak vremenski odmak od navedenih pogibija, kako se o tome već mnogo reklo, i sa znanstvene i sa stručne i institucionalne strane. Ostala sam u šoku kada sam shvatila da moje pretpostavke nisu ni blizu istini. To nas je potaknulo na jedan širi projekt koji je trebao kao jednu od polaznih točaka imati organizaciju znanstvenoga skupa na kojem bi se istaknulo što se do sada po pitanju istraživanja ove teme napravilo, no gdje bi se upozorilo i na činjenicu da velik dio posla slijedi. Znanstveni simpozij pod nazivom Otvaranje imenika – Ubijena i ranjena djeca u Domovinskom ratu održao se od 4. – 6. travnja 2019. u Franjevačkom samostanu sv. Vlaha u Pridvorju u Konavlima. Simpozij su organizirali Zagrebački institut za kulturu zdravlja, Hrvatski studiji Sveučilišta u Zagrebu, Zajednice udruga hrvatskih civilnih stradalnika i domaćin, Franjevački samostan, pod pod visokim pokroviteljstvom Predsjednica Republike Kolinde Grabar Kitarović.

Dr. sc. Vukelić o ubijenoj djeci u Domovinskom ratu: ‘Najviše ih je ubijeno u prvih 6 mjeseci agresije na RH i to njih 110!’
(<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-o-ubijenoj-djeci-u-domovinskom-ratu-najvise-ih-je-ubijeno-u-prvih-6-mjeseci-agresije-na-rh-i-to-njih-110>)

Simpozij ‘Otvaranje imenika – Ubijena i ranjena djeca u Domovinskome ratu’: Samo u Slavonskome Brodu ubijen je jedan razred (<https://narod.hr/kultura/simpozij-otvaranje>

imenika-ubijena-i-ranjena-djeca-u-domovinskome-ratu-samo-u-slavonskome-brodu-ubijen-je-jedan-razred)
(VIDEO) 3. rujna 1991. Ivana Vujić (12) – sjetimo se i ne zaboravimo djecu kojoj je rat prekinuo sretno djetinstvo (<https://narod.hr/kultura/video-3-rujna-1991-ivana-vujic-12-hrvatska-ne-smije-zaboraviti-djecu-kojoj-je-rat-prekinuo-sretno-djetinjstvo>)

Nepostojanje senzibiliteta lokalne politike za ovu temu

Kada smo dogovarali načelnu temu istraživanja, a to su sva ubijena djeca na području Republike Hrvatske tijekom Domovinskog rata, smatrala sam da je logično da sama obradim područje s kojega dolazim, a to je Sisačko-moslavačka županija. Znam kako je pretjerano očekivati senzibilizaciju lokalne politike za ovu temu, no indiferentnost prema njoj govori još više od nepostojanja senzibiliteta. Ono što je do sada istraženo treba usustaviti, metodologiju ujednačiti te u konačnici javnosti prezentirati. Začuduje koliko javnost nije upoznata s osnovnim podacima o ubijenoj djeci tijekom Domovinskog rata, ali i kako za tu temu nema prostora u nacionalnom povijesnom kurikulumu. No, ako je to već činjenično stanje, nitko ne zabranjuje jedinicama lokalne uprave i samouprave da istraživače ove bolne teme ne uključe u osvještavanje zajednice. Svatko od nas odazvat će se na predavanje koje u tu svrhu bude prezentirano, jer rezultate onoga što smo do sada istražili možemo i moramo predstaviti javnosti.

Ono što bih još istaknula je da pojedinci s terena na lokalnu djeluju izuzetno susretljivo. Ljudi koji su sudjelovali ili u liječenju ili pružanju bilo kakve pomoći djeci tijekom ratnih operacija, rado će i cjelovito podijeliti podatke koje svjedoče. Bez njih bi ovaj posao bio nemoguć, jer sama dokumentacija u istraživanju ovog tipa nije dostatna.

Narod.hr: Na koje su načine u Domovinskom ratu stradavala djeca?

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Djeca Republike Hrvatske bila su uključena u ratna zbivanja fizički, psihički i emocionalno, jer je granična crta obrane bila protegnuta na više stotina kilometara te su djeca bila

neposredno uz bojišnicu promatrajući rat koji je bio sveprisutan. Organiziran je proces evakuacije ili izmještanja djece i tek treba utvrditi posljedice koje je ostavio na hrvatsku djecu. Osjećaj odvojenosti od obitelji i prijatelja ili vlastite države, tek treba postati tema istraživanja hrvatskih povjesničara i sociologa. Potiskivanje i zaborav stvoreni u atmosferi društvenog iskupljenja te negacija vlastite žrtve trebaju ući u sadržaje povijesnih i socioloških istraživanja, prije svega radi razumijevanja svih društvenih promjena koje su uslijedile nakon svršetka ratnih operacija.

Samo u Slavonskom Brodu ubijen je cijeli jedan razred

Prema podacima, koje je prikupila Zajednica udruga hrvatskih civilnih stradalnika Domovinskoga rata u njemu je ubijeno 402 djece u Hrvatskoj, a u Bosni i Hercegovini i nekoliko puta više. Samo u Slavonskom Brodu ubijen je jedan razred, njih 29 s imenom i prezimenom, zatim u Dubrovniku, u Zadru, Osijeku i drugdje. Znanstveni simpozij otvorio je i neke druge prizme oko brojnosti poginule i ubijene djece, ali je zajednička namjera svih prisutnih da se poštuje ime žrtve s imenom i prezimenom te da se otvori zaboravljeni Imenik. Danas jedan dio znanstvenika smatra kako je broj ubijene djece ipak nešto manji, no tek kada autoriziramo tzv. knjigu mrtvih, definirati ćemo i tzv. konačan broj. Ovdje je izuzetno teško licitirati brojkama, jer je i jedan dječji život nasilno prekinut, grijeh protiv čovjeka i svega što poznajemo kao naše humano okruženje. Pogotovo kada znamo da su djeca pogibala na kućnome pragu.

U Domovinskom ratu na području Republike Hrvatske ranjeno je više od 1200 djece. Oni ne pripadaju u skupinu hrvatskih ratnih vojnih invalida, ni u ostale tjelesne invalide. Bez jednoga roditelja u Domovinskom je ratu u Hrvatskom ostalo 4285 djece, a bez oba njih 54.

Nacionalna samobitnost i državna opstojnost hrvatskoga naroda očitovala se u pobjedi hrvatskoga naroda i hrvatskih branitelja u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobodilačkom Domovinskom ratu (1990.–1995.) kojim je hrvatski narod iskazao odlučnost i spremnost za uspostavu i očuvanje Republike Hrvatske kao samostalne i nezavisne, suverene i demokratske države. Za to je

plaćena iznimno skupa i nezaboravljiva cijena. Počinitelji zločina nad djecom mahom nisu podvrgnuti sudu, a kako ratni zločini po međunarodnom i domaćem pravu ne zastarijevaju, za utvrđivanje povijesne istine i privođenje počinitelja pravdi još uvijek nije kasno. Ono za što također nikako nije kasno je iskaz pijeteta dječjim žrtvama i njihovim obiteljima, a za što smo odgovorni kao pojedinci i institucije.

Žalosno je da su nam danas puna usta deklarativne zaštite svih mogućih zajednica koje trpe ikoje društvene nepravde, osvještujemo probleme azilanata, manjinskih zajednica ili skupina, a svojoj ubijenoj djeci nismo u stanju posvetiti sat nastave u školama ili pola sata na raznim lokalnim svečanim sjednicama. To su djeca koja su ubijena uslijed agresije koju je Republika Hrvatska trpjela, jer je težila suverenosti, samostalnosti i demokraciji. Mi koji danas baštinimo Lijepu našu, moramo biti svjesni tih dječjih žrtava, jer je to neopoziva činjenica koja ukazuje na teško ostvarenje državne samostalnosti.

Narod.hr: Na predavanju u Sisku istaknuli ste kako ste se šokirali kada ste shvatili da još uvijek nije točno utvrđena brojka ubijene djece. Što biste o tome poručili odgovornim institucijama?

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Za istraživače postoje veliki problemi jer je nejasno i koje su institucije mjerodavne za podastiranje kojih podataka. Općeniti kaos ogleda se kroz institucionalnu nepovezanost i nedefiniranost u obradi, a onda i izradi baze podataka. Stoga su često udruge civilnih stradalnika Domovinskog rata najrelevantniji imatelji podataka. Načelne „zadace“ koje postoje u pojedinim institucija, svedene su samo na institucionalno, ali ne i šire nacionalno djelovanje, barem u istraživačkim ovlastima, što je ovdje izuzetno ograničavajući faktor.

U jednom intervjuu sam već istaknula kako je za ovakve stvari potrebna politička volja. Ističem to i ovdje danas. Stručnjake imamo, potrebno je oformiti tijela s posebnim ovlastima koja će se baviti samo i samo utvrđivanjem ovih činjenica i to do faze kompletiranja slučaja u kaznenome postupku. Dati im mogućnosti uvida u svu dokumentaciju koja im je potrebna da utvrde okolnosti stradanja, ali i provedu predradnje za podizanje kaznenog postupka. Ovo treba biti

skrb države, a ne svake pojedine obitelji u kojoj postoji stradali/ubijeni civil/dijete. Ovo kreće od nas samih. Mi kao društvo i država to trebamo htjeti. Oformiti službeno tijelo, komisiju, pa tko se toga može bojati ili to ne htjeti?

Imamo generacijsku obvezu dovršiti istraživanje o djeci u Domovinskom ratu

Narod.hr: O djeci ubijenoj u Domovinskom ratu vrlo se malo govori. Što je, po Vašem mišljenju, potrebno da bi se takvo stanje promijenilo?

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Mislim kako smo kao narod i društvo skloni tome da nam „važne teme“ nameću anacionalne institucije, pod prizmom globalizma ili kozmopolizma. U tom se spektru gubi pojedinac, pa u tom smislu i pojedina žrtva, a u konkretnom slučaju ime svakog pojedinog ubijenog djeteta u Domovinskom ratu. Imamo zaključak da je bilo ubijene djece, no to nije dovoljno, a svakako je nedostavno s civilizacijskog stupnja na kojem se kao zajednica nalazimo. S druge strane, ovo je izuzetno bolna tema. Mislim kako ne postoji čak ni puki promatrač koji, ako čita i same taksativne podatke oko ubojstva pojedinog djeteta, ne stvori emocionalnu vezu. Znanstvenicima je izuzetno teško zadržati objektivnost i prolaziti teren u potrazi za činjenicama koje nadopunjuju izvješća državnih tijela ili matičnih ureda ili bolnica. No kako su godine odmakle, a već je (pre)puno vremena prošlo od kraja Rata, obitelji ubijene djece sve su manje kooperativne i povjerljive, jer su davali iskaze nebrojeno puta za razne statistike koje nisu nikada javno objavljene i danas su većini javnosti nedostupne. Ne možemo reći kako se nije kretalo u projekte koji bi utvrdili točne brojke, okolnosti stradavanja i broj ubijene djece, no mnogi podaci su nedostupni, a kaos koji je tada vladao na mnogim terenima (slobodne i okupirane) Hrvatske, za posljedicu je ostavio i kaotično zabilježene informacije. Ogromne i neplanirane migracije civilnog stanovništva bilježene su koliko se dalo u ratnim uvjetima, ali dio podataka svakako je izgubljen. I tu su naše informativne „crne rupe“: koliko je hrvatskih civila ostalo na okupiranome području, jesu li uspješno pobjegli u nekim drugim razdobljima, jesu li ubijeni, gdje su ukopani, što ako su imali obitelj

na području BiH koja je došla po njihova bezživotna tijela te ih ukopala na području druge države, a o čemu svjedoči jedan slučaj iz Petrinje, gdje su ubijeni roditelji i dvoje djece. Za pokušaj utvrđivanja taksativnih podataka oko navedenoga predmeta je potrebna nevjerovatna upornost, staloženost i savršena historiografska metodologija, utvrđena od strane čak raznih struka, infiltracija u lokalne sredine, od institucionalne do ljudske razine... Za to trebate vrijeme, novac, različite timove i suradnju znanstvenih subjekata. To još nismo postigli. No, možemo reći kako smo problem detektirali, postavili, a imamo generacijsku obvezu i dovršiti ga.

** Ovaj tekst sufinanciran je sredstvima Fonda za poticanje pluralizma i raznovrsnosti elektroničkih medija*

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vlatka-vukelic-za-narod-hr-u-domovinskom-ratu-ubijeno-je-oko-400-a-ranjeno-preko-1200-djece>

DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: OČEKUJEMO INICIJATIVU VLADE RH DA SE OKUPE STRUČNJACI KOJI ĆE PROUČITI TEMU STRADALE DJECE U DOMOVINSKOM RATU

Mihaela Tikvica

-

15. prosinca 2019.

U četvrtak, 24. listopada, na Hrvatskim studijima u Zagrebu održan je simpozij pod nazivom "Otvaranje imenika – ubijena i ranjena djeca u Domovinskom ratu" – Sekcija pružanja psihološke pomoći.

> (VIDEO) Održan simpozij o ubijenoj i ranjenoj djeci u Domovinskom ratu: Potrebno je uvesti praznik njima u čast! (<https://narod.hr/kultura/odrzan-simpozij-o-ubijenoj-i-ranjenoj-djeci-u-domovinskom-ratu-potrebno-je-uvesti-praznik-njima-u-cast>)

Simpozij je održan kao nastavak znanstvenog simpozija koji se održao u Pridvorju u Konavlima u travnju ove godine u organizaciji Zagrebačkog instituta za kulturu zdravlja, Hrvatskih studija, Zajednice udruga hrvatskih civilnih stradalnika te Franjevačkog samostana.

Jedna od predavačica na simpoziju bila je i dr. sc. Vlatka Vukelić, docentica na Odsjeku za povijest Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu, koja je održala izlaganje na temu „Ukradeno djetinjstvo – djeca ubijena u Domovinskom ratu“

Uoči simpozija s dr. sc. Vlatkom Vukelić razgovarali smo za Narod.hr.

Narod.hr: Ovaj simpozij nastavak je onoga održanog u travnju ove godine u Pridvorju u Konavlima. Kako je došlo do ideje da se pokrenu ovi znanstveni simpoziji?

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Prije svega htjela bih reći da postoji jedan krug ljudi koji nije zadovoljan rezultatima dosadašnjeg istraživanja na ovu temu. Dakle, potaknuti od njihove strane i od struke, odlučili

ponovno otvoriti ovu temu. Ne možemo reći da je ta tema zaboravljena u hrvatskoj historiografiji, međutim, nije dala dovoljno dobre rezultate s obzirom na istraživanja koja se već više godina provode. Kao inicijatore ove ideje istaknula bih ljude poput Vlade Čuture, koji je bio osnovni inicijator, zatim profesora Josipa Jurčevića, profesora Antu Nazora... Sve su to, možemo reći, autoriteti koji se unutar svoje struke bave i ovom temom. Ne nužno samo njom, ali između svih ostalih tema koje se tiču Domovinskog rata, i ovom temom. Svi smo mi, nekim zajedničkim promišljanjima, došli do zaključka kako do sada nemamo dovoljno dobre i dovoljno pouzdane rezultate na ovu temu. To je bila osnovna inicijativa da se ovi skupovi u ovakvim intervalima rade – kako bismo senzibilizirali i znanstvenu zajednicu i javnost.

Narod.hr: Bavili ste se temom djece stradale u Domovinskom ratu. Koja je procjena broja djece koja su smrtno stradala?

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Procjena broja smrtno stradale djece je, nažalost, vrlo fluidna, s obzirom da se ne možemo nažalost još dogovoriti o tome kada smatramo da je dijete ubijeno.

Postoje dijete koje je, primjerice, umrlo zbog posljedica neuzimanja inzulina jer, zbog ratnih okolnosti, nije moglo doći do bolnice na primanje inzulina. Može li se ono smatrati ubijenim djetetom? Ima nažalost i slučajeva gdje su ta djeca netom ušla u punoljetnost. Zakonski gledano, oni više nisu djeca, iako su bili uzdržavani članovi obitelji. Također, ukoliko je dijete počinilo samoubojstvo oružjem koje je proisteklo iz Domovinskog rata – postavlja se pitanje je li to dijete ubijeno u Domovinskom ratu. Dakle, mi povjesničari moramo usuglasiti metodologiju. To je naš primarni i osnovni cilj, Brojka bi se kretala negdje između 330-ero i 402-oje ubijene djece.

Međutim, mi još uvijek nemamo podatke o nekim osobama koje su nestale – masovne grobnice se tek otkrivaju, tako da je potencijalno moguće da ta brojka i naraste. Isto tako, u područjima gdje su zaostale minske naprave iz Domovinskog rata moguće je da se dogodi još stradanja. Dakle, mi eventualno s određenim datumom zaključiti brojku ubijene djece. No, i ukoliko se zaista zaustavimo na brojcima od 402 ubijene djece – to je svakako prevelik broj, s obzirom na činjenicu da je to kraj 20. stoljeća kada bi civilizacijski dosezi

trebali biti ipak na nekoj višoj razini u smislu žrtava civila, pogotovo djece.

Narod.hr: *Na skupu u Pridvorju, zajedno s povjesničarom Vladimirom Šumanovićem govorili ste o devijacijama u istraživanju broja i okolnosti stradavanja djece na primjeru Sisačko-moslavačke županije. O čemu se točno radi?*

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Mislim da sam već djelomično odgovorila na to pitanje.

Problem je u razjedinjenosti dokumentacije koja o tome govori – tu su podaci iz bolnica i iz raznih drugih institucija. Tu se mi trebamo truditi da svu tu arhivu okupimo na jednome mjestu. Nažalost, događalo se od rata da su bolnice adaptirane, da neke bolnice nisu radile u zadovoljavajućim uvjetima pa su seljenje u nove prostore – dakle, ne možemo zaključiti da je ta arhiva vođena kao što bi se vodila u razdoblju mira. Tako da treba napraviti kompletnu reviziju tog sustava, ali prije svega, povjesničari trebaju odrediti temeljne metodološke odrednice.

Mi smo čak bili stava da bi možda intencija trebala doći i od same Vlade RH – da se okupe stručnjaci sa svih hrvatskih relevantnih instituta, sveučilišta, da se oformi jedan tim koji će, donijeti metodičke odrednice kako istraživati ovaj konkretan slučaj, i, na kraju krajeva, kako se onda odrediti prema uredima državne uprave koji imaju najbolje podatke o mjestu rođenja, mjestu smrti pojedinog djeteta itd.

Uredi državne uprave nemaju na taj način sortirane i okupljene podatke, što je za mene jedan poseban oblik tragedije jer mi nije jasno zašto do sada unutar tih institucija nije mogao biti izrađen i ovakav jedan popis, s obzirom da su upravo uredi državne uprave imatelji relevantnih podataka- njima dolaze smrtni listovi i smrtovnice.

Mi danas imamo jedan cijeli niz izazova, pa je tu tako i, primjerice, Zakon o zaštiti osobnih podataka, gdje vi „de facto“ ne možete doći do tih podataka ukoliko nemate odobren projekt te je često to pitanje dobre volje osobe koja vam daje te podatke.

Narod.hr: *Možete li nam ukratko sažeti Vaše izlaganje?*

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Iznijet ću do kojih smo zaključaka došli u Konavlima. Jedan od najvažnijih zaključaka jest taj da smo inzistirali na tome da se, na neki način, obilježi spomendan za ubijenu djecu. Uspjeli smo vidjeti da se u ovom novom kalendaru državnih blagdana i praznika taj datum ne spominje. Mi smo predložili 1. listopada kao spomendan, na dan sv. Male Terezije – za svu djecu stradalu u Domovinskom ratu, budući da smo kroz razgovore s tim roditeljima došli do zaključka da je njima na emocionalnoj razini bi bio važan jedan takav dan. On izrijeком negiraju da traže bilo kakve povlastice, prava ili privilegije, to nitko od njih ne želi, ali žele da bude javno prepoznata žrtva koju su oni kao obitelji podnijeli za stvaranje neovisne hrvatske države.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vlatka-vukelic-ocekujemo-inicijativu-vlade-rh-da-se-okupe-strucnjaci-koji-ce-proučiti-temu-stradale-djece-u-domovinskom-ratu>

HRVATSKA, IZDVOJENO

**PROFESORICA VLATKA VUKELIĆ
OTKRIVA: ZAŠTO ME NAPADAJU POJEDINI
MEDIJI, IVO GOLDSTEIN, VILIM RIBIĆ I
JEDNA SUTKINJA**

**31. PROSINCA 2022.
PIŠE DRAŽEN ĆURIĆ**

Fakultetsko vijeće je 21. prosinca izabralo izvanrednu profesoricu Vlatku Vukelić za dekanicu Hrvatskih studija. Sada ova odluka ide na Senat zagrebačkog Sveučilišta koji još treba potvrditi izbor. Dok profesorica očito ima potporu svojih kolega na Fakultetu, postoje i oni koji na svaki način pokušavaju osporiti njezin izbor.

Profesorica Vlatka Vukelić u ekskluzivnom intervjuu govori o kontroverzama iz Drugog svjetskog rata, svojoj polemici s

umirovljenim sindikalcem Vilimom Ribićem, konkurentskom Filozofskom fakultetu i napadima iz pojedinih medijima.

Nedavno ste dosta oštro optužili sindikalca Vilima Ribića da želi uništiti Fakultet hrvatskih studija?

Reagirala sam na izrazito negativnu kampanju koju Nezavisni sindikat znanosti i visokog obrazovanja sustavno vodi protiv mene, s time da je krajem studenoga intenzitet te kampanje dosizao svoj vrhunac. No, nije oštrica negativne kampanje bila uperena samo protiv mene, odnosno ovo nije razina osobne nepodnošljivosti, već se cijeli postupak transformacije ustanove koji je započeo 2017. nastojao prikazati protupravnim. Naravno, svaka institucija ili ustanova koja to tvrdi, isto treba i dokazati, inače kleveće. S druge strane, jedina pravna osoba protiv koje je donesena pravomoćna presuda za organizaciju ilegalnog štrajka na Fakultetu hrvatskih studija je upravo NZVO, koji taj podatak opetovano prešućuje. Dakle, imamo situaciju da dio određenih struktura kontinuirano insinuiira i neargumentirano imputira, dok vlastite protuzakonite radnje izbjegavaju predočiti javnosti. Ne trebamo biti visokoobrazovana struktura društva, a da iz zbira ovih podataka ne možemo zaključiti kako su ovakva postupanja zlonamjerna.

Istine radi, treba reći i kako je put formiranja i organizacije rada na Fakultetu hrvatskih studija bio dug i zahtjevan, jer je imao nekoliko važnih kadrovskih i programskih promjena. Radikalna izmjena kadrovskih struktura nakon 2012. godine dovela je i do radikalne identitetske izmjene studijskih programa, što do tada nije bio slučaj u ranijim kadrovskim preslagivanjima. Taj novi put Hrvatskih studija trebao je do 2015. godine preustrojiti Hrvatske studije u tzv. Humanističke studije, lišene tradicionalne, domoljubne, kulturne, nacionalne i kroatocentrične misli na kojoj je cijeli program zamišljen u svom originesu početkom 90-tih godina 20.st.

Dio djelatnika Fakulteta hrvatskih studija suprotstavio se ovakvom konceptu preustroja, tražeći povratak na viziju i misiju državotvornih koncepata, koji su bili svjesni važnosti snažnih nezavisnih obrazovnih institucija. Godine 2017., nakon gore opisanih sukoba s NZVO, ljudima koje je ova institucija zastupala ili zastupa i danas,

pobijedili smo u ideji. Hrvatski su studiji postali Fakultet hrvatskih studija, s jasnim programskim smjernicama. Iz svega je jasno kako ovakav slijed razvoja događaja nije bio identičan pravcu kojega idejno proklamira skupina oko NZVO. Žalosno je što oni zapravo, u tom sadržajnom i programskom smislu, ne artikuliraju ni ideje ni njihove protagoniste, već se služe nekim apstraktnim odrednicama čija je svrha izazivanje kaosa.

Je li to njegova osobna borba ili radi za nečije interese?

Na ovo pitanje ne mogu decidirano odgovoriti, jer ne raspolazem konkretnim informacijama, ali ne isključujem niti jednu od mogućnosti koje ste naveli. Međutim, uvjerena sam da određene službe mogu povezati ključne aktere, sukladno njihovim postupcima, javnim stavovima/istupima i socijalnim kontaktima. Ova mreža se može utvrditi, kao i njezini protagonisti i ljudi koji su im na plaći, a koji artikuliraju njihove stavove i vrijednosne sustave te ih prikazuju kao svoje.

U kakvim su odnosima Fakultet hrvatskih studija s konkurentskim studijem na Filozofskom fakultetu u Zagrebu?

Morate shvatiti kako kod mlađih generacija ili generacija tzv. srednje životne dobi nema negativno intoniranih odnosa. Kao znanstvenici, možemo se slagati ili ne slagati oko pojedinih strukovnih segmenata, no naše su rasprave znanstveno argumentirane i ostvarene u formi diskursa. Na Filozofski fakultet u Zagrebu gledam kao na partnersku organizaciju, naravno u koliko se oni s time slože, jer oni nisu naša konkurencija. Koncepti studijskih programa su različiti, a stvar je pojedinog mladog čovjeka ili njegove obitelji koji svjetonazorski i strukovni element želi usvajati u svom daljnjem obrazovanju.

U prosincu je Fakultet hrvatskih studija organizirao jedan historiografski međunarodni znanstveni skup na kojem smo ugostili većinu povjesničara s Filozofskog fakulteta. Da, bilo je i nekih dinamičnih rasprava, no to je ono što ovome društvu treba: argumentirana rasprava. Dakle, mi od rasprave ne bježimo, partnerstvo smo omogućili i institucijski ga poduprijeli, idući je korak na Filozofskom fakultetu.

Moram napomenuti da su timovi znanstvenika i nastavnika s te ustanove veliki strukovni autoriteti, primjerice arheolozi s kojima sam imala prilike surađivati, a strukovno ih i osobno poznajem.

Rade li vam oni „o glavi”?

Ne. Znanstvenici koji su orijentirani na strukovni razvoj nemaju vremena za spletku na ovim razinama, a diskurs koji se može analizirati u tiskovinama i portalima koji je difamacijski i zlonamjerno intoniran smatraju uvredom zdravog razuma te mi često ističu potporu.

Može li se NDH danas istraživati slobodno. Smiju li se dovesti u pitanje dogme o NDH koje je uspostavila komunistička historiografija?

Povijest NDH može se istraživati slobodno. Mogla se istraživati slobodno i prije 20 godina, samo je to izazivalo nelagodu, pa je bilo jednostavnije ne zadirati u određene teme. Također, predanim radom naše generacije povjesničara polako se ruše dogme koje je postavila komunistička historiografija. Međutim, ta se revizija historiografskih podataka događa vrlo sporo. Nema načelne zamjerke tome, jer je ovaj kotač povijesti ipak pokrenut. Trom je i sporo se kotrlja, ali je precizan u postavkama i to baš stoga jer mu je cilj transformacija nametnutih historiografskih narativa. Naravno, ovo vrijedi samo za sadržaje koji su ciljano pogrešno interpretirani. Negdje je istina jednostavno istina i u tim slučajevima revizija nije potrebna.

Još uvijek postoje kontroverze oko partizanskog ustanka. Što se zapravo dogodilo nakon uspostave NDH. Posebno mislim na područja gdje su živjeli zajedno Hrvati i Srbi?

Na jedan dio ovih pitanja odgovaramo moj kolega povjesničar doc.dr.sc. Vladimir Šumanović i ja u našoj knjizi „Četničke postrojbe u službi Nezavisne Države Hrvatske“. U travnju 1941. godine sukob pod nazivom Travanjski (Aprilski) rat doveo je do raspada Kraljevine Jugoslavije, što je dovelo i do promjene dotadašnjih međudržavnih granica. Jedna od posljedica toga napada bio je nastanak Nezavisne Države Hrvatske (NDH). Nova država (proglašena usporedno s nestankom Kraljevine Jugoslavije)

obuhvaćala je velika teritorijalna područja. Jedan dio teritorija bio je nastanjen stanovništvom koje se u nacionalnom smislu nije smatralo Hrvatima nego Srbima. Tako se NDH suočila s problemom neriješenoga nacionalnog pitanja. Ovo je pitanje potencirano i snažnom oružanom pobunom prosovjetski usmjerenih skupina, nakon 22. lipnja 1941. U prvih nekoliko mjeseci pobunjenici su djelovali homogeno, a zatim su se, krajem 1941. godine, podijelili na četnike i partizane. Kriterij podjele bile su ideološke, odnosno svjetonazorske razlike – četnici su bili odani jugoslavenskoj (srpskoj) kraljevskoj obitelji Karađorđević, dok su se partizani, organizirani od strane Komunističke partije Jugoslavije (KPJ), smatrali dijelom međunarodnoga komunističkog pokreta sa središtem u Sovjetskom Savezu. Njemačke i talijanske snage pokušale su iskoristiti ovaj rascjep kako bi stabilizirale postojeći poredak. Jasna potvrda tome cilju bila je pacifikacija dijela četnika koji su zbog partizana kao zajedničkoga neprijatelja odlučili prihvatiti njemačku, odnosno talijansku vlast.

Na isti način četnike je pokušalo na svoju stranu pridobiti i vodstvo NDH. Ono što je posebno zanimljivo su uvjeti uz koje su dogovori postizani. Osnovna je postavka bila da zapovjedništvo svake pojedine četničke postrojbe pisanim putem prizna vlast NDH i izrazi joj svoju lojalnost. Velikome dijelu četnika to nije bilo prihvatljivo, ali je jedan broj četničkih zapovjednika na ovakve uvjete pristao, potvrdivši to potpisivanjem “sporazuma o priznavanju suvereniteta NDH”. Ta je činjenica na dijelu teritorija NDH posredno utjecala i na sam karakter budućih sukoba, jer su četnički zapovjednici u tadašnjim uvjetima imali faktički legitimitet kao predstavnici značajnoga dijela Srba. Postizanje pisanih sporazuma moglo se smatrati formaliziranjem stanja u kojemu je dio četničkih zapovjednika priznao NDH kao svoju državu, dok su, s druge strane, vlasti NDH legalizirale njihovu političku djelatnost. Na taj način, na dijelu teritorija NDH, gdje je to bilo moguće i potrebno, riješeno je tzv. “srpsko pitanje”. Tako prestaje četnička aktivnost protiv vlasti NDH na prostorima obuhvaćenima ovim sporazumima, što je bio jasan pokazatelj prihvaćanja tadašnjega uspostavljenog državnog i političkog poretka. Cilj ove knjige bio je opisati osnovne značajke političkoga poretka nastaloga postizanjem sporazuma o četničkome

priznanju vrhovništva NDH. Pri tome su skicirane i životne realnosti u vezi s funkcioniranjem međuljudskih odnosa na područjima obuhvaćenim tim sporazumima.

U knjizi je objašnjena ratna kompleksnost situacije, koja je bila podložna promjenama, sukladno političkim i vojnim tendencijama, odnosno prezentirano je kako stanje koje je dogovoreno sporazumima nije potrajalo do kraja rata, nego se izmijenilo zbog djelovanja četnika koji nisu priznavali vlast NDH te partizana. Komplikiranju situacije pridonijele su i njemačke vojne jedinice, koje su nakon potiskivanja partizana igrale vodeću ulogu na nekim od teritorija za koje su vrijedili sporazumi, pa su tako Nijemci postali važan faktor za odnose na relaciji vlasti NDH – četnici. Štoviše, došlo je do procesa podvrganja četničkih postrojbi njemačkoj vojnoj sili. U skladu s različitim ponašanjem četnika prema režimu NDH istaknuti su termini koji su se koristili za četnike (“četnici – suborci”, “četnici – odmetnici” i “talijanski četnici”) što dodatno doprinosi razumijevanju teme.

Širi kontekst događaja na Zrinu u Drugom svjetskom ratu dala sam u izlaganju na II. Međunarodnom znanstvenom skupu „Važnost europskog sjećanja za europsku budućnost: komunistički zločini“, a velik doprinos rasvjetljavanju odnosa iz Vašeg pitanja dali su i moji kolege kroz izlaganja na ovome skupu, ali i onome koji je održan u lipnju 2020. Zbornik s tog prvog skupa u planu je objave sredinom 2023.

Dakle, teme analiziramo i obrađujemo, no to je proces koji traje, a ono što smo za sada postigli jest kvalitetan historiografski uvod s gore navedenom knjigom te pokretanje sustavnih istraživanja na navedenu temu.

Što ministar Fuchs planira učiniti s Hrvatskim studijima?

Ovo je najbolje pitati samog Ministra. Koliko sam shvatila, njegove su namjere pozitivno usmjerene te bi u razdoblju nastavka tranzicije iz 2017. MZO trebao biti potporna i partnerska institucija, čemu se najiskrenije nadamo svi mi s Fakulteta hrvatskih studija.

Pojedini mediji su vas žestoko kritizirali u posljednje vrijeme. Zašto ste njihova “meta”?

Da, ovdje se ističu dvije tiskovine koje, barem prema sadržaju kojega objavljuju, djeluju sinhronizirano.

Konkretno, riječ je o tiskovinama: „Nacional“ i „Telegram“ te njihovoj seriji članaka usmjerenih ka difamaciji i mene kao osobe i mog profesionalnog opusa. Cijeli je niz članaka koji tematski obrađuju i Fakultet hrvatskih studija, u pravilu uvijek u negativnom kontekstu koji često, radi dojma ili upornog iznošenja podataka o neregularnosti transformacije ove ustanove iz sveučilišnog odjela u fakultet, a bez pravnog uporišta i u ovom kontekstu navode moje ime. U tom kontekstu treba razumjeti i kako ja kao Vlatka Vukelić uopće nisam bila zanimljiva navedenim tiskovinama s ikakvim stavovima do trenutka dok nisam izglasana od strane Fakultetskog vijeća Fakulteta hrvatskih studija za dekanicu. Novinarski narativ kojim su prožeti njihovi članci oduzimaju mi priznanje urođenog dostojanstva, uživanje slobode govora i uvjerenja, slobodu od straha i neimaštine te me lišavaju težnje za poučavanjem i obrazovanjem kroz koje promičem poštovanje ljudskih prava i sloboda, a za što imam vjerodostojnu diplomu nadležnog Sveučilišta.

Napadaju moju čast i ugled te me pokušavaju lišiti slobodnog razvoju moje osobnosti, bez racionalnih argumenata, a prema modelu vrijednosnih koncepata.

Doktorica Vlatka Vukelić

Sadržajem svojih novinskih članaka zlonamjerno i difamacijski postupaju, s čime mi žele onemogućiti strukovno napredovanje, poboljšanje ekonomskog statusa, osobni i profesionalni razvoj te pravo na rad i znanstveno istraživanje.

Tiskovina „Nacional“ već je pokušala spriječiti moj društveni razvoj 2015. godine, kada sam bila kandidatkinja za Hrvatski sabor, i opet javnom difamacijom koju su pravdali javnim interesom, a čime su direktno ugrozili moje tadašnje zdravstveno stanje, kao osobe u tada visokom stupnju trudnoće, te su politiku zlonamjernog strukovnog ograničavanja nastavili člankom <https://www.nacional.hr/ivan-turudic-napadaju-me-da-studiram-na-ustaskom-studiju-a-mogao-sam-završiti-kod-josipovica/> – 26.1. 2021., čime se moguće dokazuje sustavno djelovanje protiv mene.

Osim toga, iz komparacije sadržaja ove dvije tiskovine evidentno je i kako su u sadržajnoj i uređivačkoj politici povezani te, prema meni jednako zlonamjerni u kategoriji oskvrnjavanja mojih ljudskih, ali i ustavom zajamčenih ljudskih prava.

Portal „Telegram“ fokusirana je na moj profesionalni opus gdje pristrano, vrijednosno i tendenciozno utječu na formiranje javnog mnijenja koje suštinski ne odgovara istini.

Svojim objavama narušili su mi zdravlje te sam naročito nakon objave članaka u „Nacional“ od 3.1.2023. i 10.1.2023. u kojima sam bez ikakvih argumenata optužena za relativizaciju Holokausta, što s najvećim gnušanjem odbacujem, bila prinuđena poduzeti određene radnje, a u svrhu osobe zaštite.

Očito je kako mi se nizom logičkih pogrešaka, zlonamjerno konstruiranih teza i neistina pokušava imputirati kazneno djelo (KZ, članak 325.), što najodlučnije odbacujem. Međutim, isti zakon utvrđuje i kako je kazneno djelo namjernog lažnog prijavljivanja kaznenog djela također kazneno djelo (KZ, članak 304.) što bi mediji, pogotovo oni koji loše financijski posluju, trebali imati na umu.

Zanimljivo je još da u prikazu mog društvenog karaktera artikuliranih kroz navedene medije sudjeluje nekoliko pojedinaca. Primjerice, uvaženi umirovljeni profesor Ivo Goldstein, za čiji je društveni rad važan nedavno objavljeni članak (18.6.2022.) iz

Jutarnjeg lista iz kojega je razvidno da je isti „izbačen iz hrvatske alijanse za Holokaust“:

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/dvije-profesorice-s-filozofskog-fakulteta-odgovaraju-ivi-goldsteinu-potpuno-neistinite-i-bezocene-tvrdnje-15212059>.

Osim njega, zlonamjerne članke u tiskovini „Nacional“ protiv mene potpisuje zagrebačka sutkinja, supruga uvaženog zagrebačkog pravnika, čiji sam pravni savjet i sama zatražila te ga uredno dobila i platila 2015. godine. Pravni savjet se vezao uz jedno imovinsko pitanje, jer je uvaženi pravnik stručnjak za ovu pravnu granu, a što dokazuje i još jedan članak Jutarnjeg lista od 10. kolovoza 2022.: <https://www.jutarnji.hr/vijesti/crna-kronika/poznati-odvjetnik-optuzen-za-prevaru-ostetio-je-bogatu-nasljednicu-za-vise-od-20-mil-kn-i-nije-bila-jedina-15233681>.

Činjenica je i kako se u procesu zazivaju političke odluke što je protivno zakonu, jer na koji bi to način premijer ijedne demokratske zemlje na neutemeljen novinarski „poziv“ trebao reagirati na način stopiranja zakonitih procesa, odnosno ne navodi li se tada i njegovu političku osobu na obmanu? Da ne ponavljam kako su se relevantna tijela o svemu već nedvojbeno i nedvosmisleno izjasnila. Pravo je pitanje je tko želi spriječiti legalne, legitimne i demokratske procedure na zagrebačkom Sveučilištu?

Naslovna fotografija: Profesorica Vlatka Vukelić

Foto: Sanja Blažević

Tekst je financiran sredstvima Fonda za poticanje pluralizma i raznovrsnosti elektroničkih medija Agencije za elektroničke medije za 2022. godinu.

<https://teleskop.hr/hrvatska/profesorica-vlatka-vukelic-otkriva-zasto-me-napadaju-pojedini-mediji-ivo-goldstein-vilim-ribic-i-jedna-sutkinja/>

DR. SC. VLATKA VUKELIĆ ZA NAROD.HR: PUNO JE NEISTINITIH INFORMACIJA O ‘KOZARAČKOJ DJECI’

Ivana Josipović

-
21. veljače 2022.

Foto: Vlatka Vukelić, snimka zaslona; fotomontaža: narod.hr

Prošlog mjeseca dr. sc. Vlatka Vukelić, docentica na Odsjeku za povijest Fakulteta hrvatskih studija i koordinatorica doktorskog studija povijesti gostovala je u 55 minuta kod Željke Markić. Tamo je, između ostaloga, govorila i o ‘kozaračkoj djeci’.

“Bilo je puno neistinitih informacija. Koje se danas koristi za napad na Katoličku Crkvu. I onda smo, vraćajući se izvorima i rušenju laži o tome da je u Sisku postojao koncentracijski logor za djecu, pronašli nepoznate informacije o četnicima u službi NDH. Kada sam se počela baviti istraživanjem kozaračke djece i NDH, javilo mi se više kolega. Upozorili su me da ću, nastavim li se baviti ovom tematikom,

biti izložena napadima iz medija i iz struke. I bili su u pravu”, istaknula je u 55 minuta kod Željke Markić.

Upravo su ‘kozaračka djeca’, koja se često spominju u javnosti, a nikad se do kraja ne razjasni tko su ona, tema intervjua za Narod.hr.

> Dr. sc. Vukelić za Narod.hr: ‘Pupovac je idejni sljednik Memoranduma SANU’ (<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-za-narod-hr-pupovac-je-idejni-sljednik-memoranduma-sanu>)

> Objavljena knjiga povjesničara dr. sc. Vukelić i dr. sc. Šumanovića ‘Četničke postrojbe u službi NDH’ (<https://narod.hr/kultura/objavljena-knjiga-povjesnicara-dr-sc-vukelic-i-dr-sc-sumanovica-cetnicke-postrojbe-u-sluzbi-ndh>)

> Dr. sc. Vlatka Vukelić: Očekujemo inicijativu Vlade RH da se okupe stručnjaci koji će proučiti temu stradale djece u Domovinskom ratu (<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vlatka-vukelic-ocekujemo-inicijativu-vlade-rh-da-se-okupe-strucnjaci-koji-ce-prouciti-temu-stradale-djece-u-domovinskom-ratu>)

Foto: snimka zaslona iz dokumentarnog filma u produkciji Laudato ‘Dječje prihvatilište Sisak’

Kad se govori o kozaračkoj djeci – na koga se taj naziv odnosi?

Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić: Ubrzo nakon osnutka NDH na prostorima naseljenim većinskim srpskim, odnosno pravoslavnim stanovništvom – osobito na području Bosne i Hercegovine dolazi do otpora novim vlastima. Prva pobuna većih razmjera događa se u lipnju 1941. u Hercegovini. Organizatori pobune bili su pretežno članovi Komunističke partije Jugoslavije, a pobunjeničke postrojbe imale su partizanska obilježja. Gotovo svi partizani, uz tek poneku iznimku među zapovjednim kadrom, bili su srpske narodnosti i pravoslavne vjere.

U proljeće 1942. godine, partizanski pokret je ojačao, njegove postrojbe upadale su u slabo branjena sela i manja gradska naselja te izvodile zasjede na prometnicama. U tim mjestima su uništavane oružničke postaje, škole i druge javne zgrade. U svibnju 1942. partizani su zauzeli Prijedor i rudnik Ljubiju, vrlo važan za opskrbu njemačke vojne industrije željeznom rudačom. Svojim djelovanjem zaprijetili su i sigurnosti važnih prometnica, među ostalim i željezničkoj pruzi Zagreb – Banja Luka. Njemačko zapovjedništvo za Jugoistok isplaniralo je vojnu akciju slamanja partizanske skupine na planini Kozari i okolici. U svibnju je oformljena borbena skupina Zapadna Bosna, pod zapovijedanjem njemačkog generala Friedricha Stahla, a potom je cijeli prostor Kozare i Potkozarja opkoljen.

Partizanski su odredi sa sobom u planinske baze povlačili i civile, članove svojih obitelji i stanovnike sela koji su se bojali odmazde nakon partizanskih napada na punktove formalne vlasti. I prije samih vojnih operacija, bilo je civila, među njima i djece, koji su u tom brdovitom predjelu nekoliko mjeseci proveli u teškim životnim uvjetima.

Foto: snimka zaslona iz dokumentarnog filma u produkciji Laudato 'Dječje prihvatilište Sisak'

Partizani ostavili civile

Vojni pothvat započeo je 10. lipnja 1942. godine, a završio je tridesetak dana kasnije. U zbjegovima na planini našle su se tisuće civila. Mnogi su prihvatili pozive na predaju koje su im upućivale hrvatske vlasti, putem letaka bacanih iz zrakoplova. Nakon predaje ili zarobljavanja, na kraju vojnih operacija, civili su upućivani u prihvatne centre.

Sredinom srpnja 1942. godine te prihvatne centre posjetio je ministar zdravstva u Hrvatskoj državnoj vladi dr. Ivo Petrić. Moguće je to bio odgovor na dopise što su stizali s terena s upozorenjima o teškoj humanitarnoj situaciji.

Liječnici upućeni u rad u prihvatilišta još u Pounju utvrdili su da su civili s Kozare, koje su partizani ostavili pri povlačenju, jako izgladnjeli, a smrtnost među malodobnom djecom visoka. Slučajevi pjegavog tifusa i trbušnog tifusa, dizenterije ili drugih zaraznih bolesti (čak malarija) bili su učestali.

Djeca ostaju na brigu hrvatskoj državi

Otprilike u isto vrijeme, vlasti NDH i predstavnici Trećeg Reicha postigli su sporazum o upućivanju zarobljenika i dijela iseljenog pravoslavnog stanovništva kao radnika u tvornice i na poljoprivredne

radove u Njemačku. Sukladno sporazumu – djeca do 14 godina trebaju „ostati na brigu hrvatskoj državi“. Prema različitim podacima, u prihvatnim centrima ostalo je oko 7000 djece čiji su roditelji upućeni na rad u Njemačku. Pojavio se ozbiljan problem sa smještajem tako velikog broja djece bez prethodnih priprema i plana zbrinjavanja.

Zato je prema odluci samog poglavnika Ante Pavelića tu djecu trebalo smjestiti u dječja prihvatilišta u Sisku, Jastrebarskom, Zagrebu i drugdje. Čini se kako nije postojao raniji plan da se djecu odvađa od roditelja nego se tome pristupilo *ad hoc*, u dogovorima u hodu, onako kako su ta djeca s roditeljima pristizala u prihvatne centre. Ispočetka su i djeca upućivana u Njemačku s roditeljima, ali nakon što su njemački liječnici u tranzitnim centrima u Mariboru i Linzu ustanovili da je mnogo djece u tim prvim transportima bolesno, transporti su vraćani nazad u Hrvatsku.

Kako se dogodilo da je toliki broj djece bio odvojen od svojih roditelja? Možete opisati put te djece?

Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić: I tu kreće mučno putovanje ove djece. Primjerice: od 24. lipnja do 4. srpnja 1942. godine iz Uštice i Stare Gradiške u Dječji dom za izbjegličku djecu u Gornjoj Rijeci kraj Križevaca dovedeno je 325 djece. Nakon što je ondje izbila zaraza pjegavim tifusom, dom je rasformiran. Po ovome se vidi koliko su odluke donošene *ad hoc*, ovisno o pojedinom slučaju i pojedinom transportu.

Djeca koja su stizala u Zagreb privremeno su smješтана u Zavod za odgoj gluhonijeme djece i u Jeronimsku dvoranu te Staklenik (prostor kod katedrale koji je ustupio nadbiskup Alojzije Stepinac).

Teško stanje

Svakako treba navesti i da je nakon rasplamsavanja pobune protiv NDH u ljeto te godine, pred napadima i zločinima četnika i partizana, bio veliki broj civila (katolika i muslimana) iz područja sjeverne Dalmacije i jugozapadne Bosne. Jedan dio njih stiže i u Zagreb, dok su ostali zaustavljeni na prostoru Like.

O teškom stanju katoličkih i muslimanskih izbjeglica kojih je u ljeto i jesen 1942. u Banjoj Luci, Sanskom Mostu, Bosanskoj Dubici i

drugdje bilo u jednakom broju kao i onih pravoslavnih s Kozare, svjedoči jedno izvješće koje kaže kako veliki broj majki dojilja nije u stanju dojiti dijete, jer im je mlijeko u dojčkama presahnulo zbog nedovoljne prehrane. Za djecu se kaže da su mahom slabunjava i rahitična te da je njihov je pomor veoma visok.

Foto: snimka zaslona iz dokumentarnog filma u produkciji Laudato 'Dječje prihvatilište Sisak'

Što je bilo s prihvatom djece u Sisku?

Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić: U Sisku je prihvatao djece nakon završetka vojnih operacija na Kozari organiziran u nekoliko zgrada u užem i širem centru grada. Odabir prostora vodio je civil Kamilo Bresler (kasnije je u svojim optužbama krivnju svaljivao na suradnike), predstavnik Ministarstva udružbe.

Kotarska komisija za utvrđivanje ratnih zločina pri Narodnom odboru u Sisku napravila je poslije rata elaborat o dječjem prihvatilištu u Sisku, u kojem su opisane prostorije za smještaj djece te nabrojano osoblje koje se o njima brinulo.

Nema preciznih brojki

Prema tom elaboratu, djecu su prvo prolazila kroz dezinfekcijsku postaju u kupalištu Teslić, gdje su ih kupali i šišali. U zgradi Sokolane liječnicima je pomagalo tridesetak žena – sve su nabrojane,

no zanimljivo, nigdje nema preciznog broja djece koja su prošla kroz prihvatilište.

Dr. Anton Najžar podnio je 7. rujna 1942. godine izvještaj o stanju u Dječjem prihvatilištu Sisak Ministarstvu udruške i Ministarstvu zdravstva. U prilogu izvještaja je i tablica s brojem umrle djece po danima i pojedinim lokalitetima prihvatilišta od 7. do 31. kolovoza 1942. god. U tom razdoblju ukupno je umrlo 515 djece. Nije naveden ukupan broj djece koja su tada bila smještena u prihvatilištu, a nisu precizno navedeni ni uzroci, odnosno dijagnoze bolesti umrle djece. Ukupno je u Sisku do kraja godine umrlo 1156 djece, kako je zabilježio povjerenik, učitelj Ante Dumbović.

Broj djece zbrinute u Sisku

Podaci o broju djece zbrinute u Sisku razlikuju se od izvora do izvora. Od 4000, preko 5600 do 6500 ili 7000 djece. Prema tome, udio umrle djece iznosio bi 24,40, odnosno 23,97, te 20,55 ili 16,56 posto.

Primjerice Nataša Mataušić navodi da je prema podacima iz fonda HDA 1722, AFŽ log 23/3 i 3a, u Sisku bilo 5602 djece, a umrlo je 1152, što daje 20,55 posto. Prema podacima iz pisma učitelja Ante Dumbovića, voditelja administracije sisačkog prihvatilišta, u Sisku je prihvaćeno 6954 djece, od čega je umrlo 1152 djece (16,56 posto). Dragoje Lukić u knjizi „Bili samo deca“ iz 2000. godine piše od 6693 prihvaćene djece, a umrlo je 1601 (23,97 posto). Publikacija Žene Hrvatske u NOB-u, Zagreb, 1955. na str. 177 donosi podatak o 7000 djece, od kojih je umrlo 1701, što daje postotak od 24,40 posto. Treba istaknuti da su djeca konstantno dovožena i što prije kolonizirana, a iako je prihvatilište formalno prestalo s radom 8. siječnja 1943. određeni broj djece i dalje je pristizao, iz drugih zbjegova.

To je situacija koja je trajala gotovo do kraja rata. Ova djeca nisu dio nikakvih statistika.

Pri raščlambi uzroka oboljenja i smrtnosti u prihvatilištima, ali i među svom djecom treba znati da je najvažniji utjecaj ima dob djeteta (npr. zato Sisak ima veliku smrtnost u prva 3 tjedna).

Foto: snimka zaslona iz dokumentarnog filma u produkciji Laudato 'Dječje prihvatilište Sisak'

Kad su djeca ponovno ujedinjena sa svojim roditeljima?

Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić: Velik broj djece zahvaljujući onome što kartoteka jest obuhvatila vraćen je roditeljima po njihovom povratku iz Njemačke. Ponekad su po djecu dolazili i članovi obitelji koji su usmenim kanalima doznawali u koje su obitelji djeca kolonizirana. Sisačke obitelji često svjedoče kako su djeca koju su udomljavali nekoliko godina odvođena od njih od strane njihovih roditelja bez neke regulirane zakonske procedure, ponekad čak i bez pozdrava.

Što su komunističke vlasti nakon završetka rata fabricirale za svoju propagandu o kozaračkoj djeci?

Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić: Nakon vojnih operacija na planini Kozari javilo se pitanje prihvata, smještaja i skrbi o djeci s Kozare i Potkozarja, u prihvatilištima što ih je organizirala vlast Nezavisne Države Hrvatske (NDH) u ljeto 1942. godine. Dostupni dokumenti evidentiraju da su ta djeca imala zdravstvenu skrb sukladnu ratnim uvjetima izbjegličkih valova (epidemije brojnih zaraznih bolesti, opća neimaština). Dokumenti koji evidentiraju stanje na terenu i skrb odnose se na akte ministarstava zdravstva, udružbe, i unutarnjih poslova, glavnih ravnateljstava za zdravstvo itd. Važni su i zapisnici sa sudskih postupaka vođenih poslije rata i izvješća koja su podnosili

sudionici događaja pred komisijama za utvrđivanje ratnih zločina okupatora i njegovih pomagača, iako su ta izvješća često plod iznuda, kao i osobnih pokušaja pojedinaca koje ne možemo nazvati moralnima.

Tu se zapravo po prvi puta pojavljuju navodi o zlostavljanju i ubijanju djece u logorima i prihvatilištima. Ostale knjige i zbornici na ovu temu objavljeni su značajno kasnije, gotovo 2 desetljeća nakon organiziranja ovih masovnih prihvata (npr. Jovanović, Voja: Deca i rat, Jugoslavija 1941.-1945., Beograd, 1962; Lukić, Dragoje: Kozarsko djetinjstvo, 1976; Lukić, Dragoje: Rat i djeca Kozare, Beograd 1979; Körbler, Jurica i Stanivuković Petar: Deca u logorima smrti, Beograd 1986; Savez antifašističkih boraca, primjerice, Fumić, Ivan: Djeca – žrtve ustaškog režima, Zagreb, 2011. Najnoviji primjer je „Dara iz Jasenovca“, igrani film snimljen 2019. u Srbiji, redatelj Predraga Antonijevića.

Nije bilo namjere da se djeci naškodi

Iz dostupnih dokumenata se jasno razabire da nije postojala namjera da se toj djeci naškodi na bilo koji način, odnosno da nisu bila izvrgnuta izgladnjivanju, nasilju ili trovanju. Nema niti jednog dokaza, čak niti jedne izjave sudionika, odnosno svjedoka događaja u prihvatilištima koji bi ukazivali na fizičko nasilje nad djecom. Sve što se kasnije javlja u literaturi, nema veze s izravnim svjedocima događaja, već je riječ o interpretacijama ljudi koji su navodno boravili u tim prihvatilištima kao djeca od 2, 3 ili 4 godine starosti. Vidjeli smo koliko su evidencije djece u pojedinim trenucima nedosljedne, dok za jedan dio umrle djece dandanas nemamo osobne podatke.

> **Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić: ‘Povijesnim lažima iz Jugoslavije i danas se blati Hrvatsku’** (<https://narod.hr/hrvatska/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-povijesnim-lazima-iz-jugoslavije-i-danas-se-blati-hrvatsku>)

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vlatka-vukelic-za-narod-hr-puno-je-neistinitih-informacija-o-kozarackoj-djeci>

**DR. SC. VUKELIĆ ZA NAROD.HR:
‘PUPOVAC JE IDEJNI SLJEDNIK
MEMORANDUMA SANU’**

Gordana Sarkotić

-

18. studenoga 2020.

Foto: Fah, Vlatka Vukelić; fotomontaža: Narod.hr

“To je izmišljena i nedokazana teza koja je na tragu Memoranduma SANU“, ističe **dr. sc. Vlatka Vukelić** u razgovoru za Narod.hr o tvrdnjama SDSS-ovog **Milorada Pupovca** u kojima spominje “stradale Srbe prije izbijanja i na početku izbijanja ‘sukoba’”.

“Idejni tvorci tog koncepta osvećivanja srpske žrtve je Akademija Srpskih Nauka iz Beograda. Oni su to projektno složili još sredinom osamdesetih godina. Prema tom planu se sustavno provodio genocid na području Hrvatske. **Te su postavke vrlo precizno zadane. Pupovac nije idejni tvorac toga, ali je idejni sljednik“**, podsjeća dr. sc. Vukelić docentica je na Odsjeku za povijest Fakulteta Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu. Bavi se temom djece stradale u Domovinskom ratu.

“Iako su bile očekivane i ove su nas godine izjave gospodina Pupovca iznenadile. Prije svega jer su nevjerojatno drske, iako ih on predstavlja u formi pomiritelja naroda. Argumentirati ću zašto su neprimjerene. Prije svega stoga jer ih izgovara upravo on – sudionik svih tih ratnih zbivanja. Samim tim činom sve izrečeno nema vjerodostojnost i čin je upravo politikanstva kojeg sam ističe kao negativnu pojavu. **Koliko je njegova uloga miritelja naroda bila tragična, loša i neuspješna dokaz je upravo Vukovar sa svim tragičnim ishodima, ali i niz pojedinačnih slučajeva i tragičnih sudbina poput one doktora Ivana Šretera**“, kaže dr. Vukelić.

“Da zaista postoji vjera u ono što govori Pupovac bi se davno povukao s političke i javne scene te prepustio političke poruke ljudima koji, iako predstavljaju srpsku manjinu u Hrvatskoj, ne nose breme mogućeg veleizdajnika i trgovca sudbinama te žele kvalitetan život u Hrvatskoj za Hrvatsku i sve njezine građane”.

“Dok god on i samo on dominira medijskim i javnim prostorom sve poruke koje se izriču s tog manjinskog spektra su bizarne i štetne, jer **uznemiruju sve pogođene ratnim vihorom koji je odredio živote mnogima, a govorimo o stotinama tisuća ljudi**“, upozorava.

“Svaki pokušaj relativizacije zločina po principu: samo smo vratili, po meni bi trebao biti zakonski kažnjiv, jer je čak i kao takav potpuno neargumentiran”.

“Duboko vjerujem kako **nove generacije srpske manjine imaju drugačiju viziju svoje domovine Hrvatske od Pupovčeve** i mislim da je pravo **vrijeme pozvati ih na ograđivanje od njegovih nastupa** i veći društveni angažman”.

“Također, izvjesno je **uvijek i svagdje gdje postoji zločin, mora postojati i kazna**. Sve van toga vodi u kaos koji niti jedan sustav ne može izdržati. **Država naplaćuje kazne za nepropisno parkiranje, pa je apsolutno nužno kazniti počinitelja ratnog zločina**. Time mi kao društvo šaljemo poruku da želimo dobro organiziran život s moralnim postavkama koje se odmiču od Divljeg zapada. **Provodeći zakon, štitimo poredak, ne provodeći zakon bojim se, postajemo divlja horda**“, zaključuje dr. sc. Vlatka Vukelić.

**DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ:
‘POVIJESNIM LAŽIMA IZ JUGOSLAVIJE I
DANAS SE BLATI HRVATSKU’**

26. siječnja 2022. u 22:35

Foto: Narod.hr

Gost 55 minuta kod Željke Markić je **dr. sc. Vlatka Vukelić, docentica na odsjeku za povijest Fakulteta hrvatskih studija i voditeljica doktorskog studija.**

Prošle godine je u suradnji s kolegom Vladimirom Šumanovićem objavila knjigu pod nazivom „**Četničke postrojbe u službi Nezavisne Države Hrvatske**“. Dr. Vukelić objasnila je na koji način laži koje je iskonstruirala komunistička partija Jugoslavije prikazujući ih kao povijesnu istinu i danas utječu na sve nas te kako se koriste za blaćenje Hrvatske.

> **Objavljena knjiga povjesničara dr. sc. Vukelić i dr. sc. Šumanovića ‘Četničke postrojbe u službi NDH’**

(<https://narod.hr/kultura/objavljena-knjiga-povjesnicara-dr-sc-vukelic-i-dr-sc-sumanovica-cetnicke-postrojbe-u-sluzbi-ndh>)

Vlatka Vukelić: Istraživanje istine o NDH nije popularno

U suvremenoj historiografiji se kao nulta točka postavlja sva problematika vezana uz NDH. U tom smislu jedan od gorućih, neistraženih tema je odnos sustava NDH vlasti i svih ostalih elemenata države. Svega što je djelovalo na području NDH, bilo legalno bilo ilegalno. I historiografija i službene politike komunističke partije **u Jugoslaviji prikazivali su NDH kao ilegalnu tvorevinu.** Kao da se nije radilo o državi. Zato se nije niti otvaralo pitanje što se događalo “na terenu”, kako je funkcionirala NDH kao država. Kroz cijeli civilni sektor. Stječe se dojam da toga nije ni bilo. Jedan dio povjesničara je na neki način pobjegao u konformizam. Odlučili su se baviti temama koje nužno nisu kontroverzne. **I radi kojih neće biti napadnuti. Istraživanje istine o NDH nije popularno. Teme iz tog vremena javnost i struka će promatrati drugačije.**

Ova tema četničkih postrojbi izronila je kada smo se počeli baviti problemom kozaračke djece. Shvatili smo da je to čvor koji treba raspetljati. **Jer je bilo jako puno neistinitih informacija. Koje se danas koristi za napad na Katoličku Crkvu. I onda smo, vraćajući se izvorima i rušenju laži o tome da je u Sisku postojao koncentracijski logor za djecu, pronašli nepoznate informacije o četnicima u službi NDH.** Kada sam se počela baviti istraživanjem kozaračke djece i NDH, javilo mi se više kolega. Upozorili su me da ću, nastavim li se baviti ovom tematikom, biti izložena napadima iz medija i iz struke. I bili su u pravu.

U Jugoslaviji su krivotvoreni događaji za vrijeme NDH

Cijeli komunistički, jugoslavenski režim je dogmatski sustav. Program politike i gospodarstva je bio isprogramiran od strane vlasti. Isto kao i program obrazovanja. **Povijesna problematika NDH bila je ili krivotvorena ili ignorirana ili zabranjena.** Kozaračka djeca još uvijek čekaju za cjelovitu monografsku obradu.

Istraživanja smo provodili po arhivima u Zagrebu, ali i van njega. Istražujući razne teme nailazili smo na velik dio nesortirane građe koja je sadržavala podatke vezane za razne teme i događaje. Jedna je npr. prikaz NDH tijekom 45 godina komunizma kao nesamostalne “tvorevine”, a radilo se o državi koja je imala određeni stupanj samostalnosti u odlučivanju.

Vlatka Vukelić: O knjizi “Četničke postrojbe u službi NDH”

Središnji bosanski prostor je bio važan za NDH radi prometne povezanosti. Vodstvo NDH shvatilo je da je glavni problem države opskrba, komunikacija te zadržavanja cjelovitog teritorija NDH u komunikaciji. Vodstvo NDH smatralo je tu prometnu povezanost izuzetno važnom. U tom smislu su se postavili kao državnici i zahtijevali stavljanje dijela četničkih postrojbi na području BiH u službu svoje države. Četničke postrojbe su za to dobivale određene naknade, imali su povlastice. **Istovremeno, četnici su u tom dijelu NDH postali direktni podupiratelji istog tog režima. Četnički velikodostojnici na tom području vršili su važne civilne službe. Na primjer, bili su ravnatelji škola.** Država im je ukazivala puno povjerenje. I taj dio četničkih postrojbi priznao je legitimitet NDH. A NDH je bilo važno održati komunikacijsku liniju otvorenom, radi dostave namirnica muslimanskom i hrvatskom stanovništvu na širem području BiH. Od ljeta 1941. dolazi do pojave gladi i velikih migracija stanovništva. U tom smislu je trebalo osigurati prometne koridore.

Partizansko-komunistički mitovi o kozaračkoj djeci

Dr.sc. Vlatka Vukelić objasnila je kako je **za vrijeme Jugoslavije konstruirana laž o logorima i ubijanju kozaračke djece.** To je vidljivo već iz činjenice da ima puno “svjedoka” koji su opisivali događaje tijekom kojih su imali tek 2 godine. Njihovi iskazi su uzimani kao relevantni. Dali su im historiografsku težinu. U povijesnim istraživanjima, svjedočenja bi se trebala nadovezati na dokumente. Drugi primjer, liječnik dr. Anton Najžar, koji je vodio prihvatilište za kozaračku djecu je u svojim svjedočenjima istražiteljima objasnio jedan dio stvari koje su mu komunističke vlasti stavljale na teret. Između ostalog, tu je i famozna priča o “injekcijama vode” koje su djeca primala. U optužnici protiv dr. Najžara stajalo je da je on na taj način djecu trovao. Liječnik je objasnio da im je davao fiziološku otopinu, jer su bila dehidrirana. Cijeli niz svjedoka potvrdio je da su djeca u svom dolasku bila u strašnom stanju.

Što se tiče “objektivnih svjedoka” u komunističkom procesu – dio su bile žene koje su pružale prvu pomoć. To su bile zatvorenice iz

gradskog zatvora. Bile su zatvorene zbog komunističkog djelovanja. Iz zatvora u kojem su bile na izvršenju kazne povuklo ih se da idu na ispomoć u prihvatilište. Svakako je to trebalo naglasiti i uzeti u obzir kod prihvaćanja njihovih svjedočanstava.

Vlatka Vukelić: Laž je da u Sisku bio koncentracijski logor za djecu, jedini u Europi!

Prehrana koju je doktor prepisao djeci bila je dijetalna zbog zaštite dječjeg organizma koji je trpio. Situacija je bila grozna. U prihvatilište su djeca došla bolesna i iscrpljena.

Postavila sam konkretno pitanje o Sisku: „Zašto se taj grad stigmatizira? Zašto se u javnoj politici danas govori da je u Sisku postojao jedan jedini koncentracijski logor za djecu u Europi.“ To je laž! Drago mi je da je nakon objave naših istraživanja i znanstvenih radova jedan dio političara ipak promijenio mišljenje i narativ. Zbog takvih situacija mislim da se ova naša borba za otkrivanje i dokazivanje istine, koja često sliči na borbu s vjetrenjačama, ipak isplati.

Zbrinjavanje srpske djece u hrvatskim obiteljima

Cilj s kozaračkom djecom je bio da ih se zbrine u udomiteljskim obiteljima. Kako bi se što prije oporavila i ozdravila. U potrazi za pouzdanim, brižnim obiteljima tražilo se upravo vjerničke, katoličke obitelji. Jer, se računalo da će se one o toj djeci brinuti na dobar način. Svaki od udomitelja je morao potpisati da neće djecu, sukladno tadašnjem načinu života, koristiti kao slugu.

Postoji priča i o **časnim sestrama koje su brinule o više kozaračke djece**. Otac jednog dječaka, partizan, Srbin, po završetku rata došao je kod časnih. Ali, nije želio odvesti svoje dijete već govori da mu je bolje s njima. Časne se pravdaju kako više nemaju novca da brinu o djeci. Jer su im komunističke vlasti već mnogo toga otele. Dječak je kod njih ostao još dvije godine. Za to postoje dokumenti, prepiska između časnih sestara i dječakova oca.

U priči o kozaračkoj djeci postoji puno laži. Govorilo se da je na tom području namjerno usmrćeno 10 000 djece. U više dokumenata koji su pouzdani pronašli smo brojku koja tvrdi da

je umrlo, a ne ubijeno oko 1154 djece. Sva djeca su preminula uslijed gladi i bolesti – tifusa, difterije. Jedan dio liječnika koji su primali tu djecu svjedočili su o strašnim prizorima koje su vidjeli kad su dolazili na vlak po tu djecu. Djeca su bila u takvom stanju da se mnogima nije moglo pomoći.

dr.sc. Vlatka Vukelić: Nadbiskup Stepinac na isti je način pomagao hrvatsku i srpsku djecu

Crkva je brinula o prihvatu djece. Caritas Zagrebačke nadbiskupije je financirao i pomagao udomitelja koji su pristali brinuti o toj djeci. Kardinal Stepinac organizirao je akciju pomoći koja je bila usmjerena ne samo na središnju Hrvatsku već i na pasivne krajeve. Namirnice su se slale i na dalmatinske otoke koji su bili pod talijanskom opsadom. Vladala je velika glad, a talijanska vlast često nije propuštala pakete s hranom. Stepinac je bio uporan u organizaciji sredstava i vršio je pritisak preko vlade NDH da se osigura transport na neki drugi način ili da se “pritisne” Talijane kako bi propustili namirnice na otoke. Kardinal Stepinac dogovarao je tzv. zimsku prehranu djece i iz tih krajeva na način da ih se odvede u privremene udomiteljske obitelji. Cijela ta akcija je bila vezana i za hrvatsku i za srpsku djecu. Crkva je pomagala i hrvatske i srpske migrante koji su bili protjerani, a nisu imali gdje.

Cijeli iznimno zanimljiv razgovor pogledajte u cijelosti:

(33) 55 minuta kod Željke Markić #74 - Vlatka Vukelić - YouTube
(<https://www.youtube.com/watch?v=sKTc27RK5W8&t=2s>)

**DR, VUKELIĆ U PEČARIĆEVIM
KNJIGAMA**

ANKICA TUĐMAN, ZAGREB, 2021.

**VJEROVALI ILI NE: TOMIĆ BRANI
„LEGALISTE“**

**(JOŠ UVIJEK NE ZNAMO ZAŠTO PROF.
TUĐMAN NIJE BIO PROFESOR EMERITUS!?)**

Poštovani kolega Juričić,

Izgleda da sam s pravom povezao to što ne mogu od Vas dobiti odgovor na pitanje o opstruiranju izbora dr. sc. Miroslava Tuđmana za profesora emeritusa s objavom njegovog članka o tzv. legalistima i tzv. revizionistima.

Vjerujem da ste kao netko tko je završio FER shvatili da sam Vama i na niz drugih adresa poslao moja pisma ukazujući na sramotnu sliku Filozofskog fakulteta na kojemu su glavne zvijezde profesori Goldstein, Klasić ...

Ako je odgovor na moje pitanje tekst koji je napisao Ante Tomić, onda je to priznanje da je Filozofski fakultet na razini podoficira iz JNA.

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/tudmanova-akademska-ostavstina-jos-zivi-danas-u-osijeku-lakse-dobijete-doktorsko-zvanje-nego-koronavirus-15083727>

Žalosno i glupo.

Zašto glupo?

Pa trebali bi znati da se svojevremeno „znanstvenik“ Tomić u svojoj kolumni „obračunao“ i sa mnom. Naravno odgovorio sam mu i ismijao ga tako da su poslije taj odgovor komentirali i njegove kolege. Tako se Tomiću rugao u svojoj kolumni i Damir Pešorda. Istina Pešorda nije podoficir nego doktor znanosti i to je za Tomića nešto najviše što se može postići u svijetu znanosti jer vidimo da ga muči što Franju Tuđmanu ističu da je doktor znanosti a ne akademik. Po podoficiru je sigurno doktor znanosti mnogo više od akademik, zar ne?

Podsjeća me na moj doživljaj iz JNA. Otišao sam kao magistar znanosti pa su za mene govorili „onaj što je više od inženjera“.

Očito nisam bio tamo gdje je bio Tomić.

Zato se moram smijati kada Tomić nabraja političare koji su doktorirali, nisu bili akademici (njemu to nije važno jer misli da je dr. mnogo više od toga pa i ne zna da samo misli da je pametniji od cijele Akademije koja je Tuđmana izabrala, a Goldsteinu se narugala unatoč činjenici da mu je tata bio posebni savjetnik Predsjednika Vlade - jedan hrvatski povjesnik mi je poslije tog neizbora Ive Goldsteina napisao:

Prijatelju, jest da je tužno i ružno ali priznajem nisam se već danima tako zdušno nasmijao. Izvrstan i drag jesi, no ti si vraški duhovit. Braniti prvu crtu znanosti u nas – HAZU iskričavom duhovitošću to može samo akademik J. Pečarić i još k tome čovjek je iz havlije matematike. Poznat mi je "znanstveni" opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim "istraživanjima" napisali. Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein. Najprije u tom kontekstu mogu shvatiti njegovu želju da uđe pod krov naše

nacionalne palače znanosti i umjetnosti. Njegovi zagovornici i rijetki defenzori pripadaju odreda skupini naših redikula. Od vremena do vremena oni postaju glasniji. Na pomolu je, čini se, nova koalicija – Akademija redikula").

S obzirom da imam najviše radova od svih znanstvenika iz RH na nedavnoj listi najutjecajnijih istraživača u svijetu zanimljivo je da sam znao diskutirati o Tuđmanu i s nekim kolegama koji baš nisu sami puno postigli u znanosti. (Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) ja sam po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.)

Meni bi priznali da sam puno uradio, ali eto Tuđman nije. Bili bi šokirani na moju tvrdnju da je Tuđman puno više uradio od mene.

-Kako to, pitali bi u čudu.

-Pa Tuđman je svoj doktorat i knjige sproveo u život i stvorio državu. A svima onima koji negiraju njegov doktorat i knjige smeta to što su dovoljno inteligentni da razumiju tu činjenicu o oživotvorenju znanstvenog rada u stvaranje hrvatske države! A ne smiju to reći.

Poštovani kolega Juričić, zar Vam nije bila zanimljiva činjenica da sam Vam tekst Miroslava Tuđmana poslao prije nego što se uopće moglo vidjeti koliko je smiješan Vaš kolega Ivo Goldstein u sučeljavanju s generalom Prkačinom. A Tuđmanov tekst je zapravo njegov govor s predstavljanja moje knjige „Brani li Goldstein NDH? iz 2002. Na početku knjige su dana dva citata:

«Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

Prof. dr. sc. Neven Budak

i

«Pokazalo se da [Ivo Goldstein] temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio

sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: Tako to rade svi, pa zašto ne bi i ja! To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.

Prof. dr. sc. Miroslav Brandt

Doista koliko treba biti inteligentan netko tko se smatra arbitrom u poštenju u znanosti kada se poziva na Goldsteina, koji je već pokazao svoju inteligenciju kada je prozivao amatera Prkačina, a glavni u suradnji mu je bio tata (dobili ste i moje pismo Predsjedniku države s upitom je li Ivo tata amater ili doktor znanosti – što je očito po Tomiću više od akademika).

S obzirom da se veliki znanstvenik Ante Tomić ruga činjenici da je i gđa Ankica Tuđman pomagala akademiku Tuđmanu u njegovom radu moram se pohvaliti da je pomagala i meni.

Radi se o članku:

J. Pečarić, *Kulturom pomirenja protiv kulture laži*, U knjizi: Globalizacija i identitet – Rasprave o globalizaciji, nacionalnom identitetu i kulturi politike. Zagreb, 2004.

Rad je dan kao jedno poglavlje u knjizi koju sam napisao s akademikom Dubravkom Jelčićem „Povijesni prijepori“. Naslov knjige je zapravo naslov Miroslava Tuđmana:

ZNA NSTVENI RAT IZMEĐU "LEGITIMISTA" I "REVIZIONISTA"

Kao što možete vidjeti Miroslav Tuđman je još 2002. opisao ono što su o Filozofskom fakultetu tako zorno predložili Ivo Goldstein i Ante Tomić, pardon Hrvoje Klasić (zapravo i ne znam tko je tu povjesničar). Goldstein i Klasić su nas samo iznova podsjetili kako i danas još uvijek u hrvatskoj historiografiji vlada jugo-komunistička paradigma, dakle oni koji predstavljaju po akademiku Dušanu Bilandžiću svijet koji se "sa svojom ideologijom, poretком i svim strukturama urušio i preko noći postao mrtvi svijet". Bilandžić dalje konstatira i slijedeće:

"U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijeđeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće, a s

druge strane je verificirana ona politička literatura koja je dijagnosticirala slom tog sada mrtvog svijeta državnog socijalizma. U tu vrstu literature spadaju i djela Franje Tuđmana."

Moram posebno naglasiti da je mlada docentica s Hrvatskih studija dr. sc. Vlatka Vukelić u „Bujici“ tvrdila da na Filozofskom fakultetu ima i istinskih znanstvenika i zato me čudi da 'istoriji' s tog fakulteta 'brani'

Ante Tomić. Zar nije jednostavnije objasniti hrvatskoj javnosti zašto Miroslav Tuđman nije postao profesor emeritus?

Vaš,
Akademik Josip Pečarić

PRILOZI

Akademik Pečarić piscu Anti Tomiću

TOMIĆU, DRŽITE SE ONOGA ŠTO ZNATE

Ovo reagiranje akademika Pečarića na tekst Ante Tomića «Šverc i intelektualni komerc» u dotičnom dnevniku nije objavljeno. Zato ga donosi *Hrvatsko slovo*.

Odavno me ništa nije tako razveselilo kao tekst u «Jutarnjem listu» o mojoj knjizi «Kako su rušili HAZU?» Ante Tomića: «Šverc i intelektualni komerc». Tako mi i treba kad sam se usudio narugati jednom njegovom tekstu u kojem Tomić piše o stvarima u koje se ne razumije (izbori u HAZU) i ruga se nama academicima. Ja sam taj tekst jednostavno uvrstio u knjigu zajedno s tekstovima niza akademika, sveučilišnih profesora – dakle onih koji se razumiju u to o čemu on piše. Dakle – narugao sam mu se i time izazvao njegove duševne boli. Da stvar bude još i gora, u «Proslovu» knjige piše: «Međutim, zbog želje da čitatelji budu što točnije informirani izvršio sam izbor tekstova koji su se pojavljivali u tisku. Ti tekstovi su dani u Prilozima uz pojedine tekstove ili su čak neka cijela poglavlja sastavljena od njih. Pritom sam se trudio da su dani svi najvažniji tekstovi koji zastupaju i jednu i drugu stranu. Pogotovu oni koji su napadali Akademiju. Jer oni najviše govore o onima koji su rušili HAZU!» To su istakli i prikazi s predstavljanja knjige dani u «Jutarnjem listu» i «Glasu Koncila».

Možda je nekome iznenađenje da Tomić, koji tako «brzo kopča», ne misli kako nije baš inteligentno javno pokazati ljutnju zato što se njegov tekst može usporediti s onim drukčijim. Takav može pomisliti: «Pa ako je napisao nešto pametno čega se ne mora stidjeti bila bi mu draga svaka takva usporedba, zar ne? Ili, kad već spominje komuniste, misli da smo još uvijek u komunizmu i da samo jedna strana ima pravo glasa?»

Međutim, Tomićev tekst ima znanstvenu vrijednost. Naime, dosadašnja znanost misli da je matematika vrhunac logičkog

razmišljanja. Međutim Tomić svojim tekstom pokazuje kako to nije istina. Evo kako razmišljaju ti koji tako površno misle o matematici, a što je – kako nam je dokazao Tomić – potpuno pogriješno.

Tomić je u rečenom tekstu pokazao da «kopča» na razini lošeg učenika prvog ili drugog razreda osnovne škole. Evo kako mu ide račun. Kaže: «Četrdeset godina je pokorno cupkao po Srbiji (misli na mene, op. J.P.), da bi napokon otkrio da su Srbi naši vjekovni dušmani. Već u tome, vidite, prepoznaje se intelektualac... Taj Pečarić ima gotovo šezdeset godina...»

Dakle po Tomiću nisam u ovih dvadesetak godina koliko sam u Zagrebu imao razloga ustanoviti da su «Srbi naši vjekovni dušmani». Nije se ništa događalo sa Srbima u glavnoj ulozi, zar ne? Naravno da bi ga za takve klevete netko tužio, ali ja ne bih. Pa, ne može se tužiti nekoga tko uopće ne zna što je logika. Nekoga tko je na razini prvog ili drugog razreda osnovne škole.

Zašto? Kako sam u Zagrebu dvadesetak godina i četrdesetak (po Tomiću) u Beogradu, ispada da sam po njemu diplomirao odmah po rođenju. Ili čovjek samo misli kako me je jako nahvalio? A možda misli da sam diplomirao i prije. Dok sam bio u majčinoj utrobi u Kotoru dopisno sam diplomirao u Beogradu?

A možda misli da sam poslije onih 18-19 u Kotoru sve vrijeme bio u Beogradu i tamo napisao ovih dvadesetak knjiga o «Srbima našim vjekovnim dušmanima». Dapače, oni su mi ih i financirali.

Ili mu je samo $20 + 40 + 20 = 60$. Pogledajmo još jedan račun iz drugog osnovne: «Pečarić je to brižljivo skupio, dao valjda da mu neka tipkačica u HAZU učisto prepíše i jedan kroz jedan objavio u knjizi za koju je nadrljao samo možda dvadesetak stranica originalnog teksta». Da našem intelektualcu Tomiću račun i nije jača strana pokazuje i to što nije znao izbrojiti da u knjizi imam 14 tekstova, a samo jedan ima 36 strana. Očito naš intelektualac ne zna da je 36 veće od 20. Ipak su to dvoznamenkasti brojevi, a to je previše za jednog intelektualca.

A *nedajbože* da je Tomić razumio da je taj tekst gostujuće predavanje na povijesnom simpoziju u Akademiji. Dakle, «pisca amaterskih ogleđa o povijesti» pozvali su akademici povjesničari da o tome priča. Tako naš veliki intelektualac Tomić eto zna više o povijesti i od akademika povjesničara, kao što je u logici jači od akademika

matematičara. Doista se moramo diviti kako Tomić «brzo kopča», zar ne?

Ali, pogledajmo malo bolje njegov tekst: «*Who is Josip fuckin' Pečarić*, pitate. Ili možda znate, ja nisam znao. Internet mi je otkrio da je gospodin cijenjeni autor u najopscenijim desničarskim glasilima, pisac amaterskih oglada o povijesti u kojima su Hrvati uzor čestitosti i dobrote». Opet će mi netko tvrditi da bih Tomića trebao tužiti sudu zbog ovakvih uvreda. Ali, taj i ne razumije koliko je Tomić pretrpio duševnih boli dok je čitao moje tekstove u kojima ja tvrdim da «su Hrvati uzor čestitosti i dobrote». Ili dok je čitao moju poznatu pitalicu: *Koja je razlika između četnika i Jugoslavena? Četnik je pošten i četnik, a Jugoslaven je pokvaren i četnik!* Meni je žao Tomića. Nisam znao da će tako nešto čitati. Mogu zamisliti kako mu je teško bilo.

Zapravo, meni je najviše žao Tomića zbog toga što je on povjerovao kolegi Silobrčiću koji je u «Jutarnjem listu» rekao za knjigu «Dovoljno je znati tko ju je sastavio i tko promovirao, pa da se na to ne osvrćem ozbiljno». Vidjeli smo kako se Tomić služi internetom. Ako je usporedio u WoS-u moj rad s onim kolege Silobrčića i ustanovio da je tamo od 1991.g. naveden moj 231 rad, a Silobrčićevih 25 radova, kao čovjek koji «brzo kopča» ustanovio je da je loše po mene što ih imam desetak puta više. Sličan odnos se pokazuje i kod citiranosti. Vjerojatno je, pritom, netko rekao Tomiću da je broj časopisa iz biomedicine desetak puta veći od onih iz matematike, pa je cijeli taj račun postao prekompliciran za njega. Pa i kolegi Silobrčiću, našem istaknutom «futuristu» taj odnos 1:100 je nepovoljan za «znanstveno impotentnog moguševca». A što će tek reći kada dozna da će povodom šezdesetog rođendana tog «znanstveno impotentnog moguševca» biti održan međunarodni znanstveni skup s pozvanih 16 predavača (troje iz SAD, po dvoje iz Švedske, Kanade i Hrvatske i po jedan iz Australije, Danske, Češke, Velike Britanije, Švicarske i Mađarske) i njih 31 u Znanstvenom odboru kojim predsjedava bivši predsjednik Švedskog matematičkog društva. Možda će nekome biti zanimljivo da će kao pozvani predavač i kao član Znanstvenog odbora na tom skupu biti i jedan član Francuske akademije prirodnih znanosti, dakle one iste u kojoj je redoviti član akademik Radman.

Ali za razliku od kolege Silobrčića g. Tomić se dosjetio: «Osim toga je matematičar (Josip Pečarić, op. J.P.), čak i član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, a znanstveno se ostvario, kako je to s našim desničarima zapravo neobično čest slučaj, uglavnom u Beogradu». Zaključno s 1987. g. imam 101 znanstveni rad, a danas preko 670. Ali znamo već kako Tomić «brzo kopča». Jasno da je 101 mnogo veće od 570, zar ne? Ma ne vrijeđajmo Tomića i budimo precizni: 570 je zanemarivo malo u odnosu na 110! Ili ako uzmemo da sam praktično do 1987.g. vodio samo jedan doktorat (u Sarajevu!), a u Hrvatskoj je dosad iz mog područja doktoriralo 17 matematičara i 2 u Australiji, očito je prema g. Tomiću 19 zanemarivo malo u odnosu na 1, zar ne? Ili bi mu samo bilo drago da sam ja srpski, a ne hrvatski matematičar.

Kad sve to shvatimo, jasno nam je da je g. Tomić s razlogom u svom članku elaborirao napomenu kolege Silobrčića o «autorskim pravima».

U autoriziranoj verziji mog intervjua za «Vjesnik» u mojoj knjizi stoji: «Zasad po reakcijama iz medija vidim da oni na drugoj strani baš i nisu zadovoljni njezinim pojavljivanjem. Čini se da vide isto što i ja: naši su argumenti mnogo jači». Zadnja rečenica, nije tiskana. To je ispalo jako dobro. Da je tiskana, možda Tomić ne bi napisao ovaj znanstveni uradak i tako opovrgnuo pogrešno mišljenje o matematičarima. Tako vrijedno djelo mora ostati sačuvano za budućnost pa obećavam Tomiću da ću u narednoj svojoj knjizi dati, uz ovaj svoj tekst, tiskati ovo njegovo izuzetno znanstveno otkriće. Ja mu čestitam na njemu!

“Hrvatsko slovo”, 24. studenoga 2006.

TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVIJEST

U *Hrvatskom listu* od 8. listopada 2009., pisano je o zabrani ulaska najpopularnijem hrvatskom pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku, i tom prigodom navedeni su i hrvatski novinari – „euroizmećari“ – koji su zaslužni za to. Naravno, odmah se pobunio kolumnist *Jutarnjeg lista* Ante Tomić:

Zar netko može biti veći euroizmećar od mene?

I napisao tekst *Švicarsko 'marš' Thompsonu. To je Europa koju želim!*

Njega Thompson asocira na pokolj u Blagaju pa svoj tekst počinje ovako:

...Sada je to daleka prošlost, ali mi, još uvijek, svaki dan živimo s njom. U svibnju 1941. u jednom mlinu na Korani, nedaleko od Blagaja, ubijen je mlinar Joso Mravunac, njegova mater, žena i dvoje djece, a dvanaestogodišnja kći spasila se skokom u rijeku. Ništa u ovom zločinu nije upućivalo na motive ili počinitelje, ali ustaške vlasti svejedno su zaključile da on može biti potaknut samo nacionalnom mržnjom.

U Karlovcu je žurno okupljeno sudsko vijeće od politički provjerenih pravnika, iz Zagreba je upućen Vjekoslav Maks Luburić s desetinom ustaša povratnika, a u srpskim selima oko Blagaja, najviše u Veljunu, bez reda je skupljeno nekoliko stotina seljaka. Najpouzdanija brojka koju je Slavko Goldstein našao je da ih je bilo tri stotine sedamdeset sedam.

Već i sama konstatacija kako je nešto „najpouzdanije“ kada dolazi od Slavka Goldsteina, ostavlja sumnju u istinitost tvrdnje i upućuje na potpuno suprotno tomu.

Mnogo hrvatskih povjesničara i publicista dokazalo je da je to zapravo pravilo, kada je riječ o ocu i sinu Goldstein. I ja sam osobno pisao o nizu takvih primjera. Možda ovom zgodom podsjetim samo na jedan o kome sam pisao u tekstu „Montiranje slučaja Matice hrvatske“, *Hrvatsko slovo* od 14. veljače 2003.

Evo nekih dijelova tog teksta:

...Mržnja Goldsteinovih prema hrvatskom narodu možda je najočitija iz njihove hajke na Maticu hrvatsku. Počeo ju je Ivo Goldstein, još prije pojave knjige *Holokaust u Zagrebu*, nastavljena je u samoj knjizi, i tako – sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u *Nacionalu*, 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: *Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH*), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše:

Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik?

U knjizi Ive Goldsteina „Holokaust u Zagrebu“, kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da „...sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj“, a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga', pa iako 'ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da 'izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske'.(...)

Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa „Židovom Sternbergom“ i njegovom obitelji čija bi imovina „savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama“ i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer

Maticu „u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće“...

(...)

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici Matičina pisma, barem zapitali za sudbinu Sternbergovih, i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. **Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće?**

Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. „Holokausta u Zagrebu“ piše:

Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljednji čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD.

Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH, nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, **prema Goldsteinima**, žele izbaciti iz njihove kuće **8. kolovoza 1941. godine!**

Ako je i od Goldsteina, previše je.

A nakon tog mog članka, prestala je hajka na Maticu koju su svojim lažima pokrenuli Goldsteini!

Znamo da je Slavko Goldstein bio pokretač još mnogih antihrvatskih akcija. Od vremena kada mu je hrvatska valuta kuna značila obnovu NDH, preko svojevremenog napada na Ivicu Kostelića, do stalnih napada na Thompsona. Kako u nas nema hrvatskih medija, ne čudi da nema ni mogućnosti odgovoriti onima za koje je mnogo puta dokazano da ne govore istinu (ili upravo zato!). No, ima mnogo onih koji nas podržavaju...

Tako sam, nakon napada Švicaraca na jednog od najvećih živih Hrvata, Marka Perkovića Thompsona, dobio sljedeće pismo:

Poštovani,

temeljem najnovijih sramotnih blaćenja RH, koji uredno nailaze na odobravanje formalnog, a u stvari tek tzv. predsjednika Republike Stjepana Mesića, izjavljujem sljedeće:

– branitelj i pjevač Thompson nije optužen, nije procesuiran, nije mu dokazana kaznena odgovornost (koliko mi je poznato) baš NIGDJE u svijetu,

– zloporaba branitelja i popularnog domoljubnog pjevača obavlja se na potpuno isti način kao što se Hrvate svojevremeno teretilo za 1.500.000 žrtava Jasenovca,

– no, odnedavna čak i najrigidniji, najekstremniji, najradikalniji ili ortodoksni Židovi priznaju da Jasenovac nije imao više od 100.000 žrtava (**inače poznato je da ja ovaj broj nazivam „velikosrpskim brojem Goldsteinovih i Draže Mihailovića“, op. J. P.),**

– iz meni nepoznatih razloga, Židovska općina Zagreb, brojni njihovi lobisti i udruge te posebice jugo-komunjarski sklop u RH, POLA stoljeća marljivo prešućuje da je Tito sinagogu u Nišu dao pretvoriti u muzej, a da je Srbija bila JEDINA europska država u Drugome svjetskom ratu koja je bila JUDEN FREI ! **I time se i vrlo glasno, i vrlo dugo, i potpuno javno, hvalila!?**

– Pa ipak, predsjednik ŽOZ-a, svojevremeno pri posjetu Srbiji, hrabro izjavljuje kako Židovi nikada nisu imali problema sa Srbijom ???!

„Lijepa“ pljuska svim mrtvima na Banjici, Sajmištu i ostalim (brojnim) srpskim gubilištima PRVENSTVENO za Židove...

– U kontekstu ove hajke na vrlo popularnog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona, treba navesti (notornu) činjenicu da najljepši zagrebački trg još uvijek nosi ime krvnika Tita, da taj isti trg još uvijek nosi čin

okupatorske vojske (maršal JNA), koja je razarala, palila, ubijala i uništavala RH punih 5 godina!

– U kontekstu najnovijih napada na vrlo popularnog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona, treba svim HRVATIMA dati na znanje da zastava tzv. republike srpske, rsk, krajine, srpskog naroda ili kako već – a u stvari to je okupatorska zastava pod kojom se klalo Hrvate – i dan danas se **SLOBODNO VIJORI I KORISTI U SLUŽBENE SVRHE UNUTAR RH !!**

Takve zemlje ipak nema nigdje na svijetu !!

– I onda je Thompson fašist, a svi ti koljači, razaratelji svega hrvatskoga nisu fašisti ??

– Thompsona bismo trebali shvatiti kao uljudbeni i komunalni problem RH, umjesto njih ??

– Drugovi, suočite se s povijesnim činjenicama!

hrvatski publicist Javor Novak
(10. listopada. 2009.)

Dakle, vjerojatno je i uvlačenje slučaja pokolja obitelji Mravunac nešto što ima veze s „povijesnom“ djelatnošću Slavka Goldsteina.

Inače, hrvatski publicist Javor Novak pisao mi je i o Slavku Goldsteinu.

Poštovani,

u vezi g. Slavka Goldsteina, a koji počesto rado optužuje Hrvate, trebam reći kako sam iz pouzdanoga izvora čuo da spomenuti „nezavisni, ugledni, liberalni intelektualac, veliki izdavač, ugledni povjesničar“ i ne sjećam se više kako mu sve ljevičarska javnost ne tepa – nije završio čak ni srednju školu. Štoviše, moj izvor kategorički tvrdi, kako isti ugledni gospodin, koji se rado igra tužitelja ne samo da nije završio srednju školu (jer se to mnogima iz opravdanih razloga može dogoditi) već je on više puta neuspješno pokušavao završiti

srednju školu. No, njega to ne smeta da povjesnikuje i javno prepričava ružne mitove. Iz osobnog pak iskustva tvrdim (jer sam to čuo na svoje uši) kako g. Slavko Goldstein sredinom 2009. godine u emisiji Prvog programa Hrvatskoga radija (u kojoj gostuje putem telefona) izjavljuje (nakon sugovornikovih iznesenih povijesnih činjenica) koje je odlično predstavio stvarno ugledni i zaista cijenjeni povjesničar dr Jurčević, „kako se on čudi dr Jurčeviću što on iznosi takve stavove“ (!). A sveučilišni profesor i dr. povijesti te autor brojnih znanstvenih radova i naravno sudionik brojnih povijesnih i drugih simpozija, nije iznosio svoje stavove – već povijesne činjenice! Precijenjeni g. Goldstein uzeo si je to pravo zgražati se nad iznesenim podatcima kao da je i on sveučilišni profesor te i sam doktor povijesti...

Tragikomično što šuplja ambicija i potpuna neobjektivnost učine od čovjeka. Osobe koja se tako rado igra javnoga tužitelja a nema završene ni srednje škole.

Općepoznato je kako je Slavko Goldstein čovjek koji ne preže ni od laži, o čemu svjedoči i njegovo nedavno otvoreno pismo od 29. rujna 2009. godine, kardinalu Bozaniću. Odmah je reagirao Nadbiskupski duhovni stol, „Istina se ne dopušta ušutkati“, osvrtom u Glasu Koncila 14. 10. 2009. U tekstu se komentira niz neistina Slavka Goldsteina. Isto pismo komentirao je Hrvoje Hitrec na Portalu HKV-a, 14. 10. 2009. u tekstu znakovita naslova „Osnovna škola za krivotvoritelje povijesti“.

I doista, Slavko Goldstein je jedan od ideologa komunističke laži koju je o tom slučaju smislio, a kako on tvrdi, radi se o „prvom masovnom pokolju na Kordunu i jednom od prvih zločina takve vrste u cijeloj zemlji“.

Ivan Strižić u „Žrtvoslovu Slunjskoga kotara“ piše o četničkom pokolju (usporedite s tekstom našeg euroizmečara) na str. 95. – 128., koji završava riječima:

Kada povjesničaru nije do istine, već do njezine instrumentalizacije, onda se lako poseže za lažima, klevetama nedužnih, s jedinom svrhom da se postigne

cilj, odnosno da strijeljanje Veljunaca u Hrvatskom Blagaju, bude opravdanje za planirani genocid počinjen nad Hrvatima 1941. – 1995. godine.

U knjizi je i svjedočenje preživjele Milke Mravunac ud. Krpan (str. 101.– 103.), koja je „sve do sloma druge Jugoslavije, bila pod stalnim nadzorom UDB-e (SDB-a). Slunjskom dekanu Peciću povjerila se, rekavši da ju je UDB-a motrila da ne bi govorila drugačije nego što su to njihovi 'istoričari' odredili.“

Danas, kada znamo i za Hudu jamu, možemo samo zamisliti kroz što je sve ona prolazila, da bi danas Goldstein i drugovi, ponovo koristili njenu tragediju, i tragediju njene obitelji, u svojoj jugokomunističkoj propagandi, pa čak vidimo i u svojim euroizmečarskim napadima na Thompsona. U svojoj knjizi Strižić uspoređuje oba Goldsteinova teksta o ovom pokolju (onaj iz 1965. i ovaj koji spominje Tomić) i pokazuje kako ta dva teksta nemaju, ama baš nikakve veze, jedan s drugim, pa kaže:

„Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili.“

Kolika je njegova mržnja prema Hrvatima, pokazuje i to kako Goldstein koristi UDB-in teror nad Milkom:

Tada 12-godišnja djevojčica Milka Mravunac na upriličenom suočavanju sa svim uhićenima, nije mogla prepoznati počinitelje. Doduše, u nedavnoj je izjavi jednom istraživaču potvrdila da je jednog od počinitelja ipak prepoznala, ali se to ne može smatrati dokazom.

Naravno, Goldstein ne bi bio Goldstein, kada ne bi lažno tvrdio da je Milka, tek nedavno, prepoznala počinitelja.

Strižić na str. 106. – 107. daje sljedeći tekst (iz iskaza Ivana Šimca, tj. rekonstrukcije događaja mještana Blagaja):

PREPOZNAVANJE

Oružnici pomažu pristiglim ustašama u hvatanju sumnjivaca. Prva grupa je dovezena u Blagaj i smještena u školu. Ustaše pitaju Milku bi li prepoznala napadače.

– Bih – odgovara Milka, ali nikoga nije prepoznala. Ustaše odlaze s Milkom u Veljun, gdje su u međuvremenu priveli još pedesetak Srba. Postrojili su ih pred mjesnom crkvom u dva reda. Milka se pozorno zagledavala u preplašena lica postrojenih ljudi i prepoznala jednog.

– On je – reče tiho. Prepoznala je nekog Miku Kosijera. Drugoga nema. Ostali Srbi viču: –Vi ga pronađite, mi ćemo mu suditi! Kosijera odvođe u sobu, presvlače ga i opet stavljaju u stroj. Kažu Milki neka dobro pogleda, ne bi li prepoznala i drugog. Milka ponovo zastaje kod Kosijera i kaže: – On je! Nije više bilo dvojbe, da se zaista radi o zločincu. Kosijer uzvraća Milki: – Ti mene pojede i moje četvoro djece!

Ostali Srbi bili su zadovoljni, što je, bar, jedan od krivaca pronađen. Drugi, koji je bio pobjegao iz Veljuna, pronađen je nešto kasnije u selu Točku, gdje je uhićen na spavanju.

Dok su pretraživali srpske kuće, oružnici i ustaše pronašli su oružje i mnoštvo promidžbenih letaka, komunističkih i četničkih, kao i popis Hrvata koje treba likvidirati. Prijeki sud imenovan iz Zagreba, osudio je 32 čovjeka na smrt strijeljanjem. Strijeljani su iza škole i pokopani na mjestu zvanom Mijatov dol. Njiva je preorana odmah istog dana. Nije postojala druga grobnica, a niti je, mimo Prijekog suda, uređovao Luburić, kako se navodi kod komunističkih pisaca. Luburića tada, a niti kasnije, u Hrvatskom Blagaju nije bilo.

Komunisti i Srbi htjeli su poslije rata, pošto-poto dokazati, da je Hrvatskom Blagaju pobijeno 400 – 500 Srba Veljunaca. Čak je i vojska, početkom pedesetih godina (prošloga stoljeća) pretraživala Blagaj i okolicu, ne bi li pronašla dokaze o pokolju, ali, kako rezultati nisu nikada objavljeni, znači da ništa nisu ni pronašli. I drugi su tražili prirodne jame, misleći da će u njima pronaći „ubijene“ Srbe Veljunce, a pronalazili su samo kosti ubijenih Hrvata... i vojnika i civila. Osim toga, mnogi koji se vode kao ubijeni u Hrvatskom Blagaju, nakon rata bili su živi, a mnoge, navodno ubijene, nitko ne zna, niti je za njih čuo, pa se s

pravom vjeruje da su ih izmislili Pepa Zinajić i njegovi, da bi se održala „teorija“ o 400 – 500 ubijenih Veljunaca u Blagaju. Ne treba biti puno pametan pa zaključiti, da se zaista dogodio tako strašan zločin, kako Srbi i komunisti govore, tko bi od Veljunaca muškaraca preživio? Pa nije to neko veliko selo, a to, da su hvatali i Srbe iz drugih sela i općina, pa kako se moglo, kad se sve brzo odvijalo? Ponavljam, osim onih strijeljanih, nitko tada u Blagaju nije ubijen.

Spomenimo i „povjesničare“ o čijim tekstovima piše Strižić: Vladimir Dedier, Slavko Goldstein (spomenuta 2 teksta), dr. Đuro Zatezalo, dr. Dušan Korać, Dušan Z. Opačić (4 teksta), Mirjana Peremin, Milan Bulajić, Petar Zinaić.

A evo, njima se sada, pridružio i Ante Tomić.

Vjerojatno Goldsteinu može konkurirati samo jedan kolumnist poznatih dnevnih novina, kodnog imena „Stevan“, koji je stručnjak za HAZU, a nije uspio završiti ni fakultet. Zato i ne čudi što se Hrvoje Hitrec, u spomenutom tekstu, osvrnuo i na njegov „povjesničarski“ opus. Naslov tog djela, također puno govori „Medijski cirkusant o najbližoj povijesti“.

Zapravo, Tomić je najsmješniji, kada u svom komentaru, jugokomunističke laži, povezuje, s kako kaže, *nenadmašnom interpretacijom Marka Perkovića Thompsona*:

Jasenovac i Gradiška Stara

To je kuća Maksovih mesara.

Nije mu jasno zašto je svojevremeno naš veliki kritičar Darko Glavan na jednu takovu tvrdnju, priupitao sarajevskog rabina, hoće li zbog „nenadmašne interpretacije“ jedne druge pjesme, tražiti zabranu dolaska predsjednika Mesića u Sarajevo. Mesićeva „nenadmašna interpretacija“ spominje se i u nedavnom priopćenju ZU HVIDR-a grada Zagreba u kojem ga pozivaju da podnese ostavku:

...Mesić prigovara navodno „koketiranje s ustaštvom“, ali je amoravno da takvi besramni prigovori dolaze od

čovjeka koji se istakao potpirivanjem rata, pjevanjem ustaške uspješnice „Jure i Bobana“, koji je tvrdio da „ustaše nisu fašisti“, da su „Hrvati pobijedili 10. travnja 1941.“, čovjeka koji je huškao na progon Srba iz Hrvatske pozivajući ih da „odnesu blato koje su donijeli na svojim opancima“, koji je neuvijeno tvrdio da će „uskoro svi Srbi u Gospiću stati pod jedan kišobran“...

Još je smješnije što Tomić „proziva“ i biskupe:

Biskupi će se čak drznuti i napraviti blesavi, pa reći da nam Marko Perković Thompson zapravo poje o Bogu, domovini i obiteljskim vrijednostima.

Jadni Tomić ne razlikuje autorske Thompsonove pjesme (o kojima govore biskupi), od onih tuđih pjesama, o kojima govori on sam. I dok Švicarci spominju samo te pjesme, dotle jadničak Tomić misli da je to isto s „nenadmašnim interpretacijama“ tuđih pjesama.

Još je smješnije što se priklanja sarajevskom rabinu koji smatra da je strašno ako neku nedoličnu pjesmu pjeva neki pjevač, a sasvim je normalno da takve pjesme pjevaju političari – pogotovu ako postanu predsjednici države.

Nevjerojatno je i žalosno, kako naši biskupi nisu tako inteligentni, kao Tomić, zar ne?

Pošto mi znamo da se pjevačima plaća kada pjevaju pjesme, vjerojatno nam Tomić želi poručiti, da je primjerenije da to radi predsjednik, jer je on mnogo bolje plaćen za takvo što. Vjerojatno to Tomić zna jer se u priopćenju ZU HVIDR-a grada Zagreba ne spominje samo Mesićeva „nenadmašna interpretacija“, zar ne?

Pretpostavimo da Tomić i nije priglup čovjek. On bi, dakle, trebao znati da će ovakvim napadom na Thompsona sve nas iznova podsjetiti na spomenutu Mesićevu „nenadmašnu interpretaciju“. I ne samo na to. Znajući kako mnogi u Hrvatskoj tvrde da je Mesić veleizdajnik, jer postoji i knjiga prof. dr. Miroslava Tuđmana „Vrijeme krivokletnika“, u kojoj je to dokazano, Tomić očito želi poručiti da Mesić spada među one koje je opisao kineski filozof i pisac Sun Tzu:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnem polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

Ili Tomić samo nije baš puno inteligentan?

Portal HKV-a, 26. listopada 2009.

**MARIO FILIPI, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM, 2021.**

**FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U
'HRVATSKOM TJEDNIKU'
(1.)**

Moj jučerašnji tekst završio sam riječima:

Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.

Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog sluganstva biti njihov odnos prema ZDS.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-oklopno-pravoslavlje>

Javio mi se dragi prijatelj hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan: *Pratim!*

Moj posao je umjetnost, a ne politika. Međutim, umjetničko djelo može biti potaknuto bilo kojom temom.

Zvonin ili sonet ima svoje zakonitosti koje se moraju poštivati. To ograničava, ali ne sprječava kazati istine koje želim reći.

104. *zvonin Novoga saziva*

Ustaše su samo izgovor pa da se
Sramoti oslabi hrvatsku državu
Koji tako tvrde posve su u pravu
Državnike truli kompromisi krase

Sabor je Hrvatska ne trinaesto prase
Za Dom spremni znači sačuvati glavu
Braniteljsko pravo to je po Ustavu
Nikakve države nek ne bude zna se

Da smutljivci to baš Saboru predlažu
Za Dom spremni izreći ne smjeti
To izglasovat je posve bez pameti

Tek tada buknut će to je čin izdaje
Konteso srca nas nikada ne lažu
Kad smo napadnuti tad nema predaje (25/8/21)

U tekstu sam dao samo dva podatka iz „Hrvatskog tjednika“ koji su bili zgodni za tu priču o Porfirijevom kružoku i – ja bih ih tako nazvao– Porfirijevim intelektualcima u RH. Mislim da je to pošteno prema njima kad je već HTV Porfirijeva televizija.

I u tom broju jedinog hrvatskog političkog tjednika u nas ima više tekstova o Jasenovcu. Spomenuo bih samo feljton povjesničarke mr. sc. Blanke Matković. U ovom četvrtom nastavku posebno mi je bio zanimljiv dio u kome je 'oprala' dugogodišnjeg voditelja projekta o žrtvama Drugog svjetskog rata pokazujući kako on iako je profesionalni povjesničar zanemaruje arhivske izvore. On naime u članku objavljenom u Časopisu za suvremenu povijest broj 2 iz 2020. godine u tablici *Broj žrtava logora Jasenovac prema:* broj od 7000 pripisuje njoj umjesto Bogdanu Zlatariću, dakle pripisao je njoj nešto što su više od 20 godina prije njenog rođenja priredili jugoslavenski popisivači. Radi se o brojcima o 7000 žrtava.

Spomenut ću moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem koje sam objavio u tri knjige na hrvatskom i dvije na engleskom u kome sam rekao osnivaču Muzeja žrtava genocida u Beogradu:

Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke.

Zapravo meni je posebno draga ta brojka od 7000 o kojoj piše naša povjesničarka jer je – vjerovali ili ne – i ona povezana s Tuđmanom, ne u javnim istupima ili publikacijama već u jednoj priči koju mi je ispričao jedan od studenata iz 1971. koji je s Tuđmanom bio govornik na jednom od tadašnjih skupova.

Po završetku skupa mladog i žestokog govornika Tuđman je zagrlio i savjetovao ga da ne bude tako žestok jer mora voditi računa o sebi u državi kakva je bila tadašnja Juga. Student ga je tada zapitao koliko on misli da je bilo žrtava u Jasenovcu, a Franjo mu je odgovorio: Od 5000 do 7000.

Spomenuti članak u Časopisu za suvremenu povijest je objavljen na stranicama 517-587. Kako je iz teksta očito da je autoru ljubav prema vlastitom narodu tj. nacionalizam nešto loše možda je to razlog zašto nije spomenuo hajku iz 2015. godine koja je vođena protiv autora knjige koju su napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i sama Blanka Matković (ona je za autora članka u „Časopisu za suvremenu povijest“ UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA) „Jasenovački logori – istraživanja“ koju je izdalo „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ 2015. vjerojatno zato što su braneći autore tada pisali Akademiji slijedeći 'nacionalisti':

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u
Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni
član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti,
umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog
management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u
Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola

dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski
fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE

izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pečnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakic-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih
književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne
komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwert
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti profesor u
trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist

izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulović
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom
sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj
Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija
Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević

Marko Perković Thompson

Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar

prof. dr. sc. Ilica Grković

prof. dr. sc. Zoran Vataavuk

prof. dr. sc. Mladen Petracić

prof. dr. sc. Ivan Bodrozić

prof. dr. sc. Luka Tomašević

prof. dr. Ante Čuvalo

dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru

dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru

izv. prof. dr. Ante Pavlović

prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić

doc. dr. sc. Ante Periša

Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik
HKV-a

Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski
zastupnik u miru

dr. sc. Ante Matana, dr. med

prof. dr. sc. Milan Nosić

don Anđelko Kačunko

dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus

prof.dr. sc. Mile Dželalija

dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik

prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru

prof. dr. sc. Vlado Dadić

prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević

prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić

prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potporu su im pružili i drugi.

Valjda zbog toga u takom velikom tekstu se ne navodi knjiga:

J. Pečarić. *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju
nismo spremni!*, Zagreb, 2015. pp.406.

Dva pisma iz naslova knjige su Peticija ZDS i Pismo HAZU.

Zanimljivo je da je komentirana knjiga o hajci na Igora Vukića:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za
istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, Zagreb 2018.

On uopće ne spominje događaj koji sam opisao i u toj knjizi, a i u nizu prethodnih (npr. u knjizi J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.):

Pretpostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i poraća još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koji promiču i Goldsteini ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

A danas imamo i znanstvenu matematičku metodu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenju u priznatom Q1

svjetskom časopisu u kome je pokazano da je službena brojka JU SP Jasenovac LAŽNA.

Taj rad hrvatska vlast a i mnogi povjesničari pa i oni za koje se ne može tvrditi da su Porfirijevi povjesničari NE SPOMINJU.

Zato ću završiti ovaj tekst s riječima Davora Dijanovića iz spomenutog broja „Hrvatskog tjednika“:

Vrijeme je da prestane manipuliranje žrtvama i jasenovačka industrija laži. Svaka žrtva zaslužuje pijetet, a oni koji su lagali i krivotvorili zaslužuju jedino izgon iz znanstvene zajednice i odlazak u ropotarnicu povijesti, a prije svih uprava JU SP Jasenovac.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku>

(2.)

Prvi dio ovog teksta objavljenog na portalu dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku>

a Mario Filipi komentira i rad Igora Vukića i Romana Leljaka i konstatira;

Ne znam zašto još ima toliko dilema – od 5.000 – 20.000 ili više. Danas imamo dva autora koji su nezavisno jedan od drugoga proučavajući arhive došli do broja umrlih od svih uzroka, ne žrtava jer se pod pojmom žrtva najčešće podrazumijeva ubojstvo...

Primijetiti ću da sam autor ili koautor knjiga o Vukiću i Leljaku. Feljton mr. sc. Blanke Matković iz povijesti i govori o tome da se i danas ne želi na državnoj razini ustanoviti točna brojka već se podržava lažna brojka što je interes velikosrpske politike i svjetskih moćnika.

Ono što je važno za hrvatsku povijesnu znanost je činjenica da je ona doktorandica s Odsjeka za političke znanosti i međunarodne studije Sveučilišta Warwick u Engleskoj, a doktorsku disertaciju - obranila je dana 22. ožujka 2021. godine.

U svom feljtonu komentirala je 'napade' na nju u jednom članku objavljenom u znanstvenom časopisu u kome je konstatairala da je ona UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA. Pri tome je očito da autor riječ 'nacionalizam' tumači u negativnom kontekstu. Zapravo autor je u pravu jer on ne razlikuje pojam 'nacionalizam' od pojma 'šovinizam'. Nacionalizam je ljubav prema vlastitom narodu, a doista je izuzetna spoznaja da je UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA doktorirala i to – vjerovali ili ne – u nama ne baš prijateljskoj državi. (Istina meni je zabavna činjenica da je urednik jednog matematičkog časopisa iz Londona mislio zbog mene da je Zagreb u Rusiji.)

https://hr.wikipedia.org/wiki/Blanka_Matkovi%C4%87

Mnogi povjesničari u RH se ne žele zamjeriti vlastima koji podržavaju one koji zastupaju lažnu povijest (danas ih možemo nazivati Porfirijevim povjesničarima – a o takvima i Porfirijevoj televizi pogledajte i današnju kolumnu Zvonimira Hodaka: (<https://direktno.hr/kolumne/svjedocili-smo-jugonostalgicarskom-kokosinju-o-tragicnoj-epizodi-hrvatske-povijesti-seriju-snimaju-tvrdi-jugoslaveni-245587/>), pa pokušavaju držati ekvidistancu između laži koje odgovaraju velikosrpskoj politici i istini koju traže istinski hrvatski povjesničari kakva je npr. Blanka Matković A čak se i to smatra, u ovakvoj državi gdje političari podržavaju očitu laž, pozitivno pa autor spomenutog članka kaže:

„Pišem ove retke u nelagodi i velikom strahu jer svako propitivanje utemeljenosti točnosti Žerjavićevih izračuna/procjena, vjerodostojnosti poimeničnoga popisa JUSP-a Jasenovac i točnosti *genijalnih* Goldsteinovih izračuna/ procjena broja i strukture jasenovačkih žrtava, kao i propitivanje znanja i sposobnosti njegovih istomišljenika i sljedbenika, u Hrvatskoj se proglašava „revizionizmom” i podilaženjem „ustašoidima”.“

Sam autor iznosi niz korisnih podataka. Meni je posebno zanimljiv sljedeći dio:

Primjetno je u Hrvatskoj da oni kojima se brojke poimeničnih popisa žrtava logora Jasenovac čine premalima navode odoka da je u Jasenovcu život izgubilo do 100.000 osoba. Objašnjenja hrvatskih povjesničara o utemeljenosti brojke od 80.000 do 100.000 žrtava logora Jasenovac ponekad su i zanimljiva.

– Tako Mataušić, uz navođenje upitnoga Žerjavićeva izračuna i nepostojeće Kočovićeve procjene te i po mnogočemu upitnog poimeničnog popisa JUSP-a Jasenovac, spominje i poimenični popis logora Jasenovac iz 1964. godine, kojim je utvrđeno 59.188 žrtava. „Naknadne su provjere utvrdile da popis ima čitav niz nedostataka te da navedenu brojku treba uvećati za barem 40 %. Prema tako uvećanoj procjeni u KL Jasenovac s logorom Stara Gradiška stradalo je od 80.000 do 100.000 ljudi”, ustvrđuje Mataušić.⁴⁷ Naknadne provjere – čega? Popisa jasenovačkih žrtava iz 1964. godine? Gdje to piše? U izvještaju Žrtve rata 1941-1945. godine. (Rezultati popisa) Saveznoga zavoda za statistiku iz 1966. godine? Nisam uvjeren da je Mataušić pročitala i dodatni „Izveštaj o izvršenom popisu žrtava rata 1941-1945. godine” Savezne komisije za popis žrtava rata 1941-1945. – U tim izvještajima jasno piše da je popisom ljudskih gubitaka Jugoslavije obuhvaćeno oko 56 do 59 % ili pak 60 do 65 % osoba od onih koje je prema njihovoj procjeni trebalo popisati.⁴⁸ No ona mudro zaključuje da je prema „barem 40 %” uvećanom broju popisanih žrtava logora Jasenovac i Stara Gradiška stradalo od 80.000 do 100.000 osoba. – Ali „barem 40 %” od broja popisanih nije isto što i 56 do 59 % ili pak 60 do 65 % od onih koje je navodno trebalo popisati. – A što će povjesničarima matematika!

Zašto mi je to zanimljivo?

Pogledajte zaključak moje knjige o Jasenovcu iz 1998. koju autor citira u svom članku, ali ne i za ovaj dio u tekstu. Usporedite ovo s dijelom tog Zaključka (mada je zanimljiv i ostatak jer pokazuje sustavnost korištenja laži u drugoj Jugoslaviji):

U tadašnjoj državi bilo je poslije toga jasno da se ne može od Njemačke zahtijevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već do 1963. godine Vlada Jugoslavije revidirala svoj zahtjev Vladi Njemačke, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Međutim, Vlada Njemačke nije prihvatila ni taj zahtjev nego je zahtijevala varijabilne podatke, te je 1964. obavljen popis žrtava rata koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata.

Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke

koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu!

Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio od izuzetnog značenja za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomisliti da on nije dobro napravljen. Brojka je izazvala paniku, i problem je "riješen" idućom formulacijom: "Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56-59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom." Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto iznad 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj, ali i približno 56 posto brojke do koje su došli Mayers i Campbell. Popis je dao i broj žrtava Jasenovca - 49.874! Podaci su skriveni od javnosti!

Zanimljivo je vidjeti da je brojka tada popisanih žrtava 59 posto od brojke 84,532 odnosno 56 posto od 89,061 pa je očito zašto se i dalje 'popravlja' popis žrtava JU SP Jasenovac: JOŠ NJIE DOSTIGNUTA NI TA BROJKA OD 59 POSTO! Ali blizu su. Uz pomoć hrvatskih političara i to će oni dostići, zar ne?

S druge strane u spomenutom članku dana su i istraživanja dvojice doktora znanosti Banića i Kojića (napisali su oko 150 tekstova o neistinama na spomenutom popisu) koji su pokazali da je veliki broj popisanih upitan na razne načine, autor ipak konstatira: „No uza sve ograde koje je Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Republike Hrvatske iznosila, to nije točno jer je dotad jedini sustavni popis žrtava logora Jasenovac bio popis Komisije za popis žrtava rata SIV-a SFR Jugoslavije iz 1964., koji je objavljen 1992. odnosno 1998. godine.“

Naravno nije zaključeno da je popis iz JU SP Jasenovac obično smeće, već se strogo drži do politike ekvidistance, pa je lažiranje postalo nešto što je sustavni popis.

Na žalost i onih koji otvoreno koriste neistine uz blagoslov hrvatskih političara i onih koji vode politiku ekvidistance između laži i istine pojavio se znanstveni rad već spomenutog dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića koji je objavljen u visokorangiranom Q1 časopisu u kojem je dana nova metoda kojom je pokazano da je Popis JU SP Jasenovca kojim je 'dotjerivan' taj sustavni popis iz 1964. godine LAŽIRAN.

Zapravo zgodno je pogledati i najnoviji tekst Banića i Koića:

<https://narod.hr/hrvatska/koic-i-banic-zasto-su-fotografije-iz-logora-treblinka-kod-jusp-jasenovac-lazno-prikazane-kao-jasenovacke>

Zato se vraćam na feljton Blanke Matković jer se ona u njemu duhovito narugala onim povjesničarima i 'istoričarima' koji su plaćeni od države za svoj rad, a mnogo veći i bolji posao su učinili povjesničari i amateri kojima su oni nacionalisti.

Zato ću ovaj tekst završiti tako što u Prilogu dajem izvješće s predstavljanja nove knjige Blanke Matković i Stipe Pilića u Sisku.

Iako su napisali knjigu o poslijeratnim Jasenovačkim žrtvama, Blanka Matković je govorila i o ovom 'sustavnom' a lažiranom popisu iz 1964.

<https://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27923-predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

Josip Pečarić

PRILOZI

PREDSTAVLJENA KNJIGA 'JASENOVAC I POSLIJERATNI JASENOVAČKI LOGORI': 'MANIPULACIJE BROJEM ŽRTAVA – SASTAVNI DIO VELIKOSRPSKE PROMIDŽBE'

25.09.2021.

Nova knjiga Blanke Matković i Stipe Pilića „Jasenovac i poslijeratni jasenovački logori - Geostrateška točka velikosrpske politike i propagandni pokretač njezina širenja prema zapadu“ predstavljena je u petak 24. rujna u Dvorani sv. Ivana Pavla II. u sisačkom Velikom Kaptolu.

u Jasenovcu je stradalo 7133 osoba, ne računajući muške osobe između 14 i 70 godina, koje u tom popisu nisu popisane.

Jugoslavenske vlasti provele su 1964. istraživanja o broju ratnih žrtava na području cijele bivše Jugoslavije, a ne računajući one za čiju su smrt odgovorni partizani, Jugoslavenska armija, Komunistička partija i jugoslavenski režim. Broj žrtava iznosio je 597 323, što je manje čak i od imaginarne brojke jasenovačkih žrtava.

Knjigu su predstavili autori čiji je znanstveni rad na početku prikazala doc. dr. sc. Vlatka Vukelić istaknuvši veliku požrtvovnost kod nastajanja knjige koja donosi široku sliku jasenovačkog područja.

Knjiga je objavljena u travnju, a na 640 stranica donosi brojne, do sada javnosti, nepoznate dokumente, fotografije, zemljovide i grafikone, koje obuhvaćaju razdoblje od početka 19. stoljeća do danas s naglaskom na Jasenovac i jasenovačke logore, odnosno njihovu ulogu u velikosrpskoj ideologiji i protuhrvatskoj propagandi. Kako se moglo čuti, knjiga je utemeljena na iscrpnom istraživanju i argumentiranju građe koju čuvaju arhivi i muzeji u Hrvatskoj, Sloveniji, Bosni i Hercegovini i Ujedinjenom Kraljevstvu, a s ciljem utvrđivanja stvarne brojke stradalih u Jasenovcu, ali isto tako i da se

osvijesti činjenica da je logor Jasenovac bio aktivan ne samo do 1945. nego i nakon toga pod komunističkom vlašću.

Autorica Matković pojasnila je kako je u knjizi znatno proširen njihov izvorni znanstveni rad o poslijeratnom logoru Jasenovac koji je objavljen 2014. godine. Tu su prije svega novi arhivski dokumenti kojima dokazuju da je taj logor, odnosno zavod za prisilni rad, djelovao znatno duže nego li se prethodno mislilo. Istaknula je i kako je povijesna istina jedna jedina, a vrlo su često potrebna desetljeća da se otkrije što to ona stvarno je.

Govoreći o istraživačkom projektu koji je pokrenula 2006. godine, naglasila je kako je njegova početna točka bila logor Jasenovac kao jedna od najkontraverznijih tema suvremene hrvatske povijesti i društva. Autorica je donijela i brojne primjere manipulacije brojem žrtava posebno istaknuvši kako je u Hrvatskom državnom arhivu pronašla dosje Ante Pavelića u kojemu se nalazio popis osoba ubijenih u logorima Jasenovac i Stara Gradiška. Prema tim podacima U nastavku rekla je kako je upravo Njemačka zbog reparacija prisilila Jugoslaviju da napravi popis žrtava Jasenovca, a on je zbog velikog odstupanja od dotadašnjih brojki proglašen tajnom i ostao nepoznat javnosti sve do 1989. godine, kada je u tjedniku Danas objavljen podatak da je u Jasenovcu stradalo oko 60.000 ljudi. Prve neslužbene ekshumacije na jasenovačkom području izvršene su 1961., a službena forenzična istraživanje 1964. godine, ali niti jedno od tih iskapanja nije potvrdilo teoriju o stotinama tisuća žrtava jasenovačkog logora. Matković je upozorila i kako je moguće da su pronađeni ostaci pripadali i prognanicima, hrvatskim vojnicima i civilima koji su se povlačili iz zemlje u svibnju 1945. godine.

Na kraju ustvrdila je i kako su manipulacije brojem ratnih žrtava, posebno onih jasenovačkih, bile sastavni dio velikosrpske promidžbe uoči i za vrijeme Domovinskog rata, ali i nakon rata. Hrvatska suvremena povijest nesustavno je istražena i obrađena, a u mnogočemu ispolitizirana, posebice razdoblje Drugoga svjetskog rata i poraća. Srpska historiografija ne odustaje od preuveličanih brojki jasenovačkih žrtava koje se kreću i do milijuna ubijenih samo Srba, a hrvatska historiografija pak ne pronalazi prave načine znanstvenoga suprotstavljanja toj mitomaniji. Što više, ne otvara se prostor ne samo pobijanja srpskih laži nego se sve čini kako bi se

zaustavila nastojanja za istraživanje Jasenovca kao poslijeratnoga logora.

Predavanje je zaključila riječima hrvatskog velikana Ante Starčevića, poručivši nazočnima da će sav trud istraživača biti uzaludan ne budu li ljudi čitali, razmišljali, pamtili i prenosili ovo znanje budućim generacijama, s konačnim ciljem uspostave istinske hrvatske samostalnosti i državnosti.

<https://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27923-predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

ZAKLJUČAK KNJIGE J. PEČARIĆA, *SRPSKI MIT O JASENOVCU / SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA*, HRVATSKI POVIJESNI INSTITUT, ZAGREB, 1998.

Bulajićeva knjiga s dva naslova: *Nezavisna država Hrvatska - JASENOVAC*

- *Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov Jasenovački mit*, odnosno: "Jasenovački mit" Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, jest velikosrpski odgovor na knjigu dr. Franje Tuđmana, *Bespuća povijesne zbiljnosti - Rasprava o povijesti i filozofiji zlosilja*, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1990. Naravno, dr. Bulajić, ne može polemizirati s takvom knjigom kakva

je knjiga dr. Tuđmana jer mu nedostaje znanje i kultura dijaloga. Zato se Bulajić zaustavlja, uglavnom, samo na pitanju broja žrtava, posebice žrtava u Jasenovcu. Prema uobičajenoj velikosrpskoj maniri, on koristi neistine u najvećoj mogućoj mjeri, pa zna tvrditi da je Tuđman rekao nešto čega nema u njegovoj knjizi. Zaista, školski primjer velikosrpskog korištenja laži jest primjer u kojem on tvrdi da je dr. Tuđman “ustvrdio da je netačan broj jevrejskih žrtava holokausta 5,1 milion, već ‘samo’ oko 900 hiljada”, iako je lako provjeriti da dr. Tuđman citira Raula Hilberga (str. 156 Tuđmanove knjige) koji “navodi da je od 5,100.000 žrtava evidentirano 900.000, a isti autor kaže “broj od šest milijuna neki smatraju krajnje ‘pretjeranim’, navodeći milijun žrtava kao ‘nepristranu prosudbu’.” Poput ove Bulajićevske interpretacije brojki od 5,100.000 i 900.000 i sve je ostalo u njegovoj knjizi.

Slična je i Bulajićevska interpretacija broja žrtava rata u Jugoslaviji, i s tim u svezi broja žrtava logora Jasenovac! Zato iznesimo osnovne podatke u svezi s tim brojkama. Godine 1947. Vladeta Vučković, tada student druge godine matematike i zaposlen u Demografskom odjelenju Saveznog statističkog ureda Jugoslavije, od direktora Dolfe Vogelnika i njegova pomoćnika Alojza Debevca, dobio je zadatak da izračuna gubitke u ratu. Ovi su taj posao dali početniku zato što nije bio obavljen popis pučanstva, koji bi bio prijeako potreban za takvu računicu. Tako je Vučković izračunao brojku od 1,700.000 demografskih gubitaka. Međutim, želeći izboriti što veću ratnu reparaciju od Njemačke, i želeći uvećati doprinos Jugoslavije pobjedi Saveznika, na konferenciji u Parizu Jugoslavija je izašla s tvrdnjom o 1,706.000 žrtava rata (E. Kardelj)! Kad je 1948. bio obavljen popis pučanstva, Vogelnik je morao opravdati brojku koju je E. Kardelj iznio u Parizu, pa je u Statističkoj reviji 1./1952. objavio članak prema kome su demografski gubici u Jugoslaviji najvjerojatnije 3,250.000, a da donja granica ostaje 2,900.000. Na taj “znanstveni” članak reagirao je već u idućem broju Statističke revije (2./1952.) Ivo Lah, koji je konstatirao da je prema računici dr. Vogelnika prosječni godišnji priraštaj od 1941. do 1948. iznosio 2,13, a sigurno 1,86 posto, što Jugoslavija nije nikad imala. Naime, u razdoblju 1921. do 1931. bio je priraštaj 1,5 posto, a nakon 1931. taj je postotak stalno u padu, te je 1939. bio samo 1,1 posto.

Dvije godine kasnije u Američkom birou za popis stanovništva izračunali su da je broj žrtava rata u Jugoslaviji bio 1,067.000 (P. Mayers i A. Campbell). U tadašnjoj državi bilo je poslije toga jasno da se ne može od Njemačke zahtijevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već do 1963. godine Vlada Jugoslavije revidirala svoj zahtjev Vladi Njemačke, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Međutim, Vlada Njemačke nije prihvatila ni taj zahtjev nego je zahtijevala varijabilne podatke, te je 1964. obavljen popis žrtava rata koji je dao broju od 597.323 žrtve rata.

Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu!

Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio od izuzetnog značenja za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomisliti da on nije dobro napravljen. Brojka je izazvala paniku, i problem je "riješen" idućom formulacijom: *"Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56-59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom."* Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto iznad 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj, ali i približno 56 posto brojke do koje su došli Mayers i Campbell. Popis je dao i broj žrtava Jasenovca - 49.874! Podaci su skriveni od javnosti!

Naravno, budući da je dr. Bulajić bio zaposlen u Ministarstvu vanjskih poslova Jugoslavije, on je, vjerojatno, sve ovo znao, za razliku od drugih istraživača, jer je problem unutar zemlje riješen tako da se o ovome do dana današnjeg ne bi znalo da nije bilo Bulajićeve knjige. Upravo njegovo prikrivanje brojke od 950.000, koja je do 1963. godine dana Njemačkoj, ukazalo je na njezinu važnost!

Već pri kraju Titova života u Srbiji je uzelo maha ostvarivanje velikosrpskog projekta. Tako je postalo jasno čemu je dovela odluka o primanju četnika u partizanske redove, iako su i srpski komunisti također bili bliski velikosrpskom projektu. U tom je projektu Jasenovac i broj žrtava u njemu trebao imati značajnu ulogu, i prirodno je da u tome glavnu ulogu ima onaj tko je znao nešto što

drugi nisu mogli znati - dakle, čovjek iz Saveznog sekretarijata za inostrane poslove SFRJ - dr. Bulajić. Budući da je za ostvarivanje velikosrpskog projekta došlo do konsenzusa najvažnijih srpskih čimbenika: komunista, vojske i Srpske pravoslavne crkve, logično je bilo, kad je riječ o korištenju logora Jasenovac, u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju izazivanja pobune srpskog pučanstva u Hrvatskoj, koristiti istovjetnu politiku iz Drugog svjetskog rata. Kao i u Drugom svjetskom ratu, to je trebao biti i važan promidžbeni korak, kojem smo svjedoci i današnjih dana!

Kako je to izgledalo u Drugom svjetskom ratu?

Logori su postojali i u Srbiji, gdje praktično od kraja 1941. do kraja rata nije bilo nikakvog otpora pučanstva. U Hrvatskoj ih je sigurno moralo biti više, gdje je bio stalni otpor NDH, a pogotovo stoga što su četnici popa Đujića i drugi odmah počeli sa zvjerstvima nad Hrvatima, što je izazivalo isti takav odgovor.

Zato se pojavljuje lažno pismo bivšeg ministra i jugoslavenskog unitarista dr. Prvislava Grisogona zagrebačkom nadbiskupu Alojziju Stepincu, u kojem se spominju užasni zločini u NDH. Ti se zločini i opisuju, a opisi se podudaraju sa zločinima koje su srpski četnici radili u svim ratovima u ovom stoljeću, vjerojatno i ranije, jer su dio srpske narodne epike.

Pismo je umnožavano i raspačano među hrvatskim Srbima, s očitom namjerom i znanim učinkom, a i u inozemstvu. I sam Bulajić u ovoj će knjizi reći *“od manjeg je značaja pitanje autorstva”*, što je i točno - pismo je odigralo svoju ulogu! Ali takva tvrdnja, ponovno puno govori!

Druga karakteristika velikosrpske propagande tijekom Drugog svjetskog rata bila je umnožavanje broja srpskih žrtava u NDH. Tako je prema njima već krajem 1941. godine spominjana brojka od 382.000, više od 518.000 krajem veljače 1942., zatim 600.000 u listopadu 1942., pa 800.000 tijekom 1943., da bi do kraja rata taj broj iznosio više od milijun.

Slične podatke koristila je SPC. Srpskoj pravoslavnoj crkvi ovo je bilo potrebno da bi skrenula pažnju s činjenice da su najviši crkveni krugovi i srpska intelektualna elita kolaborirali s Nijemcima i sami propagirali nacističku politiku i vjerovali u mogućnost stvaranja Velike Srbije u sklopu Hitlerova poretka. Tako je episkop žički

Nikolaj Velimirović (danas “sveti Nikolaj” u SPC) još 1935. u knjižici “Nacionalizam Svetog Save” tvrdio da je Sveti Sava preteča Hitlera, a ni drugi visoki dužnosnici ove crkve nisu puno zaostajali za njima.

S Nijemcima nisu kolaborirali samo oni, nego najveći dio srpskog naroda. Tako je 13. 8. 1941. godine 545 Srba, uključujući i neke od najistaknutijih i najutjecajnijih osoba zemlje izdalo “Apel srpskom narodu”, koji poziva na lojalnost nacistima i osuđuje partizanski pokret kao nepatriotski. Prva tri potpisnika Apela jesu tri episkopa SPC! Kasnije je 28 tih potpisnika postalo članovima SANU, a poznata je uloga ove Akademije (Memorandum SANU) u pripremi rata 1991.-1995.

Veliki problem SPC bila je i činjenica što je ponašanje visokih crkvenih krugova Katoličke crkve u Hrvatskoj bilo potpuno drukčije, pa je nadbiskup zagrebački Alojzije Stepinac dizao svoj glas protiv nacističke i rasističke politike, pomagao i spašavao i židove i Srbe, i bio poznat kao “židovski prijatelj”.

Komunistička lažna optužba o Stepincu kao ratnom zločincu zato odgovara velikosrpskoj politici jer skreće pogled i s nečasnog ponašanja Srpske pravoslavne crkve. Tome cilju trudi se dodati svoj doprinos i dr. Bulajić, pa u ovoj knjizi izgovara optužbu kojoj po besmislenosti vjerojatno nema premca u povijesti - Stepinac je učinio zločin veleizdaje jer je (misleći o dobrobiti svog naroda i njegovoj težnji za slobodom, prihvatio stvaranje hrvatske države) prekršio “svečanu zakletvu na vernost Njegovom Veličanstvu”.

S brojkama žrtava Drugog svjetskog rata, sličnim onim iz velikosrpske propagande tijekom Drugog svjetskog rata, kreće se i u pripremi za rat 1991.- 1995. Tako Srpska pravoslavna crkva zastupa mišljenje da je samo u Jasenovcu stradalo “ako ne više ne manje od 700.000”, a Jasenovac nazivaju “najveći srpski grad pod zemljom”! Zapravo, velika priča o Jasenovcu skreće pogled s beogradskih logora Sajmište i Banjica, bolje reći s logora Beograd. A kad govorimo o samom Sajmištu, važno je istaći da je to jedini konclogor u Drugom svjetskom ratu koji je bio logor isključivo za Židove, jedini “judenlager” u svijetu, i iz koga niti jedan Židov nije izašao živ (kao uostalom ni iz Banjice). Međutim, smaknuća logoraša izvođena su i na ulicama Beograda, korištenjem mobilnih plinskih komora, a i

grobišta su bila na raznim mjestima na području grada! Tako je Beograd zapravo jedini glavni grad jedne države koji je bio i konclogor u Drugom svjetskom ratu! I sve to pred očima cijeloga grada.

Pozivajući se na brojku od 59 posto, koja je zapravo bilo jugoslavensko opravdanje pred Nijemcima, za nemogućnost potvrde dane brojke žrtava rata, dr. Bulajić, tvrdeći suprotno, kreće u dokazivanje da je SPC u pravu, znajući da je popis iz 1964. bio itekako dobro urađen jer su interesi bili veliki. Tvrdnja da će se točniji popis moći utvrditi kasnije daleko je od svake logike, ali vidjeli smo već da je dr. Bulajić spreman koristiti sve značajke velikosrpske politike - neistinu u prvom redu. A ni logika mu nije jača strana.

Naime, ako i prihvatimo tvrdnju da je popis žrtava iz 1964. g. zaista obuhvatio 59 posto svih žrtava, dakle da je točna brojka od 950.000 žrtava Drugog svjetskog rata na području Jugoslavije, izlazi da je prema Srpskoj pravoslavnoj crkvi, prema Bulajiću i općenito prema velikosrpskoj propagandi oko 74 posto svih žrtava stradalo u Jasenovcu. A ako koristimo brojku koju je dao sam popis žrtava iz 1964. godine, izlazi da je u samom Jasenovcu ubijeno preko 100.000 ljudi više nego na području cijele Jugoslavije, uključujući i sam Jasenovac.

Kako tako nešto mogu tvrditi ljudi iz jedne crkve, koji bi trebali biti moralni autoritet sredine u kojoj djeluje? Tako nešto toliko je besmisleno da su toga bili svjesni i autori te besmislice. Međutim, vješto krijući podatak o tome da je Jugoslavija već do 1963. godine, u svojim zahtjevima za reparacijom, Njemačkoj dostavila brojku od 950.000 žrtava, velikosrpska politika upravo je ovako besmisleni tvrdnju koristila za mobilizaciju srpskog pučanstva za rat 1991.-1995. i srpski genocid u njemu.

Uvidjevši, da upravo tome i vodi takva politika, jedan Srbin, dr. Bogoljub Kočović, i jedan Hrvat, inž. Vladimir Žerjavić, neovisno jedan od drugoga, kreću u ponovno istraživanje gubitaka Drugog svjetskog rata. Srpski je demograf izračunao 1,014.000, a hrvatski 1,027.000 žrtava. Primijetimo da je broj žrtava dobiven popisom iz 1964. točno 58,9 posto od Kočovićeve brojke, dakle, veoma blizu "famoznih" 59 posto, "famoznih" zato jer je smiješno poslije

izvršenoga popisa znati točan postotak “onih koje je trebalo obuhvatiti popisom”, a koji nisu popisani.

Podaci Kočovića i Žerjavića potvrđuju procjene koje su vrijedile i ranije i s kojima je Jugoslavija izašla pred Njemačku, ali koje nije mogla potvrditi popisom iz 1964. Istraživanja koja vjerojatno opravdavaju djelovanje dr. Bulajića u šezdesetim, nepovoljna su za dr. Bulajića osamdesetih i devedesetih godina! On se zato “obračunava” (samo) sa Žerjavićevim rezultatima, uspoređujući njegove procjene za BiH (316.000) s onim što tvrdi 1989. Predsjedništvo Republičke konferencije SSRN (453.877). Kako je to Predsjedništvo 1989. godine moglo znati točniju brojku od brojke koja je dobivena popisom iz 1964. (177.045 bez kolaboracionista) nije poznato, ali zato će Bulajić tvrditi: “Važno je napomenuti da ni broj od 453.877 ne predstavlja konačan broj žrtava na području Bosne i Hercegovine.” On naravno “dokazuje” i navodnu netočnost popisa iz 1964., navodeći podatke za sela Veliko Nabrđe, Uštica, Zemun, ne navodeći odakle mu sada točni “mesni podaci”. Ali i ti podaci samo potvrđuju Kočovićeve i Žerjavićeve procjene. Naravno, on to ne “vidi”, nego smatra da je dovoljno reći da su njihovi rezultati netočni te stalno ponavljati brojku od 700.000 žrtava u Jasenovcu, dakle brojku koja je više od 70 posto od brojke koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj još do 1963. godine!

Pri svemu tome, dr. Bulajiću nije važno da prema takvom njegovom računu izlazi da su Srbi tijekom Drugog svjetskog rata morali imati mnogo, mnogo veći natalitet nego u predratnim i poslijeratnim godinama! Bez obzira što rata u Srbiji nije bilo od kraja 1941. do kraja rata, tako nešto je teško (i žalosno) obrazložiti. Važno je ponavljati kao papiga brojku od 700.000 pobijenih u Jasenovcu, vjerojatno i zato što prave brojke pokazuju da je više žrtava bilo u beogradskim logorima nego u Jasenovcu.

Rezultati ovakve politike doveli su do stravičnih rezultata u ratu 1991.- 1995. Recimo samo neke podatke o ratu u Hrvatskoj. Još 1990. JNA je zauzela Baranju, općinu Beli Manastir (sa samo 25,5 posto Srba), u kolovozu 1991. napadnuti su Vukovar (37,4 posto Srba) i dijelovi općina Osijek i Vinkovci. Pored zauzetih 11 općina s većinskim srpskim pučanstvom, zauzeli su općine Petrinja (44,6 posto Srba), Pakrac (46,4 posto), Podravska Slatina (35,8 posto), dio

općine Nova Gradiška (21,8 posto), Slunj (29,8 posto), Drniš (21,3 posto), dio općine Otočac (32,2 posto), dio općine Karlovac (26,6 posto). Grad Vukovar potpuno je razoren, a i mnoga mjesta naseljena ne samo Hrvatima. Sve vrijeme Srbi su granatirali slobodna područja, stambena naselja, tvornice, crkve, škole, bolnice, pa su čak minirali i razorili branu na hidrocentrali Peruća.

Na okupiranom području i u neposrednoj blizini potpuno ili djelomično porušeno je više od 140.000 stambenih objekata, 120 tvornica, 1023 sakralna objekta (crkava, kapela, samostana i župnih dvora), oko 50 škola, 20 bolnica, 60 mostova na cestama i prugama, električni i telefonski vodovi. Na okupiranom području Hrvatima je oduzimano gotovo sve. Protjerano je ili izbjeglo

180.000 ljudi. Iz BiH je izbjeglo oko 200.000 Muslimana i 160.000 Hrvata, iz Vojvodine 45.000, iz Srbije 15.000, sa Kosova 7.000 i iz Crne Gore oko 500 Hrvata. Jedno vrijeme Hrvatska je imala više od 600.000 izbjeglica i prognanika. Najgore od svega velik je broj izgubljenih života, invalida rata i unesrećenih obitelji. A da ne govorimo kakvi su podaci za BiH!

Umjesto svega toga, nekima je i nadalje važnije manipulirati žrtvama Drugog svjetskog rata, poglavito žrtvama Jasenovca. Time oni najviše govore o sebi samima!

PRILOG

PISMO PREDSJEDNICIMA, 16.

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU

Moram vam odati priznanje da ste poslije veličanstvene pobjede nad naci-fašističkom srpskom agresijom uspjeli mnogo toga vratiti iz vremena prethodne države. Tako smo učili dvije povijesti. Lažnu u školi, a istinitu doma (ako se roditelji nisu bojali).

Istina, danas s postojanjem Interneta to vam i nije tako lako. A i ovi vaši profesori sa filozofskih fakulteta su predmet stalne poruge po raznim portalima. i ne samo njima.

Ima i istinskih znanstvenika povjesničara i onih iz drugih oblasti koji su zgroženi s vašim povjesničarima za koje je jasno da su obične neznalice.

Npr. Povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić docentica s Fakulteta hrvatskih studija:

“Ne treba nas čuditi što Hrvoje Klasić danas javno štiti određene društvene strukture koja su mu pomogle da živi relativno lagodan život,” nastavila je u istom, ironičnom tonu, dr. Vukelić: “Ja možda nisam toliki stručnjak kao Hrvoje, možda nisam tako dobar povjesničar i istraživač, možda nemam tako atraktivne teme kojima se bavi on, iako, zapravo, ne mogu imenovati niti jednu od njih... (podcrtao JP) Međutim, ja nemam pristup HTV-u, ne mogu napraviti dokumentarac na HTV-u i ne mogu biti komentator svih mogućih emisija od dnevno-političkih do povijesnih i kulturno-društvenih. To, za sada, ima još uvijek samo odabrana struktura u hrvatskom društvu, a ja se nadam da ćemo takve tendencije jednom mijenjati.”
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26676-bujica-u-novinarskom-domu-nastao-je-kaos-sandra-bencic-se-digla-i-otisla-hrvoje-klasic-ostao-u-soku-a-ivo-goldstein-nasrnuo-je-na-starca-sa-stapom>

S druge strane saborski zastupnik, prof. dr. sc. Milan Vrkljan podijelio je svoj dopis o prof. Klasiću Senatu Zagrebačkog sveučilišta medijima i na znanje hrvatskoj javnosti koji završava riječima:

Žalosno i u potpunosti je neprihvatljivo da akademska zajednica tolerira pseudo-znanstvenike koji dokumentirano objavljuju falsifikate zlorabeći svoju formalnu pripadnost akademskoj zajednici.

<https://kamenjar.com/slucaj-klasic-dopis-senatu-sveucilista-u-zagrebu/>

Na vašoj tj. Porfirijevoj TV su znali i smjenjivati urednike kada su ovakvog 'povjesničara' pozvali zajedno s najvećim znalцем za problematiku Jasenovca. i to ne zato što je pozvan nestručnjak Klasić, već što se trebao suprotstaviti jednom Vukiću koji je kasnije ismijao Šešelja na televizijskoj emisiji u Beogradu. Naime postalo je očito o čemu se radi jer se Klasić nije usudio doći na sučeljavanje, pa je postalo očito kakva je HTV i prije slučaja s Porfirijem. A gledatelji su uskraćeni pa sada samo možemo zamišljati što bi se dogodilo kada bi Klasić jednom znalcu kakav je Igor Vukić iznio svoje čuveno 'otkriće' o Jasenovcu o kojem u Hrvatskom tjedniku od 29. travnja 2021. možete naći:

FAH IDIOT TJEDNA

HRVOJE KLASIĆ, povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o zadnjim danima logora Jasenovac:

Maks Luburić dolazi u Jasenovac i daje naredbu da se napušta Jasenovac i da se obračuna s preostalim zatvorenicima. U tjednima, mjesecima prije krenulo je spaljivanje i uništavanje dokaza, prije svega tijela ljudi koji su ubijani. Tijela se otkapaju i najvećim dijelom se spaljuju na otvorenim lomačama, rade se ogromne posude na koje se tijela stavljaju, naftom polijevaju i tako uništavaju, ali kreće i ubijanje ostalih i bacanje u Savu

HT: Heureka! Goli Arhimed je nakon kupanja trčao kroz Sirakuzu vičući da je otkrio zakon, kasnije nazvan po njemu, a ovaj sa svojim Heureka možda dobije Nobelovu nagradu za kemiju jer se dosad vjerovalo da kosti jednog tijela ne mogu izgorjeti ni na 1000 stupnjeva u krematoriju za tri sata, pa se dodatno melju kako bi sve postalo pepeo u urni.'

(Moram se pohvaliti i s našim pismom o Porfirijevoj televiziji - potpisalo ga je preko 3000 Hrvata - jer se danas, poslije događaja u Crnoj Gori, puno spominje i Porfirijev kružok koji sam vam već spomenuo. Tako Ivica Marijačić u današnjem *Hrvatskom tjedniku* piše:

Neki se pitaju što će sada reći sudionici Porfirijeva kružoka u Zagrebu – Tvrtko Jakovina, Hrvoje Klasić, Drago Pilsel, Branimir Pofuk, Dejan Jović, pater Tvrtko Barun, Milorad Pupovac, Petar Kuzmić, Josipović, Villi Matula... Ništa ne će reći. Umom i srcem i nadalje će biti i ostati uz Porfirija i SPC.)

Međutim, doista ste uspješni i s takvim ‘znanstvenicima’ jer oni odgajaju profesore povijesti koji će po školama raditi ono isto što su radili profesori u vrijeme vaših roditelja: UČITI NAŠU DJECU LAŽNOJ POVIJESTI.

Tako ovih dana Internetom kruži komentar jednog udžbenika iz povijesti:

Vjerovali ili ne, radi se o udžbeniku za četvrti razred gimnazije čak OSAM koautora:

NOVO gimnazija - Prema novom kurikulumu

Udžbenički komplet za povijest u četvrtom razredu gimnazije (tiskani udžbenik + dodatni digitalni sadržaji)

Autori: Jakša Raguž, Dino Staničić, Hrvoje Petrić, Tomislav Brandolica, Nikola Cik, Hrvoje Gračanin, Suzana Pešorda i Ivana Štimac

Recenzenti: dr. sc. Domagoj Sremić i Linda Maraš Krapić, prof.

PRELISTAJ UDŽBENIK

Udžbenik "Svijet prije nas – Povijest 4", za četvrti razred gimnazija koncipiran je prema odgojno-obrazovnim ishodima navedenim u Kurikulumu za nastavni predmet Povijest za osnovne škole i gimnazije u Republici Hrvatskoj (NN 27/2019.). Riječ je o udžbeničkom kompletu koji se sastoji od tiskanog udžbenika te dodatnih digitalnih sadržaja koji su besplatno dostupni.

O knjizi: <http://www.meridijani.com/publication/svijet-prije-nas-povijest-4>

Cijeli udžbenik: https://issuu.com/meridijani-izdavac/docs/povijest_g4_web

Nedavno sam objavio knjigu "Ankica Tuđman" pa sam pogledao kako u njoj spominjem gđu Lepej.

Na gostovanju na mreži hrvati.de 7. veljače 2002. sam konstatirao (str. 52): ... *ta gospođa je bila zrela za zatvor. Međutim, smiješno je kako se digla tolika prašina što je obitelj Tuđman imala toliko malo (vjerojatno mnogi od vas imaju tih 200.000 DM), a ne smeta im što su najveći lopovi danas ministri.*

Spominjem je još jednom navodeći riječi velikog hrvatskog kolumniste i ODVJETNIKA Zvonimira Hodaka koji 12.10. 2020. (str. 243-244):

Već "dugo" nisam pisao o ljevičarskim farizejskim kriterijima, dupljacima i lažnim moralistima. Davne 1998. godine lijeva aktivistica, a kasnije tobožnja heroina, Ankica Lepej je kao službenica Zagrebačke banke otkrila službenu bankovnu tajnu i objavila senzacionalnu vijest. Ankica, ali Tuđmanova, imala je na svom računu iznos od 200.000 njemačkih maraka. Znači današnjih 100 tisuća eura. Dobila je, naravno, otkaz i ušla u povijest cinkanja

kao heroina. Čak je za vrijeme Mesića ili Josipovića ušla i na Pantovčak. Ništa čudno. Na Pantovčak ionako odlaze "zaslužni", a isluženi kadrovi kako bi si prije penzije još malo podigli društveni rejting. Sve je to izraslo u veliku državnu aferu. Davor Butković i Jelena Lovrić, na čelu lijeve medijske falange, tjednima su cijedili medijski limun. Sve do zaborava.

Kada je papi Franjo Tuđman počeo postići disident, ispodlula se i Anika, a „naučila sa se „živjeti na Mlinu“, prije Anika, „živjeti na Mlinu“ je 1971. godine filozofa i sociologa na Filozofskom fakultetu i zaposlio se u studentskom društvu Mlinu, gdje je bio učitelj. Kad je Franjo 1972. godine izveo, dođe je otkud. Ostao je bez posla, napustio je Institut i dođe na novo radno mjesto, ali otkud? Nije se više osuđio prijeti Radomirima, ali, kao što Anika i ostali su se Mlinu napokon zaposlio u Radničkom centru odvajajući prihode. Anika, Magda: informacioni izveštaji postao je 1975. godine. Na Mlinu mu nije pomoglo. „Na Mlinu u Vrsalima trudi se ostaviti je predat informacije, na Mlinu je Mlin napustio, a potom i doktorat, na 12. Centra izveštaji Mlinu stigao je na Mlin da se Mlinu ne zaposli. Mlinu Mlinu dođe zaposlen i Mlinu zbog Mlinu koji je Mlin Mlinu“, opet Anika Tuđman

ANKICA TUĐMAN

ANKICA TUĐMAN

Očito veliki Hodak nije bio u pravu. Imamo mi historičara u RH koji znaju što je važno, zar ne?

Ali da OSAM takvih imamo koji ne znaju za presudu u Haagu o mostu u Mostaru, 'prosto ne mogu da verujem'.

Tješim se, fah idioti sa filozofskih fakulteta su sigurno stvorili mnogo više takvih, zar ne?

Krivicu za to ima i Predsjednik RH. Podsjetit ću na moje pismo kada sam ponudio knjigu o generalu Praljku koje su mogle biti podijeljene i nezalicama sa filozofskih fakulteta koje vam dajem u Prilogu.

Istina, sigurno to ne bi bilo drago svjetskim moćnicima koji su pomagali naci-fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRILOG

Naslov:ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH

Datum:Tue, 22 Dec 2020 18:44:24 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:civilno_drustvo@predsjednik.hr,
predsjednik@predsjednik.hr

ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH

Poštovani g. Milanoviću, Predsjedniče RH,

Poštovani generale Marekoviću, posebni savjetniče Predsjednika RH,

Zahvaljujem se na Vašem odgovoru od 18. 12. 2020. na moja pisma u kojima me izvještavate da ste pozorno razmotrili moja pisma i zahvaljujte na domoljubnim inicijativama kojima promičem istinu o Domovinskom ratu i vrijednosti koje iz njega proizlaze.

Jasno mi je da s pozicija na kojima jeste i ne možete reći što ste uradili u svezi s tim inicijativama. Uostalom, ni kada sam Vam g. Predsjedniče pisao 12 pisama s prijedlogom da generala Gotovinu (tada ste bili Predsjednik Vlade) predložite za Nobelovu nagradu za mir niste mi odgovorili, ali generali Gotovina i Markač su oslobođeni, a vidim da je general Gotovina u jako dobrim odnosima s Vama. Očito niste ni trebali odgovoriti.

Međutim, danas je drugačija situacija samo s jednim prijedlogom. To je prijedlog da po simboličnoj cijeni otkupite 1000 primjeraka knjige o generalu Praljku. Mislim na drugo proširenom izdanju prve knjige. Koautor te knjige je general dr. sc. Miroslav Međumorec hrvatski redatelj, diplomat, književnik, scenarist. Tiskana je poslije onog uzvišenog domoljubnog čina generala Praljka. Na koricama te knjige, a i na naredne tri, postoje riječi koje je meni napisala tadašnja Predsjednica povodom izlaska prvog izdanja knjige:

REPUBLIKA HRVATSKA
URED PREDSJEDNIKA

KLASA: 612-11/20-01/02

URBROJ: 71-05/7-20-02

Zagreb, 18. prosinca 2020.

Akademik
Josip Pečarić

[pecaric@element.hr]

Poštovani akademice Pečariću,

Želim Vas izvijestiti da je Ured Predsjednika Republike Hrvatske zaprimio Vaša pisma koja su pažljivo razmotrena te Vam ovim putem zahvaljujemo na domoljubnim inicijativama kojima promičete istinu o Domovinskom ratu kao i vrijednosti koje su iz njega proistekle.

S poštovanjem,

posebni savjetnik Predsjednika Republike
za veterane Domovinskog rata

umirovljeni general-pukovnik Marijan Mareković

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobađanju, kao i oslobađanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“

Naravno, odmah je bila napadnuta od onih istih s kojima ste se Vi obračunali ovih dana. Na žalost, poslije par dana hrvatski političari su posrnuli pod pritiskom iz svijeta. Nisu se ponašali onako kako im je govorio kardinal Kuharić (u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.):

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

General Praljak je *čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom*. Ali bio je bez podrške hrvatske politike-

Vi ste g. Predsjedniče, nasljednik gđe Predsjednice, pa njene riječi i Vas obvezuju, a i uvjeren sam da mislite isto to. Uostalom već više puta ste pokazali da znate ispravno prosuditi o stanju o BiH, pa i o ratu u BiH, što je bio i povod onim mojim pismima o generalu Gotovini. Naime, tada sam konstatirao da se jedino Vi usuđujete uopće i misliti tako kako je govorio naš uzoriti kardinal.

Čin Vaše javne podjele knjiga o generalu Praljku po svim hrvatskim školama, knjižnicama, veleposlanstvima itd. itekako bi značio puno za uzdizanje ponosa u našem narodu. A ponosan narod nitko ne može slomiti.

Naravno, general Mareković sigurno sve to može dogovoriti s generalom Međimorcem.

Koristim ovu prigodu da i Vama g. Predsjedniče i generalu Marekoviću zaželim Čestit Božić i Blagoslovljenu novu godinu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

KAKO POSTATI 'UGLEDNI PROFESOR'?

Predsjednik Milanović je ovih dana objasnio tko je za njega 'ugledni profesor'. Srećom ja više nisam profesor pa ne mogu biti ni ugledan. Ali i da sam prihvatio biti profesor emeritus na Zagrebačkom sveučilištu ne bih volio biti tako ugledan kako to vidi Predsjednik RH.

Mnogo mi je draže što sam na listama najutjecajnijih 2% znanstvenika u svijetu iako nisam među hrvatskim znanstvenicima o kojima se danas piše u RH:

<https://www.vecernji.hr/vijesti/ugledni-svjetski-casopis-objavio-popis-najutjecajnijih-znanstvenika-medu-njima-i-niz-hrvata-1535384>

<https://www.index.hr/vijesti/clanak/livija-puljak-suradnica-indexa-medju-1-najutjecajnijih-znanstvenika-svijeta/2315515.aspx>

Ako pogledate te liste vidjet ćete da imam više objavljenih rado od svih iz RH s te liste, odnosno da samo troje ima više od polovine mojih radova:

Pečarić, Josip	RUDN University	rus	750
Kurjak, Asim	University of Zagreb School of Medicine	hrs	524
Trinajstić, Nenad	Institute Ruder Boskovic	hrv	422
Demarin, Vida	International Institute for Brain Health	hrv	397

Predsjedniku RH je očito biti ugledan kada si poznat pa te i nazivaju po najvećem pronalasku, a njegovog 'ulednog profesora' nazivaju Drobilica. Ili da si glavni po hrvatskim medijima, a iz istog kruga uglednih profesora kao i ovaj predsjednikov 'ugledni', a Tvoje kolega o Tebi kažu: *branitelj nametnutih mitova, nema znanja pa mu serija vrvi glupostima, nedoučeni hohštapler, biće s traumom, produkt truloga i nakaradnog društva, grubi izvršitelj provokacija, nije*

kompetentan, dr. sc. Pokraj (njegovog) imena izgleda kao čista sprdnja,...

Naravno tako nešto može se govoriti o 'istoričarima' koji po zahtjevu političara nameću u RH jugo-komunističku, bolje reći prosrpsku paradigmu u povijesti.

Razumijem Predsjednika jer mi je jasno i već sam puno puta napisao kako su tri pitanja oko kojih se sluge svjetskim moćnicima ne smiju previše razlikovati, a po kojima će se lako prepoznati te sluge:

1. Laži o Stepincu
2. Laži o Jasenovcu
3. Laži o ZDS

Jasno je da oni koji političarima pomažu u tome oni i jesu 'ugledni profesori'.

Naravno cijela 'istorija' koji oni nameću Hrvatskoj mora biti takva. Otud i takve riječi njihovih kolega. A isto misle i mnogi drugi i otud naziv Drobilica za Milanovićeva 'uglednog profesora'.

Nadimak je povezan sa čuvenom glupošću o Jasenovcu tog 'uglednog profesora'. Od hrvatske javnosti se krije da su dr. sc. Nikola Banić i prof. dr. sc. Neven Elezović objavili znanstveni rad u Q1 časopisu kako je popis žrtava u Jasenovcu, a koji zagovara Milanovićev 'ugledni profesor' izmišljen kao i njegova drobilica.

Ovih dana vjerojatno su mnogi, zahvaljujući Mariju Filipiju, doznali da je ZDS iz himne hrvatskih mornara star možda tisuću godina. A puno govori i sam naslov teksta Ivice Marijačića iz *Hrvatskog tjednika* od 4. 11. 2021.:

*Kampanja protiv ZDS krenula je prije desetak godina kad se
pojaviо Memorandum 2 i traje do danas
ZA DOM SPREMNI SMETA SAMO*

O lažima o Stepincu da ne govorim (pogledajte npr. moju knjigu: *Branili smo Stepinca*, Portal dragovoljac.com).

Naravno istinski znanstvenici to ne misle kao Predsjednik RH. Tako sjajna mlada docentica dr. sc. Vlatka Vukelić kaže

"Meni je na osobnoj i profesionalnoj razini žao da Filozofski fakultet u Zagrebu većemo isključivo uz profesora Goldsteina. Tamo radi jako puno dobrih i kvalitetnih hrvatskih znanstvenika koji su zbilja demokratski orijentirani i afirmativni u svom znanstvenom

djelovanju. Međutim mediji konstantno ističu samo nekolicinu tih ljudi sa Filozofskog.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-o-novom-goldsteinovom-kolegiju-to-je-politicka-zloporaba-i-zloporaba-pojmova>

Meni je zbog dr. sc. Vlatke Vukelić posebno zanimljiva spoznaja o Brezovici.

Ono što je ona otkrila hrvatskoj javnost o Brezovici podsjeća me na:

*OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I
VLADE RH*

Poštovani g. Predsjedniče RH,

Poštovani g. Predsjedniče Hrvatskog sabora,

Poštovani g. Predsjedniče Vlade RH,

Željeli bismo Vas upozoriti na besmisao današnjeg obilježavanja “antifašističkog ustanka” u Srbu. To je na žalost postao službeni događaj u RH jer tu predstavu u Srbu svakog 27. srpnja podupire i plaća naša država, a na njoj sudjeluju i predstavnici Vlade RH i Hrvatskog sabora. Naime prije točno 80 godina u Srbu, Boričevcu, Brotnji i okolnim selima u Lici, a onda i u Drvaru i Grahovu u BIH, isključivo Srbi pobili su najmanje 400 isključivo Hrvata civila. Ubojice su bili četnici i komunisti koji su trebali u dogovoru s talijanskim fašistima “očistiti” te krajeve od hrvatskog stanovništva. Ubili su i dva katolička svećenika Waldemara Maksilijana Nestora i Jurja Gospodnetića, a poznato je da su u tom krvavom pohodu stradali i svi članovi obitelji Ivezić, među kojima i mala djeca. I kako se to može nazvati antifašizmom? Pa to je bio doslovno pravi fašistički pokolj. I zar to treba slaviti?

Poštovani, učinite nešto da se zabrani ovo veličanje zločina.

Ovim potpisivanjem zajedničkog pisma na najviše adrese u državi u tu svrhu želimo svrnuti pozornost odgovornih i sveukupne naše javnosti na besmisao ovog okupljanja u Srbu. Mislimo da je došlo vrijeme da se stane na kraj svim lažima i konačno sva naša hrvatska tragična povijest istinito predstavi sadašnjim i budućim naraštajima. S poštovanjem

Ivan Aralica, akademik

Josip Pečarić, akademik

Vlado Košić, sisački biskup

Ivan Tolj, general HV

SUPOTPISNICI:

Andrej Dujella, akademik

Kuzma Kovačić, akademik

dr. sc. Vinko Grubišić, Dopisni član HAZU

dr. sc. Mato Artuković, povjesničar

prof. dr. sc. Marin Čikeš

dr. sc. Ante Čuvalo

prof. dr. sc. Neven Elezović

dr. sc. Slavko Kovačić, umir. sveuč. prof.

dr. sc. Stipe Kutleša

dr. sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Petrović

dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjestničar

dr. sc. Darko Richter, Donji Laduč

dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUDD-a

prof. emer. dr. sc. Zvonimir Šeparović

dr. art. Ivana Tanovitski

red. prof. art. Đuro Tikvica

dr.sc. Ivica Veža, professor emeritus

(...)

Zašto?

O Brezovici sam pisao još 19. 01. 2021.:

U RH SE SLAVI „DAN KOKOŠARA“

Poštovani Predsjedniče RH,

Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,

Poštovani Predsjedniče Vlade RH,

Poštovani ministre znanosti RH,

U Prilogu vam šaljem tekst o šokantnim spoznajama a u svezi s državnim blagdanom 22. lipnja. Naime, dr. sc. Vlatka Vukelić docentica s Fakulteta hrvatskih studija objasnila je hrvatskoj

javnosti u „Bujici“ da je to državni blagdan kada se zapravo slavi kokošarstvo:

O 22. LIPNJU: “KOMUNISTI SU SE SKRIVALI PO VRBICIMA OKO ŽABNOG I KRALI LJUDIMA KOKOŠI!”

Vlatka Vukelić je iz Siska pa se posebno zainteresirala za 22. lipnja 1941. godine, koji se u Hrvatskoj naziva 'Danom antifašističke borbe': - Riječ je o danu do kojeg komunisti i nacisti imaju sporazum o nenapadanju. Nakon 22. lipnja i napada Njemačke na SSSR, komunisti u Hrvatskoj ne znaju što dalje, jer nemaju jasne upute od svojih komunističkih nadležnika, od Kominterne, iz Moskve – pa bježe iz Siska... Tek nakon što je Njemačka napala SSSR, oni se povlače u vrbike u okolici Siska. Nema govora o tome da su uopće išli prema šumi Brezovica. Oni su se, zapravo, povukli prema Žabnu, a to je jedno selo prema Zagrebu, gdje je domaće stanovništvo bilo bogatije, pa su znali da će kod njih lakše doći do hrane... Oni tamo odlaze kako bi čekali informaciju iz Moskve, što činiti dalje, a dokumenti govore o tome kako su se skrivali po vrbicama i domaćim ljudima krali kokoši!

“Tek nakon mjesec dana, kada im je lokalno stanovništvo poručilo da ih više neće tolerirati, oni se prebacuju prema Brezovici,” nastavlja dr. Vukelić, uz napomenu da “Klasić nije u pravu.”

Naime za razliku od mlade doktorice znanosti koja je istinska znanstvenica (sjajno je vidjeti da u RH postoje i fakulteti gdje se povjest tretira kao znanstvena, a ne pamfletska disciplina). Ona se narugala „otkriću“ dokumenta prof. dr. sc. Hrvoja Klasića o pronalasku dokumenta u kome se u NDH reagiralo na dojave o kokošarima i to mu je kao dokaz da blagdan koji i vi slavite doista jest ono što se mislilo u trenutku kada se u Saboru izglasalo da se kokošarenje treba proglasiti državnim praznikom.

Nadam se da će te njene riječi o „stručnjacima“ kakav je 'istoričar' Klasić shvatiti i kao kritiku vašeg odnosa prema istinskoj znanosti u RH:

“Ne treba nas čuditi što Hrvoje Klasić danas javno štiti određene društvene strukture koja su mu pomogle da živi relativno lagodan život,” nastavila je u istom, ironičnom tonu, dr. Vukelić: “Ja možda nisam toliki stručnjak kao Hrvoje, možda nisam tako dobar povjesničar i istraživač, možda nemam tako atraktivne teme kojima se bavi on, iako, zapravo, ne mogu imenovati niti jednu od njih... Međutim, ja nemam pristup HTV-u, ne mogu napraviti dokumentarac na HTV-u i ne mogu biti komentator svih mogućih emisija od dnevno-političkih do povijesnih i kulturno-društvenih. To, za sada, ima još uvijek samo odabrana struktura u hrvatskom društvu, a ja se nadam da ćemo takve tendencije jednom mijenjati.”

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26676-bujica-u-novinarskom-domu-nastao-je-kaos-sandra-bencic-se-digla-i-otisla-hrvoje-klasic-ostao-u-soku-a-ivo-goldstein-nasrnuo-je-na-starca-sa-stapom>

(...)

Međutim, opet zahvaljujući dr. Vukelić i njenom gostovanju u emisiji Laudato televizije doznajemo da bi još bilo dobro da se radi o Danu kokošara. Naime ona je u toj emisiji upozorila na 5000 Hrvata koji se nalaze u masovnom grobištu na Brezovici:

Dr. sc. Vlatka Vukelić: *...Na primjer na području šume Brezovice gdje se znakovit obilježava dan antifašističke borbe samo tamo je oko 5 000 žrtava, dakle upravo u šumi Brezovici, na području neobilježenog grobišta koje je jedino simbolično označeno uz bijeli križ istine i to u nedavnoj prošlosti. Tako da imamo ogroman broj tih masovnih grobnica koji broji nekoliko tisuća žrtava.*

Nada Prkačin: *Dakle samo kad se sjetim 22.6 i spominjanja nekakvog ustanka a zapravo nedaleko od tog mjesta su žrtve tih takozvanih ustanika kojih u to vrijeme tamo nije ni bilo.*

Dr. sc. Vlatka Vukelić: *Apsurdno je da onaj spomenik koji simbolizira taj neki prvi partizanski odred i to sve što bi trebalo predstavljati antifašizam je spomenik defakto na kostima nevinih ljudi koji su likvidirani tamo negdje u razdoblju od svibnja do rujna '45 samo zato što ih se pokazalo kao pomagače okupatorima, pripadnicima kvinslišnih postrojbi itd. međutim mimo bilo kakvog*

sudskog procesa. Čak taj minimum koji bi trebao biti po svim neakvim međunarodnim konvencijama on je bio izuzet.

<https://laudato.hr/emisije/domaci-program/moja-hrvatska/masovna-grobista-vlatka-vukelic-i-roman-leljak>

Dakle svi oni koji svake godine idu tamo ne slave nešto čega nije bilo već slave ubijanje 5000 Hrvata.

A akademik Aralica, biskup Košić, general Tolj i ja u našem pismu nismo ni riječ rekli o takvom slavljenju ubijanja Hrvata.

Da, i za to trebaju povjesničari koji su 'ugledni profesori'. Doista su onima koji lažima ostvaruju želje svojih gazda 'ugledni profesori' takvi koji im pomažu u tome, a neki tamo s neakvih lista sa Sveučilišta u Stanfordu, ili oni kojima je bitna istina kao što je dr. sc. Vlatka Vukelić. Kakva korist od istine ako ona ne odgovara gazdama?

Da mnogo su bolji 'ugledni profesori' od profesora znanstvenika, zar ne?

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28450-kako-postati-ugledni-profesor>

“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

PLENKOVIĆEVO JUGOSLAVENSTVO

Davno sam rekao da je najveći uspjeh velikosrpske politike to što su uspjele da vlast u RH sprovodi velikosrpski Memorandum SANU 2. Konačni povratak jugoslavenstva u RH pripisivat će se današnjem predsjedniku Vlade RH Andreju Plenkoviću iz jednostavnog razloga jer je on osigurao konačan uspjeh te velike pobjede srpske politike. On je ponajviše od svih stavio naglasak na pomirbi Srba i Hrvata po velikosrpskom receptu „Tko nas bre zavadi.“

O borbi srpskih sluga za jugoslavenstvo pisao i govorio sam stalno. Zabilježena je i jedna moja takva rasprava s okruglog stola u knjizi *Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća*, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskog predsjednika, Zagreb 2002., str. 52-54, 128, 226-227.

Tuđmanova pomirba je ostvarena

Kad je riječ o pomirbi, meni se čini da bi mi mogli postaviti čak i suprotnu tezu - Tuđmanova pomirba je ostvarena. Naime, među državotvornim Hrvatima danas imate i onih koji su partizanski sinovi i koji su ustaški sinovi. Osnovna nakana pomirbe je ostvarena. Riječ o pomirbi među Hrvatima, a mi stalno zaboravljamo osnovnu činjenjicu: tijekom postojanja Jugoslavije u Hrvatskoj je od Hrvata

postalo puno Jugoslavena. Kad se govori o pomirbi u Hrvatskoj neki bi tu Tuđmanovu ideju sveli otprilike na pitanje: Kako od Jugoslavena napraviti Hrvata? Meni je to čudno. Bilo bi dobro kad bi se to moglo, ali ja mislim da to nije baš tako jednostavno i da to nije bila Tuđmanova ideja. Tuđman je svima dao šansu. Dakle, ovo što je general Praljak rekao doista je bilo točno. Ideja je izvrsno funkcionirala za vrijeme rata, nisu izravno bili na protivničkoj strani: bilo im je ostavljeno da sami izaberu hoće li biti Hrvati ili će ostati ono što su u međuvremenu postali. Volim kroz nekakve šale objašnjavati stvari, pa sam vjerojatno zbog toga smislio onu moju pitalicu, koju vjerojatno vi već znate. Bar dvaput je ta pitalica bila u Feral Tribune-u: «Koja je razlika između Jugoslavena i četnika?» Znae već i odgovor: četnik je pošten i četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik. Meni je pitanje o pomirbi između Hrvata i pokvarenih četnika veoma neobično i čudno.

I samo pitanje Špegeljevog plana je interesantno, jer je osnovna ideja međunarodne zajednice u ostvarenju njihovih težnji da prisile Hrvatsku da ostane u Jugoslaviji. Kako se meni čini, željeli su optužiti Hrvatsku kao agresora. Tu imate kontinuitet jedne takve politike, a Špegeljev plan je bio prva karika u tom planu koji je trebao omogućiti da se Hrvatska proglasi kao nekakav agresor na vojarnje, na nekakvu Jugoslaviju ili tko zna na što. To je De Michelis i govorio otvoreno. Hrvatska je tada trebala biti proglašena agresorom, da bi Slovenija koja je žrtva, koju su napali vojnici JNA (koji još nisu ni obuku prošli), mogla izići iz Jugoslavije, a da bi Hrvatska, kao agresor, onda morala ostati u toj Jugoslaviji. Taj kontinuitet ideje Hrvatske kao agresora imate stalno, do današnjih dana. Hrvatska je «agresor» na Bosnu i Hercegovinu. I danas kroz optužnicu generala Gotovine imamo da je Hrvatska agresor na svoja okupirana područja. Stalno se željelo prikazati Hrvatsku kao agresora. Mislim da je Špegeljev plan upravo bio idealan za takvu optužbu. Pitanje je: je li to bila Špegeljova namjera ili nije. Možemo i o tome diskutirati s obzirom na njegove današnje izjave i tvrdnje da je pokojni Predsjednik bio jednak Miloševiću.

Zaključit ću opet s jednom šalom. U svezi je s još nečim što je bilo spomenuto ovdje. O ovim pričama kako je Tuđman, tobože, htio prodavati dijelove Hrvatske. Prevlaka je bila dosta aktualna. Ja sam

iz Boke Kotorske pa me je to uvijek zanimalo. Zbog toga su me naši ljudi vani znali stalno pitati oko toga. Tako me je jednom jedna gospođa, koja je inače iz Zagorja, pitala: «Je li istina to što piše po novinama, a i priča se, kako je Tuđman dao Prevlaku?» Ja sam joj rekao: «Pa gospođo, kako vi možete to reći pa zar vi niste Zagorka?» Ona će meni: «Kakve to ima veze?» «Pa, kako nema veze. Jel' znate nekog Zagorca koji je dao komadić svoje zemlje?»

Nisam bio siguran da to dopire do naših ljudi pa sam varirao priču i govorio o „pomirbi djece partizana iz svih stranaka“ i u Plenkovićevo vrijeme Srpsko-hrvatskoj koaliciji na vlasti u RH.

Ipak čini se da je Karolina Vidović-Krišto u pravu kada je sjajno stavila naglasak na jugoslavenstvo kao glavnu komponentu Plenkovićeve politike.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23850-vidovic-kristo-odgovorila-plenkovicu-politicki-jugoslavenizam-se-temelji-na-lazima>

Istina mnogi smatraju da je moja tvrdnja o Srpsko-hrvatskoj koaliciji najpreciznija. Međutim, čini se da ovo o Plenkovićevom jugoslavenstvu najbrže dopire do svijesti naših ljudi.

Plenković dva glavna događaja u Domovinskom ratu pretvara u borbu za takvu pomirbu. Ono što Slobodan Milošević nije uspio u ratu, Plenković je uspio u miru. Kako je ta njihova borba za Jugoslaviju obilježena i na simboličnoj razini lijepo je opisala Barbara Jonjić:

Plenki kaže kako u Vukovar stiže s Miloševićem

A je lipo čut to prezime

Divota

A ja se niki dan rugala kako nam samo to fali

Tribala bi ubuduće dobro povest računa šta govorin i pišen

Jerbo, čini se, ozbiljno me s'vate kad se rugan

Ne iznenađuje nikoga tko prati što pišu državotvorni kolumnisti da je Nenad Piskač bio taj koji je slično gđi Vidović-Krišto napisao tekst o jugoslavenstvu i Plenkovićevoj pomirbi.

<https://hrvatskonebo.org/2020/11/18/nenad-piskac-u-posljednja-24-sata-radikalizaciji-je-pridonio-bojan-glavasevic/>

Njegov tekst dajem u Prilogu.

Opis Plenkovićeve pomirbe daju u jednom drugom tekstu objavljenom na istom portalu:

Tko se danas i s kime treba miriti? Branitelji s agresorima? Žrtve s nepriznatim i neosuđenim zločincima? Hrvatska s JNA. Predsjednik Milanović s predsjednikom Vučićem? Političar Glavašević s generalom Vasiljevićem? Admiral Domazet-Lošo s obitelji pokojnog generala Kadijevića? HDZ s (bivšom) jugoslavenskom komunističkom partijom? Hrvatska vojska s jugoslavenskom armijom? Hrvatska SOA sa srbijanskom BIA-om i (bivšim) KOS-om? Branitelji s napadačima? Hosovci s četnicima? Hrvati s Jugoslavenima? Hrvati, Srbi i ostali s komunistima? Branitelji Srbi i Srbi stradali u Vukovaru sa srbijanskim i domaćim napadačima? Hrvatski domoljub i „su-pomiritelj“ Milorad Pupovac s akademikima SANU i SPC-om? S kime se to Vukovarci, s kime se to građani Hrvatske koji su preživjeli agresiju i ratne strahote, i s kime se to njihova djeca i unuci trebaju miriti, „pomiritelju“ Plenkoviću? Tko s kime? I kako?

<https://hrvatskonebo.org/2020/11/18/siljo-plenkoviceva-vukovarska-pomirba/>

Danas je jasno da je i Karamarko smijenjen kada su gazde i većina u njegovom HDZ-u shvatili da on ne želi biti srpski sluga – ne želi voditi politiku takve pomirbe. Zato on i danas kaže:

Tomislav Karamarko – izjednačavanje krivice NEĆE PROĆI!

<https://kamenjar.com/tomislav-karamarko-izjednacavanje-krivice-nece-proci/>

Iz Vukovara se javila i gđa Vidović Krišto:

Karolina Vidović Krišto: Hrvatsku trebamo izgrađivati na vrijednostima Vukovara

<https://kamenjar.com/karolina-vidovic-kristo-hrvatsku-trebamo-izgradivati-na-vrijednostima-vukovara/>

Mnogi ukazuju na povezanost Pupovca s Memorandumom SANU 2., drugim riječima posredno ukazuju kako je Plenković taj koji sprovodi velikosrpsku politiku. Vidjeti npr.:

Dr. sc. Vukelić za Narod.hr: ‘Pupovac je idejni sljednik Memoranduma SANU’

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-za-narod-hr-pupovac-je-idejni-sljednik-memoranduma-sanu>

Tihomir Dujmović:

Dok se u Vukovaru ne zagrmi da su ga Srbi spalili i dok to ne postane povijesna istina, ni punog mira ni elementarne pravde neće biti!

Neshvatljivo je, neobjašnjivo, upravo nevjerojatno, da državno hrvatsko vodstvo, zajedno s premijerom i kompletnim HDZ-om, pomirenje sa Srbima, a o tome se zapravo radi, vide, odobravaju, afirmiraju, podržavaju, zapravo realiziraju na način koji savršeno konvenira, oprostite, ali samo – Srbima. Naime, zato jer ta receptura ne afirmira povijesnu istinu, ona je iz perspektive pune ratne istine, ponižavajuća za Hrvate.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23894-dok-se-u-vukovaru-ne-zagrmida-su-ga-srbi-spalili-i-dok-to-ne-postane-povijesna-istina-ni-punog-mira-ni-elementarne-pravde-nece-biti>

Dr. sc. Nazor: Predstavnici Srba u Hrvatskoj izbjegavaju reći tko je odgovoran za agresiju

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-nazor-predstavnici-srba-u-hrvatskoj-izbjegavaju-reci-tko-je-odgovoran-za-agresiju>

Zekanović: Nevjerojatno je slušati o pomirbi bez priznavanja krivice od strane agresora

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23902-zekanovic-nevjerojatno-je-slusati-o-pomirbi-bez-priznavanja-krivice-od-strane-agresora>

Ali sve dok ne počnu svi jasno i glasno ukazivati da tu nije problem u Pupovcu i velikosrpskoj politici već u Plenkoviću i svima onima koji ga podržavaju u tom sluganstvu prema Srbima, bez obzira je li po srijedi njegova zaljubljenost u Jugoslavenstvo ili sluganstvo prema svjetskim moćnicima u skladu s mojom tvrdnjom: Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!

Josip Pečarić

**A. KAĆUNKO I J. PEČARIĆ, HRVATSKA
PJESNIKINJA MARIJA DUBRAVAC,
ZAGREB, 2022.**

**O STATUTU SRPSKO-HRVATSKE
KOALICIJE**

Vidim da je mojim prijateljima posebno zanimljiva pjesma *ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA* koju sam uzeo kao Statut Srpsko-Hrvatske koalicije pa su mi s pravom zamjerili što nisam u govoru u Sisku naveo i autora pjesme.

Zapravo to je iz pjesme sjajne hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac iz Brisbane-a tj. bez završnog dijela pjesme:

*Ma bravo Dobrice na toj diskreciji,
Tko sramotu prizna, prašta mu se pola!
Laž je srbska znana našoj Kroaciji;
Da ste zemlja laži - istina je gola.*

Prijatelji kojima šaljem svoje tekstove to mogu znati, ali govor je objavljen na portalima pa sam trebao imati i taj podatak:

<https://bezcenzure.hr/toptema/predstavljanje-knjige-marija-filipija-nikola-tesla-ispod-paucine-u-sisku/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/32182-govor-akademika-pecarica-na-predstavljanju-knjige-nikola-tesla-ispod-paucine>

Pjesmu sam objavio u knjizi: PROF. DR. SC. NEVEN ELEZOVIĆ, ZAGREB, 2021. jer je hrvatska pjesnikinja pjesmom komentirala objavu znanstvenog rada kojim je dokazano da je Popis žrtava JUSP Jasenovac lažan:

Naslov: Re: Fwd: PANIKA U HRVATSKOJ I SRBIJI ZBOG ZNANSTVENOG DOKAZA O JASENOVAČKOJ LAŽI

Datum: Tue, 2 Mar 2021 09:23:52 +1000

Šalje: Maria Dubravac

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani prof. Pečariću,

hvala na obavijestima. Dr. sc. Nikoli Baniću i prof. dr. sc. Nevenu Elezoviću iskrena čestitka na iscrpnom radu i sigurnim dokazima glede brojke stradalih u Jasenovcu, a patrijarhu Porfiriju i bratiji, šaljem ponovno 'opevanu' istinu njihova 'oca nacije' Dobrice Ćosića. I vrapci su je već naučili, ali Srbi se nikako ne žele pomiriti s tom činjenicom. Bl. kardinal Stepinac reče: 'Komunizam se od laži rodio, od laži živi, i od laži će umrijeti.' A Dobrica za Srbe otvoreno izjavi: „Laž je srpski državni interes.“ Dakle, ne samo što je laž pred Bogom grijeh, nego, narodna izreka tvrdi kako su u laži i noge kratke.

ZDS Marija Dubravac

ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA

(...)

Nebrojeno je tekstova kojima je povod ta istina Dobrice Ćosića.

I to ne samo u RH.

Evo primjera iz Crne Gore, iz mog Kotora:

U Kotoru osvanuli plakati sa tekstom Dobrice Ćosića: Laž je srpski državni interes

19/10/2020

Izvor: Skala radio

U Kotoru su jutros osvanuli plakati na kojima je ispisano, kako stoji u tekstu, priznanja Dobrice Ćosića: "Laž je srpski državni interes", javlja Skala radio.

Priznanja Dobrice Ćosića: „ Laž je srpski državni interes“

Dobrica Ćosić, književnik, član SANU,
bivši predsjednik države,
„otac srpske nacije“ napisao je sledeće:

-"Mi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utešimo drugoga; lažemo iz samilosti, lažemo iz stida, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju bedu, lažemo zbog poštenja. Lažemo zbog slobode . laž je vid srpskog patriotizma i potvrda naše urođene intelegencije. Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno."

-"Laž je srpski državni interes."

-"Laž je u samom biću Srbina."

-"U ovoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina."

-"Srbe je toliko puta u istoriji spašavala laž..."

Dobrica Ćosić, književnik, član SANU, bivši predsjednik države, „otac srpske nacije“, napisao je sljedeće:

–„Laž je srpski državni interes.“

–„Laž je u samom biću Srbina“.

–„U ovoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina.“

–„Srbe je toliko puta u istoriji spašavala laž...“

Plakati su zalijepljeni na električnim stubovima, autobusnim stajalištima, izlozima.

Kako saznaje Skala radio, plakati su postavljeni i u drugim gradovima Crne Gore.

<https://www.cdm.me/politika/u-kotoru-osvanuli-plakati-sa-tekstom-dobrice-cosica-laz-je-srpski-drzavni-interes/>

Već sam javio da je portal narod.hr objavio tekst s predstavljanja u Sisku. Očito je da su na tom portal koristili ono što imamo na portal Biskupije:

<https://biskupija-sisak.hr/predstavljena-knjiga-nikola-tesla-ispod-paucine/>

Ali uz njihove tekstove uvijek idu linkovi s njima povezanih linkova, pa sam dobio i komentar:

Vidim tek večeras da je predstavljanje bilo i na Kaptolu i kod Košića - pa to je fantastično.

O predstavljanju na Kaptolu sam već pisao pa u Prilogu ponavljam taj tekst.

Josip Pečarić

PRILOG

UZ 'DAN KOKOŠARA'

23. lipnja 2022.

Sjajna hrvatska povjesničarka s Hrvatskih studija doc. dr. sc. Vlatka Vukelić prošle godine nas je naučila da je današnji dan zapravo Dan kokošara. Naime ona je izvrsno opisala što se događalo na taj dan iz 1941. koji je danas praznik u RH.

Još jedna priča o lažnoj povijesti koju i danas moramo slaviti jer smo živjeli u Srboslaviji (a Srbima je laž najviše pomogla u njihovoj povijesti), a vlasti u RH uporno podržavaju te laži jer većina njih i potječe iz obitelji koja je zaslužna za takvu 'povijest' – bolje reći istoriju.

Ovih dana iz tiska je izašla sjajna knjiga Maria Filipia o Nikoli Tesli u kojoj su razobličene laži o Nikoli Tesli. Da je živ moj prijatelj iz Melbournea Slavko Keserović bio bi ponosan na svoju tvrdnju koju sam više puta spominjao u svojim tekstovima;

Nitko nema što Srbin imade,

A imade samo ono što ukrade.

Predstavljanje knjige je bio veliki događaj:

<https://narod.hr/kultura/mario-filipi-predstavio-knjigu-tesla-ispod-paucine-opovrgava-tezu-o-tesli-kao-srbinu>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/31123-mario-filipi-predstavio-knjigu-o-nikoli-tesli>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/31157-mario-filipi-srusio-mit-o-tesli-srbinu>

<https://bezcnzsure.hr/toptema/mario-filipi-predstavio-knjigu-o-nikoli-tesli/>

<https://kamenjar.com/mario-filipi-predstavio-knjigu-o-nikoli-tesli/>

<https://www.tjedno.hr/pad-mita-o-tesli-srbinu/>

Možda će nekome biti čudno što na predstavljanju nisam sudjelovao u predstavljanju knjige. Na žalost istog dana sam u Splitu imao predstavljanje svoje knjige, a i tog dana je tamo počeo Hrvatski matematički kongres.

Zato vam uz današnji dan kada slavimo Dan kokošara dajem taj moj predgovor u malo široj verziji koja je dana u mojoj knjizi o Mariju Filipiju:

J. Pečarić, Mario Filipi, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28535-mario-filipi>

**PREDGOVOR KNJIGE MARIJA FILIPIJA NIKOLA TESLA
ISPOD PAUČINE
(...)**

<https://bezcnzsure.hr/vlad/uz-dan-kokosara/>

Subject:Re: O STATUTU SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE

Date:Sat, 24 Sep 2022 23:34:50 -0400

From:Mark Spiranovich

To:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Evo u obadva jezika, njihovom i engleskom jeziku:

Okako ih je njihov Otac Nacije poučavao:

(na njihovom jeziku I na engleskom jeziku)

ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA

(...)

Na engleskom jeziku:

THE TRUTH OF DOBRICA ĆOSIĆ

*There is a land woven by lies,
Dobriša Ćosić speaks of it:
Children, let my words be adhered to,
The poor Serb eternally speaks only lies.
He lies, lies, lies for two hundred reasons,
The lie has crawled in his heart like a serpent;
His forefathers have left it room there,
To this day the truth has not conquered it.
What is the Serb to do when he must lie,
The way he was born, he will die the same.
That cleverness was given him from above,
He finds it easy to live with such distinction.
This is what he lies for: to deceive himself,
To console another, to hide his misery...
To encourage his brother when he falls into crap,
That shame and conscience would not eat him alive.
He lies because of honor and freedom,
He lies imaginatively – bro, that's his trade!
Were we not always inconsistent (wishy-washy)?
Our patriotism 's honor is taken through lies.
The lie is an invented picture of Serbian nature,
Of our intelligence and of our whole being;
The country and the people have survived on lies -
The great dynasty of Karađorđević.
The lie is our pride to the judgement day,
Leaving its inheritance from generation to generation ...
Brothers, that is your great fortune,
Nurture the lies and do not forget them.
Take a good look throughout history,
Lies kept saving Mother Serbia.
Even today we would not be fortunate without lies -
The lie will safeguard our nation till death.*

ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR EMERITUS? ZAGREB, 2023.

Datum:Sat, 19 Jun 2021 08:04:48 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:predsjednik@predsjednik.hr

<predsjednik@predsjednik.hr>, predsjednik@sabor.hr
<predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
<predsjednik@vlada.hr>, ministar <ministar@mzos.hr>,
hina@hina.hr <hina@hina.hr>

CC:vjuricic@ffzg.hr, Stjepan Tuđman

<st.tugjman@gmail.com>, Kabinet Predsjednika
<kabpred@hazu.hr>, mjurkovi@ffzg.hr, ani... Blaženka
Divjak <blazenka.divjak@gmail.com>, Željko Holjevac
<zeljko.holjevac@pilar.hr>

U RH SE SLAVI „DAN KOKOŠARA“

Poštovani Predsjedniče RH,

Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,

Poštovani Predsjedniče Vlade RH,

Poštovani ministre znanosti RH,

U Prilogu vam šaljem tekst o šokantnim spoznajama a u svezi s državnim blagdanom 22. lipnja. Naime, dr. sc. Vlatka Vukelić docentica s Fakulteta hrvatskih studija objasnila je hrvatskoj javnosti u „Bujici“ da je to državni blagdan kada se zapravo slavi kokošarstvo:

O 22. LIPNJU: “KOMUNISTI SU SE SKRIVALI PO VRBICIMA OKO ŽABNOG I KRALI LJUDIMA KOKOŠI!”

Vlatka Vukelić je iz Siska pa se posebno zainteresirala za 22. lipnja 1941. godine, koji se u Hrvatskoj naziva 'Danom antifašističke borbe': - Riječ je o danu do kojeg komunisti i nacisti imaju sporazum o nenapadanju. Nakon 22. lipnja i napada Njemačke na SSSR, komunisti u Hrvatskoj ne znaju što dalje, jer nemaju jasne upute od svojih komunističkih nadležnika, od Kominterne, iz Moskve – pa bježe iz Siska... Tek nakon što je Njemačka napala SSSR, oni se povlače u vrbike u okolici Siska. Nema govora o tome da su uopće išli prema šumi Brezovica. Oni su se, zapravo, povukli prema Žabnu, a to je jedno selo prema Zagrebu, gdje je domaće stanovništvo bilo bogatije, pa su znali da će kod njih lakše doći do hrane... Oni tamo odlaze kako bi čekali informaciju iz Moskve, što činiti dalje, a dokumenti govore o tome kako su se skrivali po vrbicama i domaćim ljudima krali kokoši!

“Tek nakon mjesec dana, kada im je lokalno stanovništvo poručilo da ih više neće tolerirati, oni se prebacuju prema Brezovici,” nastavlja dr. Vukelić, uz napomenu da “Klasić nije u pravu.”

Naime za razliku od mlade doktorice znanosti koja je istinska znanstvenica (sjajno je vidjeti da u RH postoje i fakulteti gdje se povijest tretira kao znanstvena, a ne pamfletska disciplina). Ona se narugala „otkriću“ dokumenta prof. dr. sc. Hrvoja Klasića o pronalasku dokumenta u kome se u NDH reagiralo na dojava o kokošarima i to mu je kao dokaz da blagdan koji i vi slavite doista

jest ono što se mislilo u trenutku kada se u Saboru izglasalo da se kokošarenje treba proglasiti državnim praznikom.

Nadam se da će te njene riječi o „stručnjacima“ kakav je 'istoričar' Klasić shvatiti i kao kritiku vašeg odnosa prema istinskoj znanosti u RH:

“Ne treba nas čuditi što Hrvoje Klasić danas javno štiti određene društvene strukture koja su mu pomogle da živi relativno lagodan život,” nastavila je u istom, ironičnom tonu, dr. Vukelić: “Ja možda nisam toliki stručnjak kao Hrvoje, možda nisam tako dobar povjesničar i istraživač, možda nemam tako atraktivne teme kojima se bavi on, iako, zapravo, ne mogu imenovati niti jednu od njih... Međutim, ja nemam pristup HTV-u, ne mogu napraviti dokumentarac na HTV-u i ne mogu biti komentator svih mogućih emisija od dnevno-političkih do povijesnih i kulturno-društvenih. To, za sada, ima još uvijek samo odabrana struktura u hrvatskom društvu, a ja se nadam da ćemo takve tendencije jednom mijenjati.”

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26676-bujica-u-novinarskom-domu-nastao-je-kaos-sandra-bencic-se-digla-i-otisla-hrvoje-klasic-ostao-u-soku-a-ivo-goldstein-nasrnuo-je-na-starca-sa-stapom>

Naravno, postoji puno mogućnosti za ismijavanje ovog 'istoričara' s Filozofskog fakulteta.

Tako u Hrvatskom tjedniku od 29. travnja 2021. možete naći:

FAH IDIOT TJEDNA

HRVOJE KLASIĆ, *povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o zadnjim danima logora Jasenovac:*

Maks Luburić dolazi u Jasenovac i daje naredbu da se napušta Jasenovac i da se obračuna s preostalim zatvorenicima. U tjednima,

mjesecima prije krenulo je spaljivanje i uništavanje dokaza, prije svega tijela ljudi koji su ubijani. Tijela se otkapaju i najvećim dijelom se spaljuju na otvorenim lomačama, rade se ogromne posude na koje se tijela stavljaju, naftom polijevaju i tako uništavaju, ali kreće i ubijanje ostalih i bacanje u Savu

HT: Heureka! Goli Arhimed je nakon kupanja trčao kroz Sirakuzu vičući da je otkrio zakon, kasnije nazvan po njemu, a ovaj sa svojim Heureka možda dobije Nobelovu nagradu za kemiju jer se dosad vjerovalo da kosti jednog tijela ne mogu izgorjeti ni na 1000 stupnjeva u krematoriju za tri sata, pa se dodatno melju kako bi sve postalo pepeo u urni. Goldstein je malo manje glup pa je smislio drobilicu kostiju, ali je onda odustao od nje, a Jakovina još manje pa se bar čuva ekstremnih nebuloza.'

Zapravo i prvi komentar na portalu narod.hr gdje je također objavljen tekst iz Priloga počinje ovako: Ivo Goldstein zvani drobilica...

<https://narod.hr/hrvatska/prostacki-ispadi-na-tribini-najavljenoj-uz-petokraku-bencic-otisla-goldstein-psovao>

Ali vratimo se prof. dr. sc. iz 'istorije'. Zapravo Klasić je zaslužan za spoznaju što vam ja DANAS ČESTITAM DRŽAVNI BLAGDAN 'DAN KOKOŠARA' jer bez njegovog 'otkrića' mi danas ne bi ni znali za ovo što nas je naučila mlada povjesničarka Vlatka Vukelić.

S poštovanje,
Dr. sc. Josip Pečarić
Redoviti član HAZU
Izvanjski član DANU

P.S. Ovu čestitku šaljem i svojim kolegama u HAZU jer smo i mi u Akademiji odgovorni što nismo upozorili da se radi o blagdanu u čast kokošarenja, kao i nekim kolegama s FF-a od kojih već u nizu pisama

pokušavam doznati zašto dr. sc. Miroslav Tuđman nije postao profesor emeritus iako je postupak za to pokrenut još 2017. godine!

PRILOG

Bujica: U Novinarskom domu nastao je kaos; Sandra Benčić se digla i otišla, Hrvoje Klasić ostao u šoku, a Ivo Goldstein nasrnuo je na starca sa štapom!

17 Lipanj 2021

POGLEDATJE SENZACIONALNU BUJICU S DETALJIMA OKRŠAJA PRKAČIN – GOLDSTEIN!

DR. VLATKA VUKELIĆ: “To je čin agresije bez opravdanja, tako se ne ponaša jedan sveučilišni profesor!”

Bujica je u srijedu navečer emitirala dramatične snimke s tribine 'Saveza antifašističkih boraca i antifašista' na kojoj su, povodom 22. lipnja, nastupili profesori s Filozofskog fakulteta Ivo Goldstein i Hrvoje Klasić, zajedno sa zastupnicom Možemo Sandrom Benčić, koja se, kako je rečeno u emisiji, samo dva tjedna nakon što je Tomašević preuzeo vlast u Zagrebu, ne bavi tzv. komunalnim - već ideološkim pitanjima...

Do kaosa u Novinarskom domu u Zagrebu, gdje se tribina održala, došlo je nakon što se za riječ javio saborski zastupnik Domovinskog pokreta i general HOS-a Ante Prkačin. Ivo Goldstein ga je u jednom trenutku, nezadovoljan generalovim izlaganjem, prekinuo i počeo vikati, a Sandra Benčić je izašla iz dvorane... Goldstein se nastavio sukobljavati s gostima tribine koji imaju drukčije mišljenje, pa je pred vratima dvorane, doslovce nasrnuo na jednog starijeg Zagrepčanina sa štapom, koji bi mu po godinama mogao biti otac! Psovao je, urlao i vrijeđao, unosio se starcu u lice i pokazao vrlo prostačku te nimalo akademsku razinu... Sve to snimila je i emitirala

Bujica na Z1 televiziji, a u studiju prokomentirala mlada povjesničarka s Fakulteta hrvatskih studija – dr. Vlatka Vukelić.

NEAKADEMSKA RAZINA I GUBITAK KONTROLE IVE GOLDSTEINA...

To nikako nije akademska razina i mislim da si ni jedan član akademske zajednice, što profesor Goldstein je, ne bi smio dopustiti ovakav gubitak kontrole – izjavila je doc. dr. sc. Vlatka Vukelić, koju su objavljene snimke doslovce šokirale: - To je čin agresije bez opravdanja, na starijeg čovjeka, koji se teško kreće! Tako se ne ponaša jedan sveučilišni profesor...

“Jednoj povlaštenoj društvenoj skupini, koja ima dobar medijski prolaz, sve je dopušteno - pa i izjave u kojima se prema saborskom zastupniku nastupa s visoka i naziva ga se “amaterom”, no, gospodin Prkačin ima pravo na istinu, ima pravo postavljati pitanja i iznositi svoja mišljenja. Ivo Goldstein, kao sveučilišni profesor, trebao bi znati na koji način približiti temu i argumentirano je objasniti, što mu očito, svih ovih godina ne uspijeva,” komentirala je incident u Novinarskom domu Vlatka Vukelić: “Cijenim Goldsteinov obiteljski trud oko popularizacije određenih tema, međutim, suvremene tendencije u hrvatskoj historiografiji su takve da istina polako istiskuje dogme koje su nam desetljećima nametane.”

Dr. Vukelić sumnja u znanstvene reference predavača s antifa-tribine, a posebno je ironična bila prema znanstvenom opusu Hrvoja Klasića: - Klasić ima jedan dosta kvalitetan rad, koji se bavi društvenim životom u Sisku, u razdoblju Drugog svjetskog rata. On se u tom članku ne bavi niti NOB-om niti bilo kakvim vojnim formacijama, a kamoli ustankom. I osobno dosta koristim njegov članak, međutim, treba istaknuti da je on objavljen prije 21 godinu!

“Goldstein je objavio dvije monografije o NOB-u, međutim, one su publicističkog karaktera... Nisu sve knjige koje povjesničari objave ujedno i znanstvene, pogotovo, ukoliko su u nekakvom suautorstvu, gdje se profesor naročito itaknuo suradnjom s pokojnim ocem, koji

čak nije ni imao diplomu iz povijesti,” nadovezala se i na drugog predavača s antifa-tribine mlada povjesničarka.

O 22. LIPNJU: “KOMUNISTI SU SE SKRIVALI PO VRBICIMA OKO ŽABNOG I KRALI LJUDIMA KOKOŠI!”

Vlatka Vukelić je iz Siska pa se posebno zainteresirala za 22. lipnja 1941. godine, koji se u Hrvatskoj naziva 'Danom antifašističke borbe': - Riječ je o danu do kojeg komunisti i nacisti imaju sporazum o nenapadanju. Nakon 22. lipnja i napada Njemačke na SSSR, komunisti u Hrvatskoj ne znaju što dalje, jer nemaju jasne upute od svojih komunističkih nadležnika, od Kominterne, iz Moskve – pa bježe iz Siska... Tek nakon što je Njemačka napala SSSR, oni se povlače u vrbike u okolini Siska. Nema govora o tome da su uopće išli prema šumi Brezovica. Oni su se, zapravo, povukli prema Žabnu, a to je jedno selo prema Zagrebu, gdje je domaće stanovništvo bilo bogatije, pa su znali da će kod njih lakše doći do hrane... Oni tamo odlaze kako bi čekali informaciju iz Moskve, što činiti dalje, a dokumenti govore o tome kako su se skrivali po vrbicama i domaćim ljudima krali kokoši!

“Tek nakon mjesec dana, kada im je lokalno stanovništvo poručilo da ih više neće tolerirati, oni se prebacuju prema Brezovici,” nastavlja dr. Vukelić, uz napomenu da “Klasić nije u pravu.”

Sam pojam “antifašizam” ustoličen je 1935. godine na Sedmom kongresu Kominterne, što znači da je opet SSSR taj koji upravlja sa svime – objašnjava povjesničarka: - Iako su oni tada definirali koje su to fašističke zemlje i odlučili kao komunisti radikalizirati borbu na europskom tlu, to ih nije spriječilo da sklope pakt o nenapadanju s Njemačkom 23. kolovoza 1939. godine. Trebamo biti svjesni da je rat trajao pune dvije godine prije nego li je Njemačka napala SSSR. Tek tada SSSR vrlo jasno mijenja svoju političku i vojnu taktiku i odlučuje odgovoriti na napade, pa kreće u uspostavu savezničkih odnosa s Britanijom i Francuskom. Do tada su oni djelovali zajedno, a to se posebno vidjelo na podjeli Poljske.

DR. VLATKA VUKELIĆ: “Klasićeva baka bila je sluškinja u vili moje prebake, a onda su nam je konfiscirali!”

“Pogrešno je na jugoslavenski komunizam gledati kao na neki blaži oblik, koji - kao što neki govore - nije bio tako intenzivan kao što je to bio u SSSR-u ili ned’o Bog u Kini,” smatra dr. Vukelić: “Nije to bio nikakav ‘socijalizam s ljudskim licem’ ili ‘po mjeri čovjeka’, to je bio totalitarni sustav i dok mi kao civilizirani pripadnici europskih naroda ne budemo svjesni te činjenice, osjećat ćemo se kao u nekom kolektivnom bunilu ili kao da patimo od stockholmskog sindroma.”

Osim političkih neprijatelje, komunisti su imali i klasne neprijatelje, što je obitelj Vlatke Vukelić, djevojački Bručić, osjetila i na svojoj koži: - Baka Hrvoja Klasića radila je kod moje prabake kao sluškinja, tako da se mi i osobno poznajemo. Nakon Drugog svjetskog rata komunisti su nam konfiscirali vilu u kojoj je prabaka živjela, kao i ciglane... Sve su nam oduzeli!

“Ne treba nas čuditi što Hrvoje Klasić danas javno štiti određene društvene strukture koja su mu pomogle da živi relativno lagodan život,” nastavila je u istom, ironičnom tonu, dr. Vukelić: “Ja možda nisam toliki stručnjak kao Hrvoje, možda nisam tako dobar povjesničar i istraživač, možda nemam tako atraktivne teme kojima se bavi on, iako, zapravo, ne mogu imenovati niti jednu od njih... Međutim, ja nemam pristup HTV-u, ne mogu napraviti dokumentarac na HTV-u i ne mogu biti komentator svih mogućih emisija od dnevno-političkih do povijesnih i kulturno-društvenih. To, za sada, ima još uvijek samo odabrana struktura u hrvatskom društvu, a ja se nadam da ćemo takve tendencije jednom mijenjati.”

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26676-bujica-u-novinarskom-domu-nastao-je-kaos-sandra-bencic-se-digla-i-otisla-hrvoje-klasic-ostao-u-soku-a-ivo-goldstein-nasrnuo-je-na-starca-sa-stapom>

19.6.2021. u 17:27, Josip Pecaric piše:

Naslov:KOKOŠJI PRAZNIK ZA ONE KOKOŠJE PAMETI

Datum:Sat, 19 Jun 2021 13:21:40 +0200

Šalje:Jure Burić

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

KOKOŠJI PRAZNIK ZA ONE KOKOŠJE PAMETI

Još dva dana pa ćemo mi u Hrvatskoj na sva zvona po tko zna koji put slaviti “Dan ustanka”! Antifašisti-navodni- opet će dignuti ponosno glavu misleći kako su nam i ovoga puta prodali “rog pod svijecu” i natjerali nas na obilježavanje dana kojega nije niti bilo, ili pak jest, ali pod drugačijim imenom i s novim okolnostima.

Kako spadam među one koji cijene struku i priznaju znanost neću niti ovoga puta pred činjenicama i argumentima- dakle dokumentima zatvoriti uši i oči i praviti se i slijep i gluh.

Citiram tekst moga Prike akademika Pečarića:”Vlatka Vukelić je iz Siska pa se posebno zainteresirala za 22. lipnja, koji se u Hrvatskoj slavi kao “Dan antifašističke borbe”!

Riječ je o danu do kojeg komunisti i nacisti imaju sporazum o nenapadanju. Nakon 22. lipnja i napada Njemačke na SSSR, komunisti u Hrvatskoj ne znaju što dalje, jer nemaju jasne upute od svojih komunističkih nalogodavaca, od Kominterne iz Moskve- pa bježe iz Siska.....

Tek nakon što je Njemačka napala SSSSR

oni se povlače u vrbike u okolici Siska.

Nema govora o tome da su uopće išli prema šumi Brezovica. Oni su se , zapravo povukli prema Žabnu, a to je jedno selo prema Zagrebu, gdje je domaće stanovništvo bilo bogatije, pa su znali da će kod njih lakše doći do hrane.... Oni tamo odlaze kako bi čekali informaciju iz Moskve, što činiti dalje, a dokumenti govore o tome kako su se skrivali po vrbicama i domaćim ljudima- krali kokoši!”

“Tek nakon mjesec dana kada im je domaće stanovništvo poručilo da ih više neće tolerirati oni se prebacuju prema Brezovici”- nastavlja dr. Vukelić uz napomenu da “Klasić nije u pravu”!

Eto kako znanost pomoću obične kokoši može uzdrmati jednu ideologiju temeljenu na neistini. U mom kraju samo su lisice i

cigani krali kokoši, ali bi im se brzo stalo u kraj. Ove prve dobivale bi metak, a drugi bi dobili po prstima kako im više nikad nešto slično ne bi palo na pamet.

Prava je šteta što i seljaci iz Žabna nisu kradljivcima kokoški dali po prstima, jer bi nas poštedjeli ovog ludila i “kokošnjih derneka”!

dr. Jure Burić

Lipanj, 2021.

19.6.2021. u 8:04, Josip Pecaric piše:

Naslov: TKO TO TAMO KOKE KRADE

Datum: Sat, 19 Jun 2021 17:11:09 +0200

Šalje: Jure Burić <aromaantika@gmail.com>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

TKO TO TAMO KOKE KRADE

Lisica
Cigani
I
Anifašisti
Eto vidiš
Sve troje
Isti
Ništa ne radu
Samo krađu
A
Onda za krađu
Od nekog
Blente
Očekuju bit
I
Vlasnici
Lente
Zapravo
Medalje
Pa da mogu
Krasti
I
Dalje

dr. Jure Burić
Lipanj, 2021.

U RH SE SLAVI „DAN KOKOŠARA“

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Vlade RH,
Poštovani ministre znanosti RH,

U Prilogu vam šaljem tekst o šokantnim spoznajama a u svezi s državnim blagdanom 22. lipnja. Naime, dr. sc. Vlatka Vukelić docentica s Fakulteta hrvatskih studija objasnila je hrvatskoj javnosti u „Bujici“ da je to državni blagdan kada se zapravo slavi kokošarstvo:---

Naslov:ISTINA O SLAVKU GOLDSTEINU:,DOKTOR
ZNANOSTI ILI SVRŠENI GIMNAZIJALAC?

Datum:Wed, 23 Jun 2021 07:05:29 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:predsjednik@predsjednik.hr

<predsjednik@predsjednik.hr>, predsjednik@sabor.hr
<predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
<predsjednik@vlada.hr>, ministar <ministar@mzos.hr>,
hina@hina.hr <hina@hina.hr>

CC:Stjepan Tuđman, Kabinet Predsjednika
<kabpred@hazu.hr>, mjurkovi@ffzg.hr, ani... Blaženka
Divjak <blazenka.divjak@gmail.com>, Željko Holjevac
<zeljko.holjevac@pilar.hr>, vjuricic@ffzg.hr

ISTINA O SLAVKU GOLDSTEINU: DOKTOR ZNANOSTI ILI SVRŠENI GIMNAZIJALAC?

Poštovani Predsjedniče RH,

U pismu koje sam i Vama poslao

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26676-bujica-u-novinarskom-domu-nastao-je-kaos-sandra-bencic-se-digla-i-otisla-hrvoje-klasic-ostao-u-soku-a-ivo-goldstein-nasrnuo-je-na-starca-sa-stapom>

postoji i jedna stvar koja se izravno odnosi i na Vas iz vremena kada ste bili Predsjednik Vlade, a Slavko Goldstein vam je bio posebni savjetnik.

O čemu se radi?

Dr. sc. Vlatka Vukelić docentica s Fakulteta hrvatskih studija kaže:

“Goldstein (misli na prof. dr. sc. Iva Goldsteina, op. JP) je objavio dvije monografije o NOB-u, međutim, one su publicističkog

karaktera... Nisu sve knjige koje povjesničari objave ujedno i znanstvene, pogotovo, ukoliko su u nekakvom suautorstvu, gdje se profesor naročito istaknuo suradnjom s pokojnim ocem, koji čak nije ni imao diplomu iz povijesti.”

Pitanje se pojavilo u svezi sa sukobom general Prkačin vs. Prof. dr. sc. Ivo Goldstein koji je već opjevao ratni župan i bivši saborski zastupnik dr. Jure Burić:

GENERAL I GNJIDA

Crven u licu
Izbuljenih
Oči
Nemirno sjedi
Pa onda
Skoči
Pa opet
Sjede
Vidi te
Bijede
Dere se
Hoda k'o budala
Da mu nije
Mokraća stala
Ili je možda samo
Bijes
Jer je budala
Dobila
Stres
Što general ima
Argumente
A
On na
Momente
Izgubi glavu
Navali na starca
Invalida

Bijedo ljudska
Baš si
Gnjida

dr. Jure Burić
Lipanj, 2021.

Mnogi pisci su iskazivali nevjericu i prema tvrdnji da je Slavko Goldstein završio i gimnaziju. Međutim, Gimnazija u Karlovcu potvrđuje istinitost te tvrdnje:

Rođen je u Sarajevu 22. kolovoza 1928. godine, novinar, nakladnik i javni djelatnik. Maturirao je na karlovačkoj Gimnaziji 1947. godine, studirao je književnost i filozofiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

<https://www.gimnazija-karlovac.hr/ucenici/poznati-bivsi-ucenici/22-slavko-goldstein.html>

To pokazuje da tvrdnja dr. Vukelić točna i da je Slavko Goldstein nije završio povijest. Istina takva formulacija dr. Vukelić dopušta da je završio neki drugi fakultet, pa i stekao zvanje dr. znanosti kako se u novinama znalo tvrditi.

Tako je Slavko Goldstein doktor i kao član Bet Israela:

<https://www.vecernji.hr/vijesti/zidovi-nece-doci-na-spomendan-holokausta-jer-ploce-nisu-uklonjene-1144386>

Bio je to i kada je preminuo: *kao jedan od najvećih domaćih intelektualaca* **dr. Slavko Goldstein**.

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/obradovala-me-je-vijest-da-je-umro-goldstein-jedan-mrzitelj-hrvatske-nestao-je-s-ovog-svijeta-objava-hvarskog-svećenika-sokirala-i-njegove-vjernike-6555726>

Isto su tvrdili i u Rektoratu Zagrebačkog sveučilišta:

U povodu dodjele počasnog doktorata Sveučilišta u Zagrebu,

rektor prof. dr. sc. Aleksa Bjeliš poziva Vas na tribinu

JEDNO POSLIJEPodne S BRANKOM LUSTIGOM

utorak, 16. lipnja 2009. u 17 sati

dvorana akademije dramske umjetnosti

trg maršala tita 5

Gosti:

dr. sc. Slavko Goldstein,

prof. dr. sc. Ivo Goldstein,
prof. Branko Ivanda,
književnik Miljenko Jergović

Mnogo značajnije je to što i Ustavni sud RH tvrdi isto, a što je objavljeno u Narodnim novinama još 2007. godine:

113_5_11_2007 Odluka o imenovanju članova Etičkog povjerenstva.htm

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

3341

Na temelju članka 104. stavka 2. Zakona o izborima zastupnika u Hrvatski sabor (»Narodne novine«, br. 116/99, 109/00 – vjerodostojno tumačenje, 53/03, 69/03 – pročišćeni tekst, 44/06 i 19/07.) Ustavni sud Republike Hrvatske u sastavu Petar Klarić, predsjednik Suda te suci Marijan Hranjski, Mario Kos, Davor Krapac, Ivan Matija, Ivan Mrkonjić, Jasna Omejec, Željko Potočnjak, Agata Račan, Emilija Rajić, Smiljko Sokol, Nevenka Šernhorst i Vice Vukojević, na sjednici održanoj 2. studenoga 2007., donio je

ODLUKU

O IMENOVANJU ČLANOVA ETIČKOG POVJERENSTVA

I.

Na temelju odredbe članka 105. Zakona o izborima zastupnika u Hrvatski sabor predsjednik Etičkog povjerenstva po položaju je predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti akademik MILAN MOGUŠ.

II.

Imenuju se članovi Etičkog povjerenstva:

Na prijedlog većinske koalicije političkih stranaka, Hrvatske demokratske zajednice, Hrvatske socijalno-liberalne stranke, Hrvatske stranke umirovljenika, Samostalne demokratske srpske stranke i Stranke demokratske akcije Hrvatske:

1. TOMISLAV PAŠKVALIN iz Zagreba

2. BERNARDICA JURETIĆ iz Splita

3. prof. dr. sc. HELENA JASNA MENCER iz Zagreba.

Na prijedlog oporbenih političkih stranaka, Socijaldemokratske partije Hrvatske, Hrvatske narodne stranke – liberalnih demokrata, Hrvatske seljačke stranke, Hrvatske stranke prava, Istarskog demokratskog sabora, Demokratskog centra, Primorsko-goranskog saveza, Međimurskog demokratskog saveza, Slavonsko-baranjske hrvatske stranke i Hrvatskog demokratskog saveza Slavonije i Baranje:

4. dr. sc. SLAVKO GOLDSTEIN iz Zagreba

5. ZORISLAV ANTUN PETROVIĆ iz Zagreba

6. akademik VLATKO SILOBRČIĆ.

III.

Ova odluka stupa na snagu danom donošenja.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: SuE-DSjA-1/2007

Zagreb, 2. studenoga 2007.

Predsjednik

prof. dr. sc. Petar Klarić, v. r.

Poštovani Predsjedniče RH molim Vas da s obzirom da je g. Slavko Goldstein bio Vaš posebni savjetnik da Zagrebačko sveučilište, veliki broj političkih stranaka (*Socijaldemokratske partije Hrvatske, Hrvatske narodne stranke – liberalnih demokrata, Hrvatske seljačke stranke, Hrvatske stranke prava, Istarskog demokratskog sabora, Demokratskog centra, Primorsko-goranskog saveza, Međimurskog demokratskog saveza, Slavonsko-baranjske hrvatske stranke i Hrvatskog demokratskog saveza Slavonije i Baranje*) i veliki broj ustavnih sudaca (*Petar Klarić, predsjednik Suda te suci Marijan Hranjski, Mario Kos, Davor Krapac, Ivan Matija, Ivan Mrkonjić, Jasna Omejec, Željko Potočnjak, Agata Račan, Emilija Rajić, Smiljko Sokol, Nevenka Šernhorst i Vice Vukojević*) svojom odlukom je potvrdilo da se radi o doktoru znanosti objasnite hrvatskoj javnosti da je to doista točno.

Ne možemo povjerovati da su svi oni govorili neistine, jer je obnašao i dužnost predsjednika Savjeta "Spomen područja Jasenovac", a čak i na Wikipediji tvrde da nije završio fakultet, tj. da je bio

srednjoškolac koji je samo pokušao završiti fakultet. Napominjem da postoji niz primjera koji pokazuju kako je moguće postati doktor znanosti u nekoj disciplini iako si završio neki drugi fakultet, a za dr. sc. (?) Slavka Goldsteina se tvrdi da je bio povjesničar, pa je lako moguće da je to bilo i u njegovom slučaju.

Uvjeran sam da ste Vi itekako dobro znali što je Vaš posebni savjetnik.

A to se vidi i iz činjenice da ste Vi (uz Predsjednika Vlade) jedan od najvjernijih branitelja povijesne istine dr. sc. (?) Slavka Goldsteina kao što je na primjer pitanje pozdrava ZA DOM SPREMNI kojim su hrvatski branitelji branili Hrvatsku, a dr. sc. (?) Slavko Goldstein je svojevremeno poručio da će napustiti RH ukoliko se taj pozdrav - koji je ledio krv u žilama fašističkim srpskim agresorima ("Bojna Čavoglave") - uvede u HV.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Subject:Odgovor: Odgovor: U RH SE SLAVI „DAN
KOKOŠARA“

Date:Mon, 8 Nov 2021 07:25:55 +0000

From:Vlatka Vukelić <vvukelic@hrstud.hr>

To:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani profesore,

Prije svega isprike na malo okašnjelom javljanju. Poslati ću Vam podatke o grobištima koje imam. To su podaci MUP-a. Kada je riječ o SMŽ tu je dosta aktivan bio Josip Frković, koji je svojedobno bio predsjednik "Hrvatskog domobrana" Sisak.

<https://narod.hr/clanak/blagoslovljena-spomen-ploca-i-kriz-za-6000-ubijenih-u-sumi-brezovica>

Ovo je samo jedna mala crtica onoga što su radili. Na žalost, nedostaju sustavna ili čak ikakva istraživanja. Ne može se ovim temama baviti udruga! Istini za volju, fra Ivica koji me kontaktirao vezano uz šumu Biljeg kod Gvozda je iznenada preminuo od srčanog udara. Kada smo se on i ja našli, ja sam mu iskazala sumnju da će dobiti podatke od osobe na koju je računao, jer je bila riječ o njegovoj župljaniki - i tako i bi! Žena mu je usmeno rekla puno podataka, djelatnica je MUP-a, imamo čak i jedan dokument s nekim nacrtom područja i ja sam mu rekla da kada ona shvati da mi krećemo u sustavno istraživanje od svega neće biti ništa. I eto....njega smo prije pokopali nego li smo sve te nesretne duše iskopali.

Srdačan pozdrav,
Vlatka Vukelić.

2019-05-10

Narod.hr

4. maj 1945

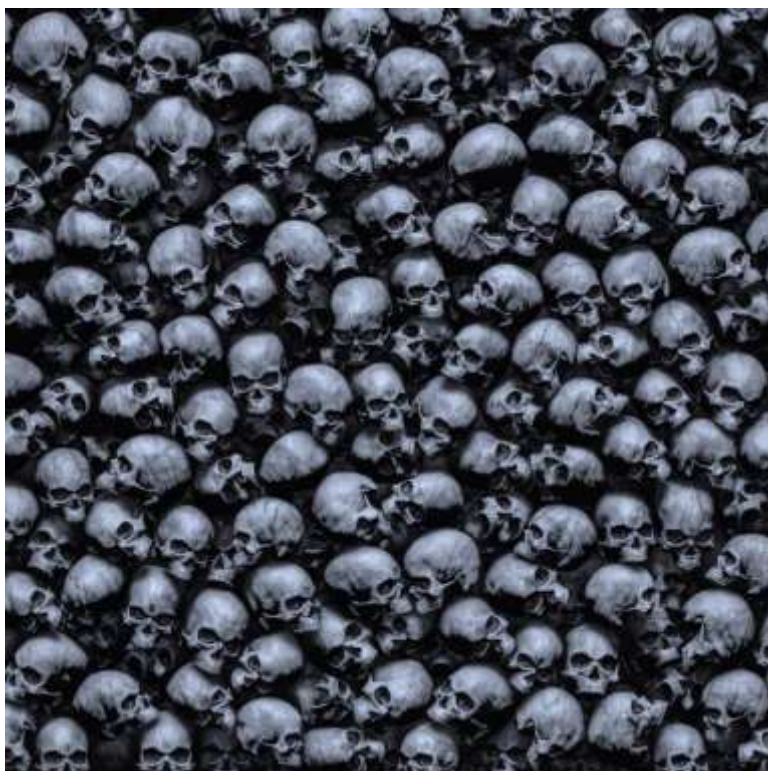
Nitko tko je dospio u Čemernicu (pored Topuskog), nije se spasio. Široke procjene kažu da je u Čemernici i drugim okolnim stratištima ubijeno najmanje 4.000 Hrvata.

4. svibnja 1945. Memento uoči Bleiburga (Banovina) –
partizanske zvijeri zazidali **žive 2000 ljudi u tunelu**
Slavsko Polje

Objavio Petar Horvatić - 4. svibnja 2019.

Foto: Getty Images

Nitko tko je dospio u Čemernicu (Vir-012) (pored Topuskog), nije se spasio. Široke procjene kažu da je u Čemernici i drugim okolnim stratištima ubijeno najmanje 4.000 Hrvata. Posebno težak zločin zbio se kod Slavskoga Polja u šumi Biljegu gdje su partizani u tunel šumske uskotračne željeznice obostrano zazidali, prema procjenama, 2.000 očajnika i pustili ih da umiru na isti način kao u Barbarinu rovu u Sloveniji.

Oko 30 jama u blizini tunela (Sis-056) (Sis-057) (Sis-058) (Sis-059) (Sis-060) (Sis-061) (Sis-062) (Sis-063) (Sis-064) (Sis-065) svjedoči o razmjerima masovnog zločina. Zločina u Slavskom Polju koje hrvatske vlasti koje su se izmjenjivale (HDZ i SDP) u ovih 24 godine od

Oluje nisu ni pomislile istražiti. Zašto je to tako, dobro je pitanje, jer racionalnog odgovora nema, a negiranja onoga što je propatio hrvatski narod i nedostataka pijeteta za to – ima u svim dosadašnjim hrvatskim vlastima.

Tek Crkva, kao i uvijek, vodi brigu o povijesnoj sudbini i stratištima Hrvata. Tako je 24. studenog 2017. mons. Marko Cvitkušić, generalni vikar, ispred župne crkve u Gvozdu blagoslovio je spomen-ploču i bijeli križ istine na spomen 2000 umorenih ratnih zarobljenika i civila u tunelu Slavsko Polje

*U spomen ubijenima u tunelu smrti u šumi **Biljeg** pred župnom crkvom u Gvozdu diže se dvometarski bijeli „Križ istine“.*

*Hodočasnici
uz križ istine
u Gvozdu,
foto: Cropus
Domini*

(FOTO) Križnim putem hrvatskih zarobljenika: Hodočasnici pred tunelom smrti i strave u šumi Biljeg kraj Gvozda

Zločini partizana i četnika na Banovini bili su konstanta cijelog II. svjetskog rata. Najpoznatiji je onaj kada su u rujnu 1943. partizani su upali u selo i **ubili 213 Zrinjana**, a mjesto opljačkali i zapalili.

PREŽIVJELE STARCE, ŽENE I DJECU KOJE NISU POBILI SU PROTJERALI.

Svake godine vjernici iz kapelice klanjanja Corpus Domini iz Zagreba odlaze na mjesto strašnog zločina prema hrvatskim civilima i zarobljenim jamama – **stratište koje je čak veće od Hude Jame**.

Ondje, **u utrobi zemlje počivaju tisuće ratnih zarobljenika** koji su po Ženevskoj konvenciji trebali ostati na slobodi i životu. **Stjerani su u jedan dugi tunel te živi zazidani i umoreni**. Na ovome mjestu svi hodočasnici stajali su nijemi i u šutnji, a neki i u suzama, razmišljajući kako su i ovi ubijeni bili nečiji sinovi, očevi, braća i sestre, i kako su njihovi najmiliji za njima plakali i pomišljali gdje im je grob...

Uz ljubaznost **fra Tomislava Jurića, župnika iz Gvozda**, saznali smo mnoge pojedinosti o događajima, ali ima mnogo toga što je još nepoznato i traži daljnje istraživanje. U spomen ubijenima u tunelu smrti u šumi Biljeg pred župnom crkvom u Gvozdu diže se dvometarski bijeli „Križ istine“.

Na podnožju bijelog križa stoji duži natpis:

„U šumi Biljeg i zaseoku Slavsko Polje, današnjoj općini Gvozd, učinjen u lipnju 1945. na hrvatskom tlu nezapamćen ratno –poratni zločin. Okrutni su partizanski osvetnici u tunelu uskotračne šumske željeznice, ispod ceste za Vojnić, zatvorili i obostrano zazidali do dvije tisuće na križnim putovima izmrcvarenih civilnih zarobljenika, te hrvatskih i njemačkih vojnika. Velika grobnica slična onoj u Hudoj jami...“.

KNOJ i OZNA tunel su minirali. **I danas se vidi tridesetak ulegnuća tla gdje su masovne grobnice** pogubljenih mučenika. I pred tim križem smo zastali i molili u šutnji.

Župnik nam je ispričovao da ima ljudi koji taj slučaj istražuju i da su neke od ukopanih premještali u nepoznatu masovnu grobnicu oko zaseoka **Ključari** (Sis-066), a da su se dogodile čudnovate i neobične smrti ljudi koji su sudjelovali u zločinu.

Ipak, neke su činjenice poznate: da je u taj tunel dovedeno oko 2000 civila, hrvatskih i njemačkih zarobljenika. Njih su partizani u mjesecu lipnju zazidali u tunel uskotračne šumske pruge. S obje strane tunela u podzemnom logoru partizani su držali straže i lokalnom stanovništvu poručili „**da svatko dođe po svojega fašista, i ondje mu odmah sudi: sjekirama, motikama i pijucima...**“

Strašni i bolni podaci o partizanskim pokoljima Hrvata u Sisku, Petrinji i Banovini Županijska skupština sisačko-moslavačka osnovala je 1. prosinca 1996, odmah poslije „Oluje“, radnu grupu za prikupljanje i utvrđivanje činjenica o sudbini žrtava Bleiburga i križnih putova te masovnih komunističkih zločina od 1945. do 1952. Kako izvještava povjerenik **Josip Frković**, Radna grupa je djelovala u 18 gradskih i općinskih središta i utvrdila 7.200 pojedinačnih smrti i nestanka žrtava. U vrijeme poslije 1945. stradalo je 65%, a za vrijeme rata 35% ljudi. Nadalje, utvrđeno je 45.000 žrtava ratnih zarobljenika u logorima Siska, Petrinje, Gornje Čemernice, Topuskog i u Slavskom Polju odnosno u zaseoku Sučevići. Grobovi i stratišta obilježeni su „Bijelim Križem istine“, piše corpusdomini.hr

U „**Sisačkom žrtvoslovu**“ županijska komisija je zabilježila za **Sisak 955** žrtava (Sis-067), za **Sunju 440** (Sis-068), **Komarevo 144** (Sis-069), **Bobovac 89** (Sis-070), **Martinsku Ves 272** (Sis-071), **Lekenik** (Sis-072) **na Kupi 150** (Kar_057) (Kar-058) (Kar-059) **ubijenih Hrvata**. Nadalje, uz spomenutih 1860 žrtava, poginulo je još 1185 vojnika i 630 civila. Od 630 civilnih žrtava 101 osuđena je na smrt strijeljanjem, a 530 ljudi je ubijeno bez suđenja.

ZLOGLASNA UBOJSTVA JE VODILA OZNA, ODNOSNO, KASNIJE, UDBA.

Žrtve se nalaze **bačene u jame u šumi Brezovica** (013_Zg_070), **šuma Capraga** (Sis-073) **i Lasinja** (Kar_056), **zatim petrinjska Vilusova** (Sis-074) **i Kotar šuma** (Sis-075), **Taborište** (Sis-076), **Grabovački Jelik** (BiH_03_067), **šuma Biljeg** (Osi_018) **(Slavsko Polje) kod Gvozda i Vojnića** (Sis-077).

Moraju se ovdje spomenuti **zloglasni logori oko Gline i Topuskog, Šaševa kod Balinca i Gornja Čemernica** gdje su bila masovna umiranja. Među žrtvama križnog puta bili su vojni zarobljenici pripadnici HOS: domobrani i ustaše, ali isto tako i vojni zarobljenici njemačkog Wermachta. U tim logorima glavni ubojice su bili partizani i četnički nastrojani stražari. Iza likvidacija zarobljenika **u Glini se zna za 31 jamu, a na petrinjskom području za 40 jama**. Odmah nakon 6. svibnja 1945. zabilježena su brojna uhićenja Hrvata u Petrinji, a poslije toga ubijeno je **njih 60 i bačeno u rijeku Kupu**.

Nadalje, utvrđeno je 45.000 žrtava ratnih zarobljenika u logorima Siska, Petrinje, Gornje Čemernice, Topuskog i u Slavskom Polju odnosno u zaseoku Sučevići. Grobovi i stratišta obilježeni su „Bijelim Križem istine“.

A o strašnim događanjima u Slavskom polju piše i stranica Kapelice klanjanja Corpus domini u Zagrebu, čiji vjernici sa župnikom svake godine hodočaste na to mjesto, **nepoznate i skrivane tragedije hrvatskog naroda**, u cjelodnevnom hodočašću pod nazivom:

HODOČAŠĆE: KRIŽNIM PUTOM
HRVATSKIH ZAROBLJENIKA:
SLAVSKO POLJE – Sisak - Zrin –
Gvozdansko – Glina – Karlovac - ZAGREB

Evo što tamo piše o užasima Slavskog polja:

“U zaseoku Sučevići kraj SLAVSKOG POLJA dovedeno je oko 2000 civila, hrvatskih i njemačkih zarobljenika. Njih su partizani u mjesecu lipnju zazidali u tunel uskotračne šumske pruge. S obje strane tunela u podzemnom logoru partizani su držali straže i lokalnom stanovništvu poručili: „ da svatko dođe po svojega fašista, i ondje mu odmah sudi: sjekirama, motikama i pijucima...”“

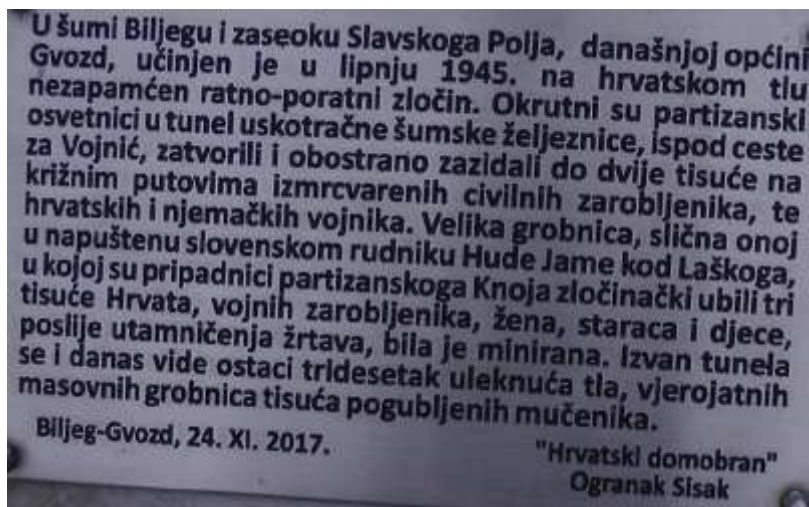
Tu su počinjena strašna zvjerstva i kanibalizam.

I tako neishranjeni i žedni s obje strane tunela su svi zarobljenici logora zazidani da umru bez zraka u očaju. Polako su i u mukama umirali. Tunel je nakon ratnih zbivanja još i miniran. Kraj južnog ulaza o velikoj tragediji **svjedoči 30 jama veličine 10 puta 50 metara**. Jame očekuju ekshumaciju i forenzičare. Dakle, to sotonsko mučilište slično je onome u Hudoj jami kraj Laškog u Sloveniji.

Operaciju tog zločina su iz daljega vodili zloglasni admiral flote **Branko Mamula**, (1921.) još živ u Crnoj Gori, koji je rodom iz tog mjesta, i Stevo Krajačić, šef OZNE. Na južnom ulazu u tunel Hrvati su do danas palili svijeće na spomen ovih žrtava.

Prolaz do tunela danas sprečava rampa Hrvatskih šuma!”

Tako je još jedna velika tragedija, kao jedna sekvenca iz genocida nad hrvatskim narodom, i sotonsko izživljavanje partizana nad zarobljenim Hrvatima ostalo na posve čudan, ali očito namjeran, način do danas nepoznato javnosti i hrvatskom narodu:

*Spomen
ploča na
mjestu
zločina,
foto: Cropus
Domini*

Pitanje je: zašto nijedna hrvatska vlast nije do sada niti pokrenula istrage niti obilježila ovo strašno stratište gdje su živi zazidani zarobljeni vojnici i civili hrvatske nacionalnosti? Koji razlog mogu navesti HDZ i SDP za ovakvo ponašanje prema zvjerski ubijenim ljudima, jer ljudskog i racionalnog objašnjenja nema, a ovakvo ponašanje traje već 24 godine?

ŽUPANIJA Šiško-Moslavica

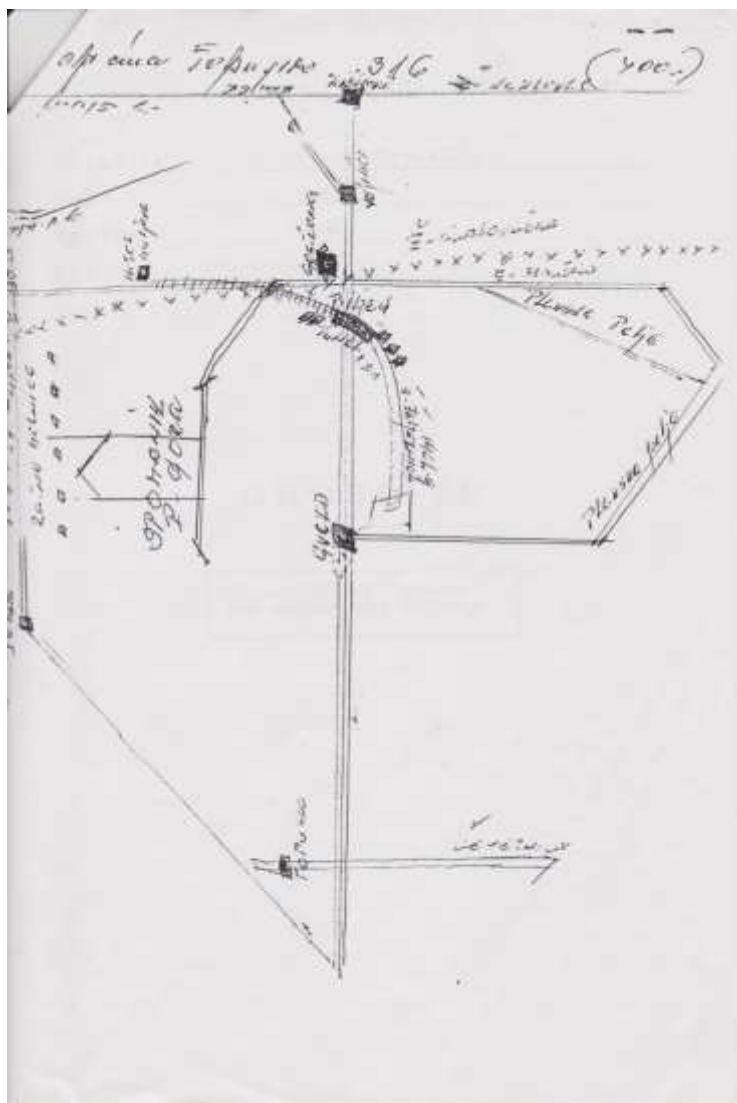
GRAD Grvoz

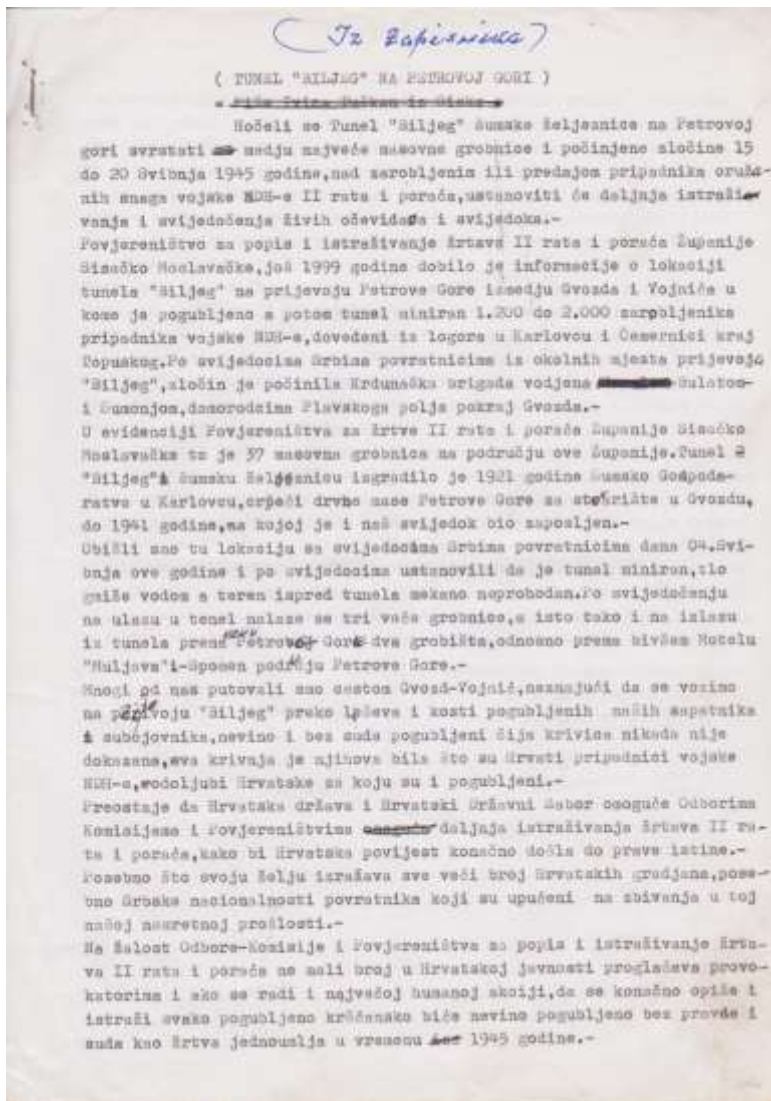
OPĆINA Grvoz

POLOŽAJ Blizina "Bijeg"

GROBIŠTE

*Tunel čim je izgrađen
izgrađen i opremljen*

* 2 *

Povjereništvima-Sudovima i Komisijama koji uporne brižao i odgovorno rade taj misao laki posao nema bilo kakove manjere nekakavog revanšizma kako se to želi javnosti predložiti od pojedinaca, vjerujemo samo onih, čija savjest boli ili nije čista iz toga vremena.- Svega popisaana Hrvta imada svoje ime i Prezime, dan i godinu rođenja i nikome nije dopušteno nikakovo izmišljanje, upisno kartini podliježu kontroli Komisije pri Hrvatskome Dravnomu Saboru i Pravnaa zakonima Hrvatske države.-

Prijetilo nam se 1950 godine kada nam bje na izgradnju autoputa kroz Hrvatsku, na relaciji Sibenik-Banja Vroba, polje rođeno nadvođašnjak Granačnik i Brod Varoš. Trasa je išla preko groblja Brod Varoš. Ovi radovi niti su obustavljeni sve dok groblje nije na legalan način bilo sačuvano, preseljeni kostumi na nove lokacije uz sudjelovanje štitelji i sudbina, zakonom Gradskog Poglavništva Slavonskoga župana i tadašnje Vlade Socijalističke Republike Hrvatske.-

Kome to danas smeta da svi koji su bez suda i novini pogubljeni na avirapi način, da ih kao kršćane dostojno pokopamo tamo gdje je kao kršćanima i mjesto kuje to Hrvatski zakoni i propisuju.-

Istina mora doći na svijetlo dana o načinu pogubljenja i broju Hrvatskih žrtava II rata i poraća i samo istinama možemo krenuti u svijet civilizacije. U protivnom lijepa naša i naša nije se ostati masovnog groblja sa desetinama grobnicama i grobištima, po kojima se ne budi i voditi se automobilima, platiti duh kršćanstva i bezbožje u kome nadam se najveći broj Hrvata i Hrvatskih državljanja ne želi biti učesnik.-

Ivica Tuškan, član Povjerenništva žrtava
II rata i poraća županije
Slavonskoga

Vlatka Vukelić

TEKSTOVI DR. VUKELIĆ NA PORTALU HRVATSKO NEBO

DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ HSD: UBIJENI I RASELJENI ZRINJANI I NJIHOVI POTOMCI – NEKAD ŽRTVE GENOCIDA I ORGANIZIRANOG ETNIČKOG ČIŠĆENJA, A DANAS ŽRTVE NEPRAVDE SUSTAVA

9. Rujna 2018.

Povijest zrinskog područja seže u daleku prošlost. Ono je bilo lako dostupno starodrevnim putem koji je pratio rijeku Unu (a račvao se i uz Japru i Sanu), a kod Novog i Dvora je skretao prema sjeverozapadu. Prešavši preko Zrinske i Trgovske gore, put je dalje vodio k velikom pretpovijesnom i antičkom središtu Sisciji, današnjem Sisku. Prijevoji preko Zrinske gore, relativno su niski i predstavljali su najkraću vezu ondašnje Panonije s Dalmacijom i njenom obalom. Na naseljavanje i život u ovom kraju osobito se odrazilo rudno bogatstvo Trgovske i Zrinske gore, iskorištavano sve do nedavna. Za trajanja Mlađeg željeznog doba rude ovoga kraja –

žutu željeznu rudaču (limonit) i srebrnu i olovnu (galenit) – iskorištavaju Kelti, a nešto kasnije rudu su ovdje kopali i Rimljani. Rudarenje se nastavlja i u kasnijim razdobljima, a o važnosti ovog plodnog rudonosnog i važnog tranzitnog područja govori u prilog činjenica o dodjeli imovine knezovima Bribirskim. Šubići, Grgur, sin bana Pavla i njegov nećak Juraj (+c.1361), dobili su Zrin od kralja Ludovika I. (1342.-1382.) u zamjenu za Ostrovicu, o čemu nam je sačuvan tekst isprave datirane 31. srpnja 1347. godine (CD, 11/1913: 382-383, br.289). Od toga vremena Bribirski knezovi postaju grofovima Zrinskim.

Jedan od najvažnijih spomenika Zrina je vrlo kvalitetno izgrađena gotička, jednobrodna franjevačka samostanska crkva Sv. Margarete (ili Marije Magdalene, jer se u tom patrociniju autori često razilaze ; Laszowski 1901), danas ponovno ruševina, bila je dio samostana, smještenog s njene južne strane. Temelji klaustara iskopani su tijekom arheoloških istraživanja 2006. godine. Uokolo crkve nalaz se rimokatoličko groblje, koje je devastirano od 1944. godine nadalje. Nikola III. Zrinski preminuo je početkom 1534. god. (svakako prije 3.V. kada se Helena Zrinska već naziva udovicom), po svoj prilici u Zrinu. Položen je u grobnicu u prethodno spomenutoj crkvi, u sklopu franjevačkog samostana. Na raku je stavljena masivna bogato ukrašena kamena ploča, danas slomljena u nekoliko dijelova.

Iz plemićke obitelji Zrinski najpoznatiji je Nikola IV. Šubić, rođen 1508, koji je sa svojom vojskom branio Europu pred Bečom, a u Sigetu zadužio cijeli kršćanski svijet.

Godine 2008. navršila se 500. obljetnica Nikolina rođenja, no Zrin se zaobilazi i prešućuje zbog zločina počinjenog od partizana u jeku Drugog svjetskog rata, kao i sustava represije koji je tu vladao od uspostave Kraljevine SHS. O tomu svjedoče mnogi žandarmerijski izvještaji koji explicite navode, kako je hrvatsko pučanstvo redovito završavalo u zatvoru i na sam „neprimjeren“ spomen ikojeg člana obitelji Karadorđević.

Prema popisu stanovništva iz 1910. godine Zrin je imao 781 stanovnika, od čega 777 Hrvata, 3 Srbina i 1 Mađara. Prema vjeroispovijesti katolika je bilo 778, a pravoslavaca troje.

Početkom Drugog svjetskog rata u Zrinu je živjelo oko 850 stanovnika. Proglašenjem Nezavisne države Hrvatske, Zrin je izloženo granično područje u okruženju Vlaha bez stalne zaštite vojnih postrojbi. O tome svjedoče zapisnici iz ožujka 1943., kada Zrinjani dolaze u Zagreb tražiti pomoć i zaštitu. Potražuju i vod domobrana za zaštitu mjesta zbog sigurnosti u obavljanju svakodnevnih poljodjelnih poslova, jer su pri tim svakodnevnim poslovima bili izloženi pljački i pojedinačnim napadima.

Početkom rujna 1943. Zrin je u opet napadnut, jer mjesto nije imalo vojne zaštite. Žestoki partizanski napad uslijedio je 9. rujna, za koji do dana današnjeg nitko nije odgovarao. Titovi partizani su u zoru upali u mjesto i brutalno pobili 213 nenaoružanih muškaraca, žena i djece. U kolovozu 1944. štab NOV-a donosi odluku da se spali čitavo selo te otuđi sva preostala pokretna imovina. Nakon što su opljačkali njihove kuće, do temelja su spalili i kolijevku hrvatskog junaka Nikole Šubića Zrinskog, a ostatak stanovništva raselili u Slavoniju.

Iz Zrina je preživjelo samo 16 muškaraca starijih od 18 godina.

U svibnju 1946. godine Okružni narodni sud u Sisku, prema lažnoj optužbi za ratni zločin, donio je Presudu na kaznu smrti vješanjem (broj: Stub 9 – 46) za Matiju Feketića, kojega su i objesili 3. kolovoza 1946. godine u Mošćeničkoj šumi kod Petrinje. Andrija Feketić podnio je zahtjev za povrat kompletne oduzete imovine u Zrinu 1997. godine, ali do danas nije na isti zahtjev dobio odgovor.

Zrinjani, nikada nisu odustajali od svog povratka, dapače planirali su ga i u neizvjesnim vremenima obrambenog Domovinskog rata, pa su u rujnu 1993. naručili od Urbanističkog instituta Hrvatske studiju za potrebe povratka.

Dakle, trebalo je provesti reviziju presude Kotarskog suda u Dvoru na Uni od 7. veljače 1946. te provesti povrat katastarskih čestica u posjed izvlaštenim Zrinjanima ili njihovim potomcima.

Zagrebačka nadbiskupija nikada nije ukinula župu Zrin, makar je to 70 godina bila jedina župa u Hrvatskoj bez ijednog živućeg katolika, ali od 1946. imovina te župe konfiscirana je te do danas nije vraćena. Kolika je bila mržnja prema imenu Zrin, govori i podatak da su komunističke vlasti promijenile imena mjesta i geografskih pojmova koji su u sebi imali pridjev Zrinski. Zrinski Brđani postali su

Šamarički Brđani, Zrinska Draga postala je Šamarička Draga, a izbrisano je iz karata bilo i ime Zrinska gora.

Rezultat nametnute tišine je da malo tko u Hrvatskoj zna istinu o Zrinu. Čitav svijet veliča Nikolu Šubića Zrinskog, a kako danas izgleda sjedište plemenitaške obitelji Šubić u Zrinu? Tvrđava koja stoji kao ruševina iznad Zrina jedina podsjeća na slavne dane hrvatske povijesti. Nepravda zavijena velom šutnje traje i danas. Vrijeme je da im se barem preko potomaka vrati osobni ponos i oduzeta imovina. Tragično je gledati kako pojedine udruge apeliraju na primitak izbjeglica danas, dok se ni s najmanje pijeteta ne osvrću na vlastiti izbjegli i napaćeni narod.

Sramotna je tišina svih hrvatskih vlasti od osamostaljenja do danas. Niti jedna vlada do sada nije našla za shodno da se barem simbolički ispravi ogromna nepravda i osudi ovaj strašan zločin. Ovim putem apeliramo da se napokon učini konkretan čin minimalne zadovoljštine potomcima Zrinjana. Tražimo ukidanje sramotne komunističke presude i da se na taj način barem simbolički pošalje poruka da je u Zrinu otkriveno pravo lice komunističkog totalitarnog režima kojeg i danas u Hrvatskoj mnogi veličaju.

S dužnim poštovanjem,

Predsjednica Udruge Hrvatska Slobodna Desnica,
povjesničarka

Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

<https://hrvatskonebo.org/2018/09/09/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-hsd-ubijeni-i-raseljeni-zrinjani-i-njihovi-potomci-nekad-zrtve-genocida-i-organiziranog-etnickog-ciscenja-a-danas-zrtve-nepravde-sustava/>

DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: U LIJEPOJ NAŠOJ JEDINO ŽRTVE KOMUNISTIČKIH PROGONA NEMAJU SVOJ SPOMENDAN

23. Kolovoza 2018.

Europski dan sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima obilježava se svake godine 23. kolovoza. U Hrvatskoj bi taj dan trebao biti posvećen pojedincima, civilima i organizacijama koji su bili žrtve komunističkog režima kao Dan žrtava komunizma. To su jedine žrtve u Hrvatskoj koje nemaju svoj spomendan, a procjene su da je samo na Bleiburgu, posredno ili neposredno stradalo oko 500 tisuća ljudi.

Već sam prije 3 godine unutar Domoljubne koalicije predložila tadašnjim koalicijskim partnerima službeno uvođenje obilježavanja spomendana na žrtve komunizma, no ova ideja u strukturama vlasti postane i ostane aktualna samo krajem kolovoza.

Moj zahtjev je temeljen na uvažavanju rezolucije Europskog parlamenta iz 2009. i Deklaracije Hrvatskog sabora iz 2006. godine o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog sustava u Hrvatskoj, a držeći se preporuke EU Parlamenta kako svaka zemlja treba prilagoditi način obilježavanja svojoj povijesti i tradiciji. Parlamentarna skupština Vijeća Europe odlučno osuđuje teška kršenja ljudskih prava koja su počinili totalitarni komunistički režimi te izražava suosjećanje, razumijevanje i priznanje za žrtve tih zločina, no Hrvatska se u toj osudi zadržala za sada samo na demagoškoj razini. Van pameti je da Skupština Vijeća Europe vjeruje da žrtve zločina totalitarnih komunističkih režima koje su još žive, ili njihove obitelji, zaslužuju sućut, razumijevanje i priznavanje njihovih patnji, dok većina hrvatskih građana koji su osjetili tešku ruku ovog represivnog sustava još uvijek nema zadovoljštinu čak niti na razini emocije, a da ni ne spominjemo konfiskaciju zemljišta s čime su dandanas suočeni potomci protjeranih i ubijenih Zrinjana. Skupština Vijeća Europe pozvala je i sve komunističke i post-komunističke stranke u svojim državama članicama, koje to još nisu učinile, da ponovno ocijene povijest komunizma i svoju vlastitu

prošlost, da se jasno distanciraju od zločina totalitarnih komunističkih režima te da ih potpuno jasno osude. Zar nama participiranje u tijelima

Europske unije i sudjelovanje unutar sustava velike europske obitelji služi samo kako bi smo što uspješnije participirali u njezinim fondovima i financijskim projektima? Zar ne možemo nešto naučiti od suvremene Europe, koja je davno raskrstila s avetima prošlosti kao što su fašizam, nacizam i komunizam?

Neosporna je činjenica da su tijekom i nakon 1945. godine napravljeni najstrašniji zločini u povijesti hrvatskog naroda. Nikako se jedan zločin ne može opravdati drugim zločinom. Za zločine partizana i komunista na čelu sa Titom nad hrvatskim narodom nema opravdanja, a žalosti činjenica kako za zločine u vrijeme komunističke vladavine od 1945. do 1990. do danas nitko nije odgovarao. Želja da razumno i društveno korisno elaboriramo obilježavanje ovakva spomendana treba nas ujediniti ne samo kao političare i javne osobe s istim ili sličnim svjetonazorom, već i kao vizionare koji su dužni novim naraštajima hrvatskoga društva objasniti višegodišnju raspravu o životu u jednom totalitarnom sustavu kakav je u Hrvatskoj postojao. Ova je činjenica često zlorabljena, često potpuno krivo interpretirana, ali je povijesna istina ta da je komunizam u Hrvatskoj bio totalitarni sustav tijekom kojega su mnogi nedužni građani bili represivno gonjeni, osuđivani na montiranim sudskim procesima i pogubljeni na temelju nedokazanih radnji protiv države i sistema. Smjena političkih generacija je u tijeku, interes i znanje da se o ovom izuzetno važnom problemu za hrvatsko društvo progovori postoji, a društveni okvir konačno je spreman za ozbiljan dijalog.

Vratimo našim brojnim utamničenim i ubijenim sunarodnjacima, njihovim obiteljima i svim ostalim žrtvama komunističkog režima dignitet i odajmo im pijetet kakav zaslužuju, jer su svojom žrtvom djelomice utjecali i na to da danas živimo u samostalnoj, slobodnoj i suverenoj domovini. Danas moramo htjeti promijeniti tu stvarnost i Danom žrtava komunističkog režima omogućiti njihov spomendan, ma gdje god ima se kosti u lakoj hrvatskoj zemljici nalazile.

S poštovanjem,

Predsjednica **Udruge Hrvatska Slobodna Desnica**,
Povjesničarka
Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

<https://hrvatskonebo.org/2018/08/23/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-u-lijepoj-nasoj-jedino-zrtve-komunistickih-progona-nemaju-svoj-spomendan/>

DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ UHSD: NEKAD DJECA, RATA DANAS LJUDI DRUŠTVENOG APSURDA

4. Kolovoza 2018.

Dijete sam rata. Kada su mi prvi MIG-ovi JNA preletjeli iznad glave i kad sam prvi puta začula onaj iritantni zvuk civilne obrane koji označava zračni napad imala sam 12 godina. Vrlo brzo sam naučila razliku između obilježavanja zračne i opće opasnosti. Naučila sam i što je VBR.

Naučila sam i kako se moram baciti na zemlju ako granata koja dolazi prema meni (civilu, djetetu!!) fijuće dok prolazi blizu, a ako fijuće pa se taj zvuk najednom izgubi, pada u moju neposrednu blizinu.

Naučila sam i kako se živi u zamračenju uz svijeće... na kraju 20. stoljeća i uz dobar životni standard koji smo kao obitelj imali. Naučila sam i kako se ide po kruh i mlijeko po stalnoj općoj opasnosti. Nisu "rokali" ujutro. Čekali su kraj radnog vremena i onda počeli s granatiranjem grada.

Cilj su im bili ljudi koji idu s posla! Roditelji su nakon jeseni provedene u podrumu odlučili kako je vrijeme za prebacivanje djece u Zagorje. Pa sam naučila i kako se opraštaš od kuće i roditelja u apsolutnom uvjerenju da ih više nikada nećeš vidjeti. Kidali su me s kućnog praga, jer sam bila odlučna u ideji da zajedno ginemo. Tako je bilo kad sam imala 12 godina.

Tako su MIG-ovi JNA prekinuli jedno od mnogih djetinjstva. Na dan 5.8.1995. imala sam 16 godina.

Dane koje su uslijedili proživjela sam sa strepnjom i ponosom. S tolikom euforijom...slavili smo sa svakim vraćenim pedljem naše vojske i naših operativnih jedinica. Plakali smo kada smo slušali kako naši vraćaju jedno po jedno selo i grad, ali plakali smo i za svakim poginulim braniteljem, kako su nam stizale vijesti o tome. Mahala sam tenkovima na kojima sjede naši dečki kad je "Oluja" bila gotova, bacala cvijeće...

A onda sam otišla na sahranu mladog heroja poginulog pri osvajanju Petrinje. Uz lijes je stajala njegova udovica pred porodom. Sretnem ju i danas često, žena je to nevjerojatna duha i optimizma.

Danas, 2018. godine... kako smo se mi to kao društvo odužili djeci rata, udovicama poginulih heroja, svim onim malim ljudima koji su radili dok su im granate padale po glavi? Tako što dajemo medijski prostor Pupovcu, Pilselu i Teršelički? S nametnutim nam tezama o nekakvim oprostima? Za što bih se ja to trebala ispričavati? Za sav onaj strah koji sam trpila noćima dok je “tuklo” po gradu u kojem sam rođena, za slike koje sam vidjela kad smo prošli našim razorenim krajem nakon “Oluje”, za oteto djetinjstvo? Nemam ništa protiv ako je to bio moj zalog za samostalnu i slobodnu Hrvatsku, no onda tražim i naše institucije da takvu žrtvu poštuju i da se ponašaju prema nama “običnim ljudima” s poštovanjem i ne dozvole pljuvanje po našim emocijama. Jer tada smo mogli dati samo to, a danas nam je zadatak da izgradimo zdravo društvo. Upravo to i činimo.

S dužnim poštovanjem,

Predsjednica **Udruga Hrvatska Slobodna Desnica**,
povjesničarka

Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

<https://hrvatskonebo.org/2018/08/04/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-uhsd-nekad-djeca-rata-danas-ljudi-drustvenog-apsurda/>

**DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ HSD:
PROSLAVA OBLJETNICE U SRBU RAVNA JE
PROSLAVI “BALVAN REVOLUCIJE”**

27. Srpnja 2018.

Sisak, 27.07.2018.

Medijima – (svima)

Priopćenje: **PROSLAVA OBLJETNICE U SRBU RAVNA JE
PROSLAVI „BALVAN REVOLUCIJE“**

Iako je znanost već više puta, i kroz znanstvene članke, ali i publicistiku, objasnila događanja u Srbu u srpnju i kolovozu 1941., dandanas Hrvatske institucije dopuštaju zločinačko orgijanje na tome mjestu te ga i financijski potpomažu. Znanstvenici poput dr.sc. Maria Jareba ili izv.prof.dr. Ante Nazora argumentirano su ukazali na činjenice koje jasno negiraju antifašistički predznak širih događaja na području oko Srba te ih povezuju s onime što suvremeni sudovi za ljudska prava nazivaju etničkim čišćenjem. Zar je etničko čišćenje opravdano ukoliko je „razlog“ za njega dovoljno dobar? U tome vihoru rata, bilo je logično da će kao odgovor na uspostavu NDH srpsko stanovništvo uz potporu monarhističkih krugova iz tadašnje Srbije pokušati ofenzivno djelovanje. Upravo se to, kao i niz drugih posljedica, poput genocida nad lokalnim stanovništvom, dogodilo u Srbu i okolici. Sve to imali smo prilike vidjeti i nakon uspostave suvremene Republike Hrvatske, no zamislite sada da „balvan

revoluciju“ danas slavimo kao Dan ustanka!?

Isti modus operandi, istoga susjeda iz istoga razloga i s istim motivom, a mi nismo u stanju stati na kraj takvom omalovažavanju naših predaka, ali i potomaka? Ako netko nije upućen u činjenice, neka pita one koji s njima raspolažu, neka zatraži konačnu istinu i neka ispravi nepravdu staru više od 75 godina. Ili je istina ipak voda preduboka? Nije li policajac Kajkić živi svjedok iskrivljavanja povijesne i činjenične istine? Hoćemo li i na Ovčari slaviti Dan

ustanka lokalnog srpskog stanovništva, čime će biti opravdan pokolj nad svim civilima brutalno mučenim i ubijanim?

Zataškavanje istine o ratnim zločinima dovesti će nas do novih društvenih apsurd, a ne uhvatimo li se u koštac s nepravdom koja nam je godinama kao narodu nanošena, uskoro će isti pojedinci i grupacije s istom retorikom i motivima iste izmišljene događaje „slaviti“ i u Srbu i na Ovčari. Mi smo danas svjedoci vremena, a kao takvi smo i tvorci budućnosti. Što želite da naša djeca uče u školama? Ovo je važno pitanje za svakog Hrvata danas, jer nacijo, danas mi pišemo te udžbenike!

S dužnim poštovanjem,

Predsjednica **Udruga Hrvatska Slobodna Desnica**,

povjesničarka

Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

<https://hrvatskonebo.org/2018/07/27/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-hsd-proslava-obljete-nice-u-srbu-ravna-je-proslavi-balvan-revolucije/>

**DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ HSD:
STRUGA BANSKA – SELO HEROJ
DOMOVINSKOG RATA**

25. Srpnja 2018.

Sisak, 25.07.2018.

Medijima – (svima)

Priopćenje: Struga Banska – selo heroj Domovinskog rata

Od kada na ovim prostorima obitavaju, Hrvati su se odlikovali junaštvom u obrani svoga doma. Oduvijek smo tuđe poštivali, a svoje voljeli i za voljene ginuli. Sjetimo se samo veličanstvene bitke na Krbavskom polju u kojoj je poginulo 10 000 vojnika, što je tada bila veličina grada Zagreba.

Za domovinu herojskom smrću umiralo se i u Gvozdanskom, Zrinu, Bleiburgu, Vukovaru, a sutra ćemo se prisjetiti žrtve jednog sela u novijoj povijesti na početku Domovinskog rata.

Struga Banska, maleno selo u hrvatskom Pounju, dana 26.7.1991. godine ostavilo je neizbrisiv trag u hrvatskoj povijesti. Nažalost, herojstvo Mile Blaževića Čađe i nekolicine branitelja marginalizirana je, a veću pažnju dobivaju oni koji žele obezvrijediti sve vrijednosti za koje su branitelji ginuli. I na kraju još moram spomenuti neviđenu sramotu ove države i pravosudnog sustava. Krivci za pokolj žitelja Struge Banske još uvijek nisu osuđeni kao ni idejni tvorac te operacije zapovjednik Dragan Vasiljković tzv. Kapetan Dragan.

S dužnim poštovanjem,

Predsjednica **Udruga Hrvatska Slobodna Desnica**,
povjesničarka

Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

<https://hrvatskonebo.org/2018/07/25/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-hsd-struga-banska-selo-heroj-domovinskog-rata/>

**DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ,
POVJESNIČARKA: HOĆEMO LI IONAKO
PREMALI BROJ NAŠE DJECE RADI “ZA
DOM SPREMNI” BACATI U GALGE?**

28. Veljače 2018.

Vijeće za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima, kolokvijalno zvano i Vijeće za suočavanje s prošlošću, nastalo je ad hoc, kao tijelo koje treba donijeti neki općeniti stav o društvenim prijemcima vezanima uz povijesne događaje na tlu Hrvatske. Sastav Vijeća je “politički korektan”, po ključu: malo njihovih, malo naših i po neka sijeda glava.

To ne znači da oni nisu stručni ili kompetentni. Većinom to svakako jesu, no tempo sastajanja ovoga tijela kao i isključenje javnosti iz raznih dionica njihova rada te ne postojanje javne rasprave po temama koje bi ovo Vijeće definiralo, stvara dojam kako namjera o osnivanju Vijeća nije bila ozbiljna. S današnjim stanjem istraženosti oba režima kojima se ovo Vijeće bavi, a koje je loše, nemoguće je donijeti racionalnu i realnu preporuku. Povijest NDH istražuje se sustavno tek zadnjih 20 godina i to vrlo fragmentarno, dok se povijest Jugoslavije ni dandanas ne može objektivno sagledati, jer dio arhivske građe još nije dostupan.

Ono što ipak najviše čudi je prisustvo samo jedne pravne stručnjakinje u Vijeću. Naime, kada naciji preporučujete neku zabranu, koja bi trebala postati i dio sudske prakse, neozbiljno je u taj rad uključiti tako mali broj pravnih stručnjaka. Primjena ovih preporuka i, ne daj bože odluka, kroz sudsku praksu bila bi gotovo nemoguća s time da ne treba niti spominjati koliko napadno bi podsjećala na omraženi verbalni delikt.

Zamislimo neko domoljubno okupljanje gdje skupine mladih iz čistog prkosa, a ne kao poklonici ikakva režima, kliču: “Za dom spremni!”, samo zato jer je to nekim novim zakonom zabranjeno. Hoćemo li ionako premali broj naše djece radi toga bacati u galge? Ili zamislimo neko domoljubno okupljanje naših umirovljenika, koji zato jer ne prate nove zakonske odredbe RH, povikuju “Za dom

spremni!“. Hoćemo li njih utamničavati? A opet, ako donesemo zakon o ZABRANI izgovaranja pokliča, što se nisu u zakonsku osnovu izrijekom usudili čak niti Titovi partizani, zar ćemo ograničiti zabranu na određenu dobnu i socijalnu grupu građana?

Pa će zakon glasniti: “Zabranjeno je punoljetnim hrvatskim građanima od 21 do 65 godina klicati...” Ako se to učini odredba je diskriminacijska. A koliko tek problema naziremo ako će pojedinci na razne skupove pozivati prijatelje Slovence koji će moći izvikivati što ih je volja!?

Pravo na slobodu govora, pravo na mišljenje, pravo na vlastitu emociju koja ne ugrožava tuđi život ili imovinu, trebalo bi biti u temeljima svakog suvremenog demokratskog društva. Nadamo se kako hrvatska Vlada vodi Lijepu našu upravu u tome smjeru te da neće učiniti korak unazad ikakvim zabranama i vratiti nas u dane sumorne i teške prošlosti kada su ljudi bili utamničavani zbog usklika: “Ustani bane!“. Jedna zabrana nosi drugu, a kao što se djeca ne odgajaju batinama, ni narod ne može sazrijeti ni odrasti na istome principu. Jedino ako to baš i nije cilj.

Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić, povjesničarka/Hrvatsko nebo

<https://hrvatskonebo.org/2018/02/28/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-povjesnicarka-hocemo-li-ionako-premali-broj-nase-djece-radi-zadom-spremni-bacati-u-galge/>

DOC.DR.SC. VLATKA VUKELIĆ: BITKA ZA GVOZDANSKO JE HRVATSKI ALAMO I ZASLUŽUJE POKROVITELJSTVO NAJVIŠIH DRŽAVNIH INSTITUCIJA

12. Siječnja 2018.

Sredinom siječnja obilježavamo **440. obljetnicu** jedne od najznačajnijih bitaka u hrvatskoj vojnoj povijesti. Iako s tragičnim svršetkom, **branitelji Gvozdanskog** su te **1578. godine** pokazali što je to nesalomljiv duh kada se brani domovina.

Prodor 10 000 Osmanlija kroz pitomi ruralni kraj hrvatskog Pounja označio je početak duge i krvave borbe za opstanak kršćanstva i života kakvog Europa tada poznaje. Sijući smrt i razaranja, ostavljajući iza sebe mrtve i osakaćene žitelje i spaljene kuće, osvajači dolaze do podnožja utvrde koju brani 300 kršćanskih branitelja, koji nisu svi vojnici.

Borba za utvrdu Gvozdansko traje puna tri mjeseca do kobne **noći s 12. na 13.01.1578.** godine kada je otpor branitelja nažalost prestao i kada su u mukloj zimskoj tišini Osmanlije provalili vrata i ušli u utvrdu. Tamo su našli samo nepomična tijela hrvatskih junaka, muškaraca, žena i djece koji su odolijevali daleko jačem neprijatelju bez hrane, vode i drva za ogrjev. Imali priliku za uzmak jer im je bio ponuđen izlazak iz utvrde i prelazak na prijateljski teritorij bez žrtava, branitelji Gvozdanskog radije su izabrali junačku smrt braneci svoj dom i svoju granicu od Osmanlija i svijeta kojem nisu pripadali.

Ova predanost žitelja posjeda plemenitaša Zrinskih u Gvozdanskom, seljaka i rudara sa ženama i djecom, podsjeća na upornost branitelja američke utvrde Alamo, s osnovnom razlikom što je priča o Alamu poznata u svjetskim razmjerima, a u američkom je društvu simbol otpora protiv tirana. U Gvozdanskom su smrznuti branitelji dočekali ulazak osvajača u grad, prizor koji je 1578. potresao i same Osmanlije, koji im stoga odaju pijetet u vidu sahrane po kršćanskom obredu.

A kakav im pijetet odajemo mi danas?

Naše pretke, branitelje svijeta kakvog smo poznavali, a zahvaljujući takvim junacima i poznajemo, sporadično spomenemo u popularnoj literaturi. Da bismo ispravili ovu 500-godišnju nepravdu, našim pradjedovima treba odati počast sukladnu njihovom činu i simbolici koju on predstavlja: borba protiv tiranije i borba za život kakav poznajemo u vlastitoj zemlji.

Stoga pozivamo **Vladu Republike Hrvatske i Hrvatski sabor** da preuzmu pokroviteljstvo nad daljnjim obilježavanjem ovog herojskog događaja u godinama koje su pred nama, a autoritetom iniciraju znanstvena istraživanja, ali i popularizaciju bitke za hrvatski Alamo – Gvozdansko.

Povjesničarka i dopredsjednica HSP AS
doc.dr.sc. Vlatka Vukelić

<https://hrvatskonebo.org/2018/01/12/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-bitka-za-gvozdansko-je-hrvatski-alamo-i-zasluzuje-pokroviteljstvo-najvisih-drzavnih-institucija/>

DOC.DR.SC. VLATKA VUKELIĆ: JASENOVAC – MJESTO POMIRENJA I ISTINE

9. Rujna 2017.

JASENOVAC – MJESTO POMIRENJA I ISTINE

O postavljanju, pa i uklanjanju HOS-ove ploče politika je rekla sve što je imala, ali o fenomenu „ploča“, svoj pravorijek mora reći i struka i zdrav razum.

Već danima se kao glavni argumenat za uklanjanje HOS-ove ploče iz Jasenovca, navodi “uznemiravanje“ stradalih u Jasenovcu od 1941.-1951. godine. Na tu ne logičnu tvrdnju svakako je nužno reagirati, jer prije svega riječ je o davno preminulima. Njihove su obitelji, vjerujem, više bile uznemirene agresijom na RH, kada je jasenovačko područje okupirano od strane pobunjenih Srba i kada je cijelo područje, koje je danas uređeno dostojanstveno i civilizirano, bilo razrušeno, opustošeno i zapušteno. Dakle, prije svega je uspomenu na žrtve nacističkog i komunističkog režima s jasenovačkog područja, okaljao napad na hrvatski narod i djedovinu 1991. godine. Spletom povijesnih okolnosti, tijekom tih događaja na istom su području poginula jedanaestorica pripadnika HOS-a, jer su branili domovinu i njezin narod. Nisu birali gdje će poginuti i svakako „nisu znali“ kako ne smiju ispustiti dah na području koje određene društvene strukture koriste u dnevno-političke svrhe i na koje isti zadržavaju patronat lažnog moraliziranja.

Ploča poginulim pripadnicima HOS-a postavljena je van spomen-područja Jasenovac, ali najednom se čitav naziv mjesta “specijalizirao” isključivo za žrtve 1941.-1951.? Znači li to da se žrtve Domovinskog rata nisu dogodile ili da se Domovinski rat nije dogodio? Svakako je više ljudi izgubilo život u navedenih 10 godina koliko je jasenovački logor postojao i bio djelatan, no zašto radi toga negiramo žrtve obrambenog Domovinskog rata? Pa zar nije dosta straha?

Da, Jasenovac treba postati mjesto posebnog pijeteta za žrtve totalitarnih i agresorskih režima: nacističkog i komunističkog, gdje

su posljednje žrtve komunizma život izgubile tijekom Domovinskog rata. Na taj način, i jedino na taj način, ovo mjesto može postati mjesto pomirenja i istine.

DOC.DR.SC. Vlatka Vukelić,
dopredsjednica HSP AS

<https://hrvatskonebo.org/2017/09/09/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-jasenovac-mjesto-pomirenja-i-istine/>

DR.SC. VLATKA VUKELIĆ HSP AS : ZRIN GRAD DUHOVA– ZLOČIN BEZ KAZNE, ŽRTVA BEZ ZADOVOLJŠTINE

9. Rujna 2016.

Zrin grad duhova– zločin bez kazne, žrtva bez zadovoljštine

Hrvatska stranka prava dr. Ante Starčević, kao domoljubna stranka i stranka koja štiti kršćanska načela, smatra svojom dužnosti zaštitu nacionalnog identiteta hrvatskog naroda i rasvjetljavanje povijesne istine. Komunistička propaganda bivše države, pokušala je zatomiti stravične nepravde prema hrvatskome čovjeku, a njeni potomci nastavljaju skrivati ovu istinu. Jedna od velikih nepravda je i zvjerski partizanski zločin koji se dogodio u Zrinu 9. rujna 1943. godine, za koji do dana današnjeg nitko nije odgovarao. Preživjeli svjedoci krvavog zločina rasuti po svijetu nikada nisu dočekali pravdu.

Titovi partizani su u zoru upali u mjesto i brutalno pobili 213 nenaoružanih muškaraca, žena i djece. Nakon što su opljačkali njihove kuće, do temelja su spalili i kolijevku hrvatskog junaka Nikole Šubića Zrinskog, a ostatak stanovništva raselili u Slavoniju. No, ni to nije bilo dovoljno. Kotarski sud u Dvoru na Uni, donio je 1946. godine presudu “u ime naroda” o konfiskaciji imovine stanovnika Zrina, jer kako navode „u tri godine nisu pronašli niti jednog Zrinjana koji bi surađivao s partizanima“, a mještani su zatim strijeljani ili obješeni. Sve smrtno presude praćene su pozdravom „Smrt fašizmu – Sloboda narodu!“

Kroz godine, komunistička brutalnost se nastavlja, pa se preživjelima zabranjuje povratak u Zrin, jer bi njihov povratak uznemirio „lokalno“ srpsko stanovništvo, a još 1967. godine jedino Zrinjanima tadašnja vlast izdaje dokumente na ćirilici.

Kolika je bila mržnja prema imenu Zrin, govori i podatak da su komunističke vlasti promijenile imena mjesta i geografskih pojmova koji su u sebi imali pridjev Zrinski. Zrinski Brđani postali su Šamarički Brđani, Zrinska Draga postala je Šamarička Draga, a izbrisano je iz karata bilo i ime Zrinska gora.

Rezultat nametnute tišine je da malo tko u Hrvatskoj zna istinu o Zrinu. Na dan obljetnice stradanja nema nikakve komemoracije, na mjesto zločina ne dolaze visoka državna izaslanstva, o zločinu u Zrinu ne uči se u školama i na fakultetima. Čitav svijet veliča Nikolu Šubića Zrinskog, a kako danas izgleda sjedište plemenitaške obitelji Šubić u Zrinu? Tvrđava koja stoji kao ruševina iznad Zrina jedina podsjeća na slavne dane hrvatske povijesti.

Nepravda zavijena velom šutnje traje i danas. Presuda o konfiskaciji imovine još je na snazi. Uvjerila se u to i Sisačka biskupija, prigodom pokušaja početka gradnje crkve u Zrinu, na mjestu stare crkve koju su partizani do temelja spalili 1943. godine. Nedopustivo je, da je još uvijek na snazi sramotna presuda Kotarskog suda u Dvoru, kojom je Zrinjanima oduzeta imovina i kojom im se zabranjuje povratak. Vrijeme je da im se barem preko potomaka vrati osobni ponos i oduzeta imovina.

Tragično je gledati kako pojedine udruge apeliraju na primitak izbjeglica danas, dok se ni s najmanje pijeteta ne osvrću na vlastiti izbjegli i napaćeni narod.

Bog i Hrvati!

HSP dr. Ante Starčević

dr.sc. Vlatka Vukelić, član Predsjedništva /Hrvatsko nebo

<https://hrvatskonebo.org/2016/09/09/dr-sc-vlatka-vukelic-hsp-as-zrin-grad-duhova-zlocin-bez-kazne-zrtva-bez-zadovoljstine/>

**PRIOPĆENJE ČLANICE PREDSEDNIŠTVA
HSP AS DR. SC. VLATKE VUKELIĆ, VEZANO
UZ DIO STRANAČKOG POLITIČKOG
PROGRAMA, A KAO REAKCIJA PODRŠKE
NA JUČERAŠNJU BISKUPOVU
PROPOVIJED, PRENOSIMO U CIJELOSTI**

17. Kolovoza 2016.

Komunistička neman i dandanas je neuništiva. Što je uzrok te mržnje prema svemu što ima predznak hrvatski? Da li je to strah od dolaska dana kada će se naplatiti grijesi počinjeni u prošlosti ili je to bjesomučna borba za opstanak potrošene ideologije? U Hrvatskoj se sustavno zastrašuje građane s ustašama i fašistima koji su davno pokojni, dok pojedinci koji evociraju prošla vremena samo na određene datume čine statistiku koja nije vrijedna spomena. Međutim, ako nema fašizma onda dolazi i do “smrti” antifašizma, koji bez svoga prirodnog neprijatelja zapravo ne može opstati.

Budući da neprijatelja više nema, treba ih stvoriti. Najlakše ih je “uskrnuti” ako udariš po Domovinskom ratu, braniteljima i Crkvi. Tako su “antife” počeli pljuvati na generale i branitelje, brojali su im kune i zube, dovodili u pitanje i samu legitimnost obrane svoje zemlje, Oluje, a posebno su se obračunavali s predstavnicima crkve jer je stala u obranu branitelja čime su zaslužili titulu klerofašista. Najviše su se ti čuvatelji stečenih privilegija okomili na crkvene oce jer su se drznuli “uplesti” u politiku umjesto da budu nijemi svjedoci sadašnjosti.

Branitelj pripadnik HOS-a koji pjeva domoljubne pjesme i pozdrav Za dom na početku njegove pjesme “Bojne Čavoglave”, također su jedna od glavnih tema čuvara privilegija. Silne rasprave o tome kada je nastao, tko ga je prvi koristio, da li je zabranjen ili nije, da li se smije govoriti glasno ili ne, izgleda poput cijedenja komarca u državi koja tone u vanjski dug, gdje nema posla, gdje mladi masovno odlaze u svijet, a smrtnost raste prije starosti. Kome i zašto je u interesu raspravljati o trivijalnim pitanjima dok gorući problemi stoje po

strani? Kome i zašto odgovara slanje slike u svijet koja ne odgovara stvarnosti? Tko i zašto želi napete odnose sa susjedima?

HSP AS i Domovinska koalicija smatraju kako jedino lustracija može razjasniti pozadinu tih pitanja. Mračne sile prošlosti ne žele izaći na svjetlo. Bolan proces rasvjetljavanja je počeo munchenskom presudom i trajat će dugo.

Niz je problema kojih se lustracija mora dotaknuti, od oduzete imovine, građanskih prava, ali i ogromnog gospodarskog kriminala. To nije proces koji se može i mora zaustaviti s 1991. godinom. Proces pretvorbe i privatizacije, kao i ratno profiterstvo također trebaju biti obuhvaćeni tim procesom. Suradnja s pobunjenim Srbima, cjepljenje i pokušaj prodaje Hrvatske, kao i iznošene dokumenata van granica Hrvatske, i to treba obraditi lustracijska palica, kako bismo jasno istaknuli tko su veleizdajnici Lijepe naše.

Skloni smo gledati u susjedna dvorišta, pa pogledajmo malo u češko i poljsko. Mišljenje je mnogih da je danas za lustraciju kasno, ali mi u HSP AS znamo za istinu nikada nije kasno.

Lustracija je jedini lijek za suočavanje s prošlošću, a samo s čistom prošlošću moguće je ići u bolju budućnost.

Bog i Hrvati!

HSP dr. Ante Starčević

dr.sc . Vlatka Vukelić, član Predsjedništva/Hrvatsko nebo

<https://hrvatskonebo.org/2016/08/17/priopcenje-clanice-predsjednistva-hsp-as-dr-sc-vlatke-vukelic-vezano-uz-dio-stranackog-politickog-programa-a-kao-reakcija-podrske-na-jucerasnju-biskupovu-propovijed-prenosimo-u-cijelosti/>

II. MEĐUNARODNI ZNANSTVENI SKUP VAŽNOST EUROPSKOGA SJEĆANJA ZA EUROPSKU BUDUĆNOST: KOMUNISTIČKI ZLOČINI

21. Lipnja 2022.

20. lipnja 2022. godine

PRIOPĆENJE ZA MEDIJE

Fakultet hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu **22. lipnja 2022. organizira II. Međunarodni znanstveni skup *Važnost europskoga sjećanja za europsku budućnost: Komunistički zločini***. Na simbolički način održava se skup s obzirom na to da je taj dan predviđen za slavlje državnoga praznika Dana antifašističke borbe. Fakultet ovim činom želi ukazati na zaboravljeni pijetet prema svim žrtvama ratnih i poratnih zločina te zaboravnost na ove nemile događaje koji su potisnuti.

Radi se o drugom znanstvenom skupu na Fakultetu hrvatskih studija s navedenom tematikom koji će se održati na Znanstvenom-

učilišnom kampusu Borongaj u najvećoj dvorani Zagreb uz potporu i pokroviteljstvo Ministarstva znanosti i obrazovanje te Zaklade Konrad Adenauer. Drugi je to skup s takvom problematikom u Republici Hrvatskoj i širem okruženju, a glavni joj je cilj okupiti znanstvenike, koji će različitim metodološkim pristupima doprinijeti spoznajama i razumijevanju naravi komunističkih zločina.

Europsko humanističko civilizacijsko nasljeđe te odgovarajući dokumenti Hrvatskoga sabora, Vijeća Europe i Europske unije obvezuju znanstvenike na doprinosu i suočavanju sa zločinačkom komunističkom prošlošću. O navedenim masovnim zločinima najkonkretnije svjedoče prikrivena stratišta i grobišta koja su do 1990. bila najstrože čuvana tajna jugoslavenskoga komunističkoga poretka, a nakon 1990. službena državna povjerenstva su do 2012. na teritorijima dijela novonastalih država evidentirala ukupno približno 1700 masovnih prikrivenih stratišta i grobišta: u Sloveniji 591, u Hrvatskoj 843, u Srbiji 180 te u Bosni i Hercegovini 91. U dijelu država nastalih raspadom Jugoslavije (Crna Gora, Kosovo, Makedonija) ta tema službeno još nije ni otvorena.

Međutim, zbog tranzicijskih razloga u spomenutim državama koje su dio tih zločina istražile, uglavnom su obustavljena ili znatno usporena daljnja istraživanja (u Hrvatskoj 2000., u Sloveniji 2009.) te je stoga izostalo suočavanje s tim zastrašujućim zločinima i drugom zločinačkom represijom jugoslavenskoga komunističkoga režima, iako na to suočavanje Hrvatsku i Sloveniju obvezuju dokumenti koji su pravna stečevina Europske unije, a sukladno tomu Hrvatski sabor je u lipnju 2006. usvojio i odgovarajuću Deklaraciju koja je ostala mrtvo slovo na papiru.

Međunarodni znanstveni skup okupit će 15 znanstvenika iz čak šest država. Skup će biti podijeljen u tri sesije: ***Komunistički poratni zločini – temeljne odrednice, Komunistički zločini između državne i lokalne razine, Komunistički zločini i stanovništvo.***

Organizacijski odbor znanstvenog skupa čine predsjednik doc. dr. sc. **Vladimir Šumanović**, doc. dr. sc. **Vlatka Vukelić** i **Danijel Jurković**, mag. hist., mag. educ. hist. et mag. comm. Na skupu će također sudjelovati uvaženi znanstvenici koji se godinama bave naravi komunističkih zločina: prof. dr. sc. **Bojan Dimitrijević**, prof. dr. sc. **Mitja Ferenc**, prof. dr. sc. **Veljko Đurić Mišina**, dr. sc.

Franjo Jurić, dr. sc. Blanka Matković, dr. sc. Tomislav Jonjić, dr. sc. Hrvoje Mandić...

Izravni video prijenos osiguran je za 22. lipnja 2022. u 9.30 sati te će biti dostupan na poveznici:

<https://www.youtube.com/channel/UCl10fGZdlj-YQGEtaVCFRdw>

Organizacijski odbor Međunarodnog znanstvenog skupa

MEĐUNARODNI ZNANSTVENI SKUP

Važnost europskoga sjećanja za europsku budućnost: Komunistički zločini

Fakultet hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu

lipnja 2022., 9.30 sati, dvorana Zagreb

9.00 prijava i registracija sudionika

9.30 uvodno obraćanje organizatora skupa i pozdravni govori, otvaranje skupa

9.30 pozdravna riječ o. d. dekana Fakulteta hrvatskih studija prof. dr. sc. **Stjepana Čosića**

9.35 pozdravna riječ direktora Zaklade Konrad Adenauer **Holgera Haibacha**

9.40 pozdravna riječ predsjednika Organizacijskog odbora doc. dr. sc. **Vladimira Šumanovića**

Prva sesija: Komunistički poratni zločini – temeljne odrednice
Moderator: doc. dr. sc. **Vladimir Šumanović**

9.40 – 10.00 – prof. dr. sc. **Bojan Dimitrijević**, Uvodno izlaganje (Keynote): *Aleksandar Ranković: osnivač OZNE – Službe bezbednosti i partizanskog pokreta*

10.00 – 10.20 – prof. dr. sc. **Mitja Ferenc**, *Raziskava zamolčanih grobišč Hrvatov v Sloveniji. Rezultati in ovire*

10.20 – 10.40 – dr. sc. **Igor Vranić** i **Leo Marić**, mag. hist., *Povjesničari na zagrebačkom sveučilištu i promjena režima 1945. Godine*

10.40 – 11.00 – doc. dr. sc. **Vlatka Vukelić**, *Partizanski zločin na Zrinu*
11.00 – 11.20 – rasprava

11.20 – 11.40 – pauza za kavu

Druga sesija: Komunistički zločini između državne i lokalne razine

Moderator: Danijel Jurković, mag. hist., mag. educ. hist. et mag. comm.

11.40 – 12.00 – prof. dr. sc. **Veljko Đurić Mišina**, *Komunistička represija u i poslije rata: slučaj Bosanske krajine*

12.00 – 12.20 – dr. sc. **Franjo Jurić**, *Komunistički zločini nad Hrvatima i muslimanima jugozapadne Bosne i bihaćkog kraja u razdoblju od sredine 1941. do početka 1943. godine*

12.20 – 12.40. – dr. sc. **Hrvoje Mandić**, *Kaznene ekspedicije komunističkih vlasti protiv jataka na Širokom Brijegu od 1945. do 1951.*

12.40 – 13.00 – dr. sc. **Tomislav Jonjić**, *Bitka za Krašić – zločin bez kazne*

13.00 – 13.20 – dr. sc. **Blanka Matković**, *Likvidacije na Kočevskom rogu: Uloga 11. dalmatinske brigade kroz arhivske izvore, novinske tekstove i svjedočanstva*

13.20 – 13.40 – rasprava

13.40 – 15.00 – ručak za sudionike skupa

Treća sesija: Komunistički zločini i stanovništvo

Moderatorica: doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

15.00 – 15.20 – doc. dr. sc. **Vladimir Šumanović**, *Jugoslavenski logor u Požegi*

15.20 – 15.40 – **Drago Štokić**, dipl. oec., *Prikrivrena grobišta Požeštine*

15.40 – 16.00 – **Domagoj Đerek**, mag. hist. et mag. educ. hist., *Vojna i politička biografija Petra Kleuta od 1941. do 1945.*

16.00 – 16.20 – **Danijel Jurković**, mag. hist., mag. educ. hist. et mag. comm., *Prešućeni zločini u šumi Belas*

16.20 – 16.40 – **Besim Qeriqi**, mag. hist., *Kosovo youth Demonstration 1981 – Violence against the Protestors*

16.40 – 17.00 – rasprava

17.00 – 17.20 – zaključci i zatvaranje skupa

Organizator skupa

Fakultet hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu

Organizacijski odbor

doc. dr. sc. Vladimir Šumanović, predsjednik

doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

Danijel Jurković, mag. hist., mag. educ. hist. et mag. comm.

Međunarodni znanstveni skup *Važnost europskoga sjećanja za europsku budućnost: Komunistički zločini* organiziran je uz financijsku podršku Fakulteta hrvatskih studija Sveučilišta u Zagreb, Ministarstva znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske i Zaklade Konrad Adenauer.

<https://hrvatskonebo.org/2022/06/21/ii-medunarodni-znanstveni-skup-vaznost-europskoga-sjecanja-za-europsku-buducnost-komunisticki-zlocini/>

POVJESNIČAR OPASNIH NAMJERA – KLASIĆ PO ZADATKU DEGRADIRA ZRINSKE ŽRTVE IZJEDNAČAVANJEM BALKANSKOG POLITIČARA I HRVATSKOG BISKUPA

26. Travnja 2018.

Iako sam o Zrinu, kao gradu duhova, zločinu bez kazne i žrtvama bez zadovoljštine pisala još u rujnu 2016., na tužnu obljetnicu zvjerskog partizanskog zločina koji se dogodio u Zrinu 9. rujna 1943., a za koji nitko nije odgovarao, danas se moram ponovo osvrnuti na ovo sveto područje; ovaj put svrhu općeg demantija svojega kolege povjesničara Hrvoja Klasića, koji pokušava relativizirati događaje na ovom području, po principu „cilj opravdava sredstvo“.

Malo krivi „jedne“, malo „druge“ i smatra kako to pridonosi njegovoj znanstvenoj objektivnosti koja je na kraju ipak ostala bez znanstvene argumentacije jer svoje „teze“ nije potkrijepio niti jednim arhivskim dokumentom niti jednim fondom, a tehnički znanstvene „izjave“ stavlja u historiografski kontekst samo na temelju titule koju ima, kao i činjenice da je sveučilišni profesor. Upravo je s time i potvrdio da „se prema prošlosti odnosimo kao prema samoposluzi, u koju pojedinci i dalje ulaze po potrebi i iz nje uzimaju samo što im u tom trenutku treba“.

Navodi potom kako je Crkvu u Hrvata zasmetalo spominjanje malog sela Zrin iz usta Aleksandra Vučića „za koje sam siguran da većina Srba, ali ni Hrvata nije nikad ni čula“. Ovdje se vidi kako prof. Klasić ne razumije da je Crkva u Hrvata ne samo institucija, nego i puls naroda. Nejasno je i na temelju čega prof. Klasić tvrdi da Hrvati nisu čuli za Zrin. Sramotno je da se kao znanstvenik tako paušalno koristi ovakvim tvrdnjama.

Kaže i kako Crkva „na tendenciozan, selektivan i populističko-patetičan način“ reagira na laži. A kako bi drugačije i trebala reagirati, pogotovo kada je u pitanju više od pola stoljeća zločina bez

kazne? U toj pak tvrdnji ne objašnjava što je točno „selektivno“ u reakciji Crkve. Tu je i banaliziranje atentata na Stjepana Radića koji je, kako se prema Klasićevom navodu može iščitati, valjda umro od posljedica gripe, a ne atentata.

No, potom čini zaista nedopustivo, a to je komparacija izjave jednog balkanskog političara s tvrdnjama kolege, doktora znanosti, mons. Vlade Košića. On ne samo da izjave komparira, već ih i poistovjećuje, nakon čega govori o dostupnim dokumentima na temelju kojih će on „pojasniti istinu“, ne navodeći koji su to dokumenti.

Na samome početku čini i skandaloznu grešku smještajući to „malo banijsko selo“ u potpuno krivi teritorijalni ustroj jer Zrin je selo na Banovini. Prikazuje potom život u tim krajevima romantično jednostavnim, iako bi trebao znati kakav je sustav represije tu vladao uspostavom Kraljevine SHS i svim daljnjim procesima nakon 1918. O tomu svjedoče mnogi žandarmerijski izvještaji koji *explicite* navode, kako je hrvatsko pučanstvo redovito završavalo u zatvoru i na sam „neprimjeren“ spomen ikojeg člana obitelji Karađorđević. Dakle, nije istina kako je od uspostave NDH na ovim prostorima „krenulo s različitim oblicima zabrana“; to je bila surova stvarnost za civilno stanovništvo desetljećima prije.

Kada govori o „zrinskim ustašama“ i njihovoj reputaciji, nejasni su izvori iz kojih temelji te tvrdnje jer dokumenti koje prilažem govore upravo suprotno. Govore kako su civili Zrina tražili zaštitu države s barem jednim odredom domobrana, a ne smijemo smetnuti s uma kako su domobrani legitimna i međunarodno priznata vojska NDH. Dokumentacija svjedoči i da je stanovništvo opetovano napadano od strane četničkih garnizona, što se sigurno ne bi događalo da su na tome području bili „zrinske ustaše“. Upravo je nepostojanje istih i omogućilo osvajanje Zrina 1943. Tada prof. Klasić donosi i jedini citat u svojem priopćenju, u kojem donosi pregled kako je štab Unske operativne grupe u svojoj zapovijedi od 8. rujna ovako obrazložio napad: „Zrin je najkrvavije razbojničko gnijezdo na Baniji. Zlotvori iz Zrina poubijali su, uz grozno mučenje, stotine i stotine ljudi, žena

i djece, popalili su mnogo kuća i više puta pljačkali i susjedna svoja sela oko Zrina. Likvidiranjem ovog uporišta bit će uklonjen neprekidni teror nad okolnim stanovništvom”.

Nije mi jasno, kao kolegici iz struke, kako ovakvu izjavu Klasić nije okarakterizirao kao „selektivnu, tendencioznu i patetičnu“?

Priopćenje Sisačke biskupije temeljem ovog citata naziva očitim primjerom povijesnog revizionizma koji je ideološki obojen, iako i dalje nije jasno temeljem čega ističe ovu klevetu.

Tekst završava klasičnom floskulom o mladima, okretu ka budućnosti i sličnim tvorenicama koje trebaju predstaviti njegov objektivitet koji, nažalost, na znanstvenoj razini i opet uopće nismo vidjeli.

Doc.dr.sc. Vlatka Vukelić, povjesničarka/Hrvatsko nebo

<https://hrvatskonebo.org/2018/04/26/povjesnicar-opasnih-namjera-klasic-po-zadatku-degradira-zrinske-zrtve-izjednacavanjem-balkanskog-politicara-i-hrvatskog-biskupa/>

TEKSTOVI DR. VUKELIĆ NA PORTALU NAROD.HR

**OBJAVLJENA KNJIGA POVJESNIČARA DR.
SC. VUKELIĆ I DR. SC. ŠUMANOVIĆA
‘ČETNIČKE POSTROJBE U SLUŽBI NDH’**

5. siječnja 2022.

Foto: Fakultet hrvatskih studija, Školska knjiga; fotomontaža: Narod.hr

Knjigu uglednih hrvatskih povjesničara doc. dr. sc. Vlatke Vukelić i doc. dr. sc. Vladimira Šumanovića “Četničke postrojbe u službi Nezavisne Države Hrvatske”, objavila je ovih dana Školska knjiga. U knjizi se opisuju osnovna obilježja političkoga poretka nakon što je **određen broj četničkih postrojbi potpisao sporazume o priznanju vrhovništva NDH.**

> **Dr. sc. Vukelić za Narod.hr: ‘Pupovac je idejni sljednik Memoranduma SANU’** (<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-za-narod-hr-pupovac-je-idejni-sljednik-memoranduma-sanu>)

> **Povjesničar Šumanović: Tvrdnja da je komunizam u osnovi dobar čisti je ‘agitprop’** (<https://narod.hr/hrvatska/povjesnicar-sumanovic-tvrdnja-da-je-komunizam-u-osnovi-dobar-cisti-je-agitprop>)

Knjiga “Četničke postrojbe u službi Nezavisne Države Hrvatske” (256 str.) jedinstvena je i po tome što je prvo takvo djelo koje je dosad objavljeno o ovoj temi.

Knjiga “Četničke postrojbe u službi Nezavisne Države Hrvatske” opisuje osnovna obilježja političkog poretka koji je nastao nakon što je određen broj četničkih postrojbi potpisao sporazume o priznanju vrhovništva Nezavisne Države Hrvatske. Pritom su u njoj, osim opisa vojno-političkih događaja na osnovi dostupnih arhivskih dokumenata, skicirane i životne realnosti u vezi s funkcioniranjem međuljudskih odnosa na područjima obuhvaćenim tim sporazumima, navodi Školska knjiga.

> **Vidovdanski ustanak u NDH – zašto se taji da je prvi veliki ustanak u NDH bio pod vodstvom četnika?** (<https://narod.hr/kultura/vidovdanski-ustanak-u-ndh-zasto-se-taji-da-je-prvi-veliki-ustanak-u-ndh-bio-pod-vodstvom-cetnika>)

> **Povjesničar Stjepan Lozo: ‘SPC izravno stoji iza besramne klevete Hrvata za genocid nad Srbima’** (<https://narod.hr/hrvatska/povjesnicar-stjepan-lozo-spc-izravno-stoji-iza-besramne-klevete-hrvata-za-genocid-nad-srbima>)

Činjenica da su ti sporazumi potpisani vidljiva je ne samo u tekstovima sporazuma nego i u drugim onodobnim zapisima civilnih i vojnih tijela NDH te dokumentima njemačkih vojnih ustanova.

Sporazumi kojima su te četničke postrojbe priznale vrhovništvo NDH imali su cijeli niz odredaba kojima su njihovi potpisnici detaljno definirali svoje odnose, napominje nakladnik.

Ova je knjiga jedinstvena po tome što je prvo takvo djelo koje je dosad objavljeno o ovoj temi, temeljeno na iscrpnoj arhivskoj građi te donosi mnogo toga dosad nepoznatoga o ovom višestruko burnom i kontroverznom razdoblju ne samo hrvatske povijesti nego i šireg prostora susjednih zemalja, ističe Školska knjiga.

Profesori na Fakultetu hrvatskih studija

Povjesničari doc. dr. sc. Vlatka Vukelić i doc. dr. sc. Vladimir Šumanović profesori su na Fakultetu hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu.

Doc. dr. sc. Vukelić rođena je u Sisku 1979. godine Nakon rođenja trećeg djeteta, 2017. postaje docentica na Odsjeku za povijest svoje matične ustanove, kao i predstojnica istog Odsjeka. Od listopada iste godine je i koordinatorica doktorskog studija povijesti na Hrvatskim studijima.

Osim posvećenosti znanosti, aktivno se uključuje i u probleme sveučilišne zajednice te osniva sindikat Hrvatski sveučilišni sindikat.

Doc. dr. sc. Vladimir Šumanović rođen je 1988. u Zagrebu. Docent je na Odsjeku za povijest u sklopu kojega predaje obvezne i izborne kolegije na temu suvremene hrvatske i svjetske povijesti. Doktorirao je povijest 2019. godine na temi „Ključni vojno-politički događaji u istočnoj Bosni 1942.“

<https://narod.hr/kultura/objavljena-knjiga-povjesnicara-dr-sc-vukelic-i-dr-sc-sumanovica-cetnicke-postrojbe-u-sluzbi-ndh>

DR. SC. VUKELIĆ: KLASIĆ SE BEZ IJEDNOG ARGUMENTA OKOMIO NA SISAČKOG BISKUPA KOŠIĆA

14. siječnja 2021.

Foto: Glas koncila, snimka zaslona; fotomontaža: narod.hr

Kad već pomisliš da su ljudi dali najbolje i najgore od sebe, uvijek se pojavi neki zaostali primjerak homo sampensa (!?) koji te demantira. Već sam negdje istaknula da je trenutno, ako se baš nema što pametno reći, najbolje šutjeti. No čini se da je sluganski unosnije biti dežurna posvuduša, makar komentirao stvari o kojima nemaš pojma, nego civil koji, ako već ne pomaže, ne odmaže.

Zvijezda čudnog i bizarnog kvaziintelektualnog performansa danas je moj kolega po struci, ali i moj susjed i sugrađanin izv. prof. Hrvoje Klasić. Nije da treba budno pratiti njegove „mudre izreke“, no danas je svojim komentarom uvrijedio mnoge, ali i pokazao kako je razina znanja koju ima o elementarnoj geografiji, kao i području na kojem je odrastao, zastrašujuća. Uz činjenicu da komentira područje Banovine isključivo kao područje koje je naseljeno od 1945. na

ovamo, ignorirajući činjenicu kako je područje naseljeno stoljećima prije, što izvršno potvrđuju najnovija arheološka otkrića, primjerice bogati nalaz groba kneza iz Bojne, što je kolega povjesničar spretno preskočio u svojim povijesnim trabunjanjima.

Kada govorimo o terminima i nazivu ovoga kraja, Banija je termin koji je bio službeni (komunistički) naziv sadašnjeg područja Banovine i u memoriji naroda bio je simbol represije, terora i nejednakosti. Ako govorimo o terminu Banovina, to jest inačica s kojom se, u povijesnom i tradicijskom kontekstu, ipak mogu poistovjetiti građani ovoga područja, primjerice, kada govorimo o lingvističkom sinonimu: Banovina Hrvatska, Savska banovina i slično. Puno je terminološko-lingvističkih problema upravo na ovome području, upravo zbog sustavne represije, a što najbolje opisuje sporna situacija kada je u pitanju Gvozd iliti Vrginmost.

No budimo realni, dr.sc. Klasića to zapravo ne zanima. Kao što ga ne zanima ni razlog promjene nacionalne strukture stanovništva na Banovini. Njega zanima biti viđen i moram priznati da mu to, uz ovaj oblik isključive iritantnosti, dobro polazi za rukom. No, osim što je iritantan i površan, u ovom zadnjem medijskom istupu bio je bahat i bezobrazan, uz to što govori neistine. U osobnom ratu koji vodi s Katoličkom crkvom u Hrvatskoj, ponovno se potpuno sujetno i bez ijednog argumenta okomio na sisačkog biskupa Vladu Košića, istaknuvši : “Košić je uvijek sramota, a sada je posebna sramota”. Možda zato što je biskup Košić za razliku od mnogih organizirao najsustavniju humanitarnu pomoć potresom pogođenim krajevima? Možda zato jer je i prije tih potresa biskup Košić kroz euharistijska slavlja, obnovu srušenih crkvenih objekata i oživljavanje mnogih banovinskih župa, radio predano i konkretno na duhovnoj, materijalnoj i ljudskoj obnovi Banovine? Dragi Hrvoje, u bilo koje doba dana ili noći sada da si nazvao biskupa ili sestru Smilju napamet bi ti rekli koja obitelj u kojoj općini je u potrebi i za čime. Kada sam posredovala u pomoći koju su Gradišćanski Hrvati uputili na Banovinu, nije postojala službena statistika pogođenog područja, ali je postojao Caritas sisačke biskupije. Povezali smo načelnice općina s 2 telefonska poziva, da se direktno dogovore oko pomoći.

Ulaziti u sadržaj biskupovih propovijedi je na razini sigurnosno-policijskih pitanja koje je Hans Helm kroz Ured policijskog atašea u Zagrebu slao za Berlin i Gestapo, ocjenjujući Stepinčeve propovjedi. Ništa dakle što već nismo vidjeli, jer nema u povijesti, a da se već nije dogodilo, samo se drugačije zvalo, iako su motivi i „gospodari“ isti.

Kada ne možeš iskoristiti razoran potres za agendu koju zastupaš, a ti se okomi na hrvatskog biskupa!

** Dr. sc. Vlatka Vukelić docentica je na Odsjeku za povijest Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu. Diplomirala studij povijesti i kroatologije na Hrvatskim studijima 2002. godine (znanstveni i nastavni smjer) . Od 2004. godine radila je u Gradskom muzeju Sisak, kao kustosica Kulturno-povijesne zbirke, kustosica Galerijske zbirke i bibliotekarka. Tijekom iste godine zapošljava se na Hrvatskim studijima. Posijediplomski doktorski studij na Hrvatskim studijima upisuje 2006. godine te ga uspješno privodi kraju 20. prosinca 2011. godine, obranom doktorske disertacije s temom: Povijest sustavnih arheoloških istraživanja u Sisku od 16. stoljeća do 1941. godine. Bavi se poviješću Siska i poviješću arheologije sisačkoga kraja. Osim posvećenosti znanosti, aktivno se uključuje i u probleme sveučilišne zajednice te osniva sindikat Hrvatski sveučilišni sindikat, koji je registriran pri nadležnom ministarstvu 2017. godine. Bila je koordinatrica prvog Hoda za život u Sisku.*

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-klasic-se-bez-ijednog-argumenta-okomio-na-sisackog-biskupa-kosica>

DR. SC. VUKELIĆ O NOVOM GOLDSTEINOVOM KOLEGIJU: ‘TO JE POLITIČKA ZLOPORABA’

18. lipnja 2021.

Foto: Glas Koncila/Fah (Fotomontaža: Narod.hr)

Doc. dr. sc. Vlatku Vukelić, pred kraj gostovanja u emisiji Bujica voditelj Velimir Bujanec upitao je za novi kolegij na Filozofskom fakultetu o čemu je [Narod.hr](https://narod.hr) izvijestio početkom tjedna.

> **Hrvatska radikalna desnica – novi Goldsteinov kolegij?** (<https://narod.hr/hrvatska/hrvatska-radikalna-desnica-novi-goldsteinov-kolegij>)

> **Prostački ispadi na tribini najavljenom uz petokraku: Benčić otišla, Goldstein psovao...** (<https://narod.hr/hrvatska/prostacki-ispadi-na-tribini-najavljenom-uz-petokraku-bencic-otisla-goldstein-psovao>)

Puni naziv kolegija je “Hrvatska radikalna desnica (1989.-2019.)”, nositelj kolegija je Ivo Goldstein, a vodit će ga uz znanstvenog

suradnika Velimira Veselinovića, odnosno, Veselinović će biti izvođač predmeta, dr. sc. Vukelić o njihovoj inicijativi kaže:

“Meni je na osobnoj i profesionalnoj razini žao da Filozofski fakultet u Zagrebu vežemo isključivo uz profesora Goldsteina. Tamo radi jako puno dobrih i kvalitetnih hrvatskih znanstvenika koji su zbilja demokratski orijentirani i afirmativni u svom znanstvenom djelovanju. Međutim mediji konstantno ističu samo nekolicinu tih ljudi sa Filozofskoj. Čula sam za kolegij i ne znam koja je to činjenično dokumentacijski argumentirana stavka koja opravdava njegovo postojanje. U historiografiji je nužno imati vremenski odmak, jer tek tada možemo govoriti o kontekstu određenih zbivanja. Tako recimo danas možemo bolje sagledati političke poteze koje je činio dr. Franjo Tuđman, kada znamo sve činjenice i kada ih možemo relevantno staviti u određeni kontekst.”

Jedna od tema je HDZ u vrijeme Domoljubne koalicije Tomislava Karamarka, a dr.sc. Vukelić dodaje:

“Ne znam na koji način i sa kojim informacijama i dokumentacijom, ova predavanja s temom Karamarkovog HDZ-a, Goldstein i kolega mogu govoriti o hrvatskoj desnici, a k tome radikalnoj hrvatskoj desnici. To je politička zlouporaba i zlouporaba pojmova, što je najgore.”, zaključila je povjesničarka s Fakulteta hrvatskih studija dr. sc. Vlatka Vukelić.

Podsjetimo, zadatak je kolegija predstaviti analizu teorije desnog radikalizma i populizma za očekivanih 40 studenata.

Prema ishodima navedenima u programu, kolegij će studente “osposobiti za razumijevanje problematike političkoga organiziranja na desnoj strani političkoga spektra u nacionalnom i širem europskom kontekstu”. Uz to, moći će “upoznati ideologiju desnog radikalizma u Hrvatskoj, analizirati politiku povijesti hrvatske desnice te njezinu ulogu u oblikovanju nacionalnog identiteta”.

Ustašonostalgija?

Kolegij predstavlja ideološku konceptualizaciju politike desnoga spektra, a poglavito desnoga radikalizma. Nakon uvodnog pojmovnog dijela, kolegij će sadržajno obuhvatiti analizu politike povijesti Hrvatske demokratske zajednice te pravaškog pokreta. Pravaštvu, kao izričaju desnog radikalizma i populizma daje se

posebna pozornost analizom politike HSP-a pod Paragom i Đapićem te ostalih pravaških stranaka. Sadržaj kolegija obuhvaća i analizu “ustašonostalgije” kojoj, prema opisu predmeta, pripada i obilježavanje bleiburške tragedije.

Goldstein i Veselinović

Ivo Goldstein hrvatski je povjesničar i uz svoje srpske kolege potpisnik notorne Deklaracije o zajedničkom jeziku, kao i deklaracije “Obranimo povijest” koja između ostaloga relativizira ulogu srbijanskog vodstva u Domovinskom ratu. Iako je 1988. u Beogradu doktorirao na bizantologiji, već se dugo bavi suvremenijim temama poput historiografskog revizionizma. Jasan u izraženim ljevičarskim stajalištima, Goldstein je poznat po svojim medijskim istupima, o čemu smo više puta pisali.

>Ivo Goldstein zloupotrebljava poziciju profesora: Svim studentima i nastavnicima poslao e-mail kojim huška na Ninu Raspudića

(<https://narod.hr/hrvatska/ivo-goldstein-zloupotrebljava-poziciju-profesora-svim-studentima-i-nastavnicima-poslao-e-mail-kojim-huska-na-ninu-raspudica>)

>Goldstein, Jakovina, Klasić... sa srpskim povjesničarima u projektu „Povjesničari protiv revizionizma“ potpisali deklaraciju „Obranimo povijest“

(<https://narod.hr/hrvatska/goldstein-jakovina-klasic-sa-srpskim-povjesnicarima-u-projektu-povjesnicari-protiv-revizionizma-potpisali-deklaraciju-obranimo-povijest>)

>Goldstein: ‘Tito nije bio jugonacionalist, a Tuđman je uspostavio klijentelizam u Hrvatskoj’

(<https://narod.hr/hrvatska/goldstein-tito-nije-bio-jugonacionalist-a-tudman-je-uspostavio-klijentelizam-u-hrvatskoj>)

Velimir Veselinović u ožujku je ove godine održao nastupno predavanje na HKS-u s temom “Izborne kampanje HSP-a od 1992. do 2011. godine”. Bibliografija mu se gotovo isključivo bavi pravaškim pokretom i Hrvatskom strankom prava kroz prizmu spomenutog desnog radikalizma i populizma. (“Hrvatska stranka prava u suvremenoj Hrvatskoj od 1990. do 2011.”; “Pravaštvo u

hrvatskome političkom životu 1995.”; “Desni radikalizam i nacionalni populizam Hrvatske stranke prava 1990.-2015.” i dr.)

“Bleiburška komemoracija proizvod radikalne desnice”

Studenti će sadržaj kolegija proučavati na temelju literature o desetotravanjskim komemoracijama nakon 1990.-ih (Pavlaković 2008.) i promatranju obilježavanja bleiburške tragedije kao proizvoda radikalno desne ideologije (Pavlaković 2009.). Obvezna i preporučena literatura tematizira i komparaciju radikalno desnih stranaka u Zapadnoj i Istočnoj Europi (Obućina 2009.), kao i odnos Franje Tuđmana i pravaša (Veselinović 2016.).

Incident na javnoj tribini

Podsjetimo, na tribini ‘Saveza antifašističkih boraca i antifašista’ povodom 22. lipnja uz Goldsteina je sudjelovala i Sandra Benčić, jedna od najbližih suradnica novog zagrebačkog gradonačelnika Tomislava Tomaševića iz radikalno lijeve političke platforme Možemo.

> Na društvenim mrežama šale na račun Sandre Benčić – zapela u 1945. (<https://narod.hr/hrvatska/na-drustvenim-mrezama-sale-na-racun-sandre-bencic-zapela-u-1945>)

Do kaosa u Novinarskom domu u Zagrebu, gdje se tribina održala, došlo je nakon što se za riječ javio saborski zastupnik Domovinskog pokreta i general HOS-a **Ante Prkačin**. Ivo Goldstein ga je u jednom trenutku, nezadovoljan generalovim izlaganjem, prekinuo i počeo vikati, a Sandra Benčić je izašla iz dvorane... Goldstein, akademski profesor, se nastavio sukobljavati s gostima tribine koji imaju drugačije mišljenje pa je pred vratima dvorane, doslovce nasrnuo na jednog starijeg Zagrepčanina. Psovao je, urlao i vrijeđao, unosio se starcu u lice.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-o-novom-goldsteinovom-kolegiju-to-je-politicka-zloporaba-i-zloporaba-pojmova>

DR. SC. VUKELIĆ O ZAKONU O CIVILNIM STRADALNICIMA DOMOVINSKOG RATA: I DJECU SU UBIJALI, ZAR NE?

21. studenoga 2020.

Foto: doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

Iako je trebalo više od 20 godina, kako je i najavljeno, do kraja godine u javnu je raspravu pušten **nacrt prijedloga Zakona o civilnim stradalnicima Domovinskog rata**. Povod najave, u gotovo invokacijskoj maniri, bila je **29. obljetnica pogibije troje djece prognanika, među kojima i najmlađe žrtve Domovinskog rata, tromjesečnog Ivana Špoljarića. Troje poginule djece bili su prognanici iz plitvičkog sela Korana na početku velikosrpske agresije, a bili su smješteni u autokampu Grabovac. Poginuli su prilikom granatiranja prognaničkog autokampa 26. rujna 1991.**

Potpredsjednik Vlade i ministar hrvatskih branitelja **Tomo Medved** je na Spomen obilježje položio zajednički vijenac Hrvatskog sabora, Vlade RH i predsjednika Republike, istaknuvši tada kako su “njihovi su životi ovdje na današnji dan prije 29 godina položeni na oltar

domovine i mi nećemo dopustiti zaborav, a hrvatska će se budućnost uvijek graditi na povijesnoj istini”.

Zakon o civilnim stradalnicima Domovinskog rata okarakterizirao je tada kao “dug države prema nevinim žrtvama rata”. Uz to je naveo i kako će civilni stradalnici dobit pravnu sigurnost.

Župnik Pecić tom je prilikom istaknuo: “Na zaborav nemamo pravo, ali ne radi osjećaja osvete ili mržnje, već radi ljubavi prema žrtvama koja obvezuje”.

I uistinu, navikavši nelagodne teme zatirati pod tepih, tako smo gotovo smetnuli s uma ove najsvetije i najnevinije žrtve Domovinskoga rata. **Bila sam pozvana uključiti se u projekt koji je već, gotovo u očaju, vapio za pravdom**, koji se zapleo u imena, tragedije, datume, dok je istina i dalje bila ne izrečena. Iscrpljivali smo se pojmovima i terminologijom, ali naš je najveći zadatak bio pokrenuti institucije, pokazati koliko se sa strukom i na struku treba računati, jer mi znamo, želimo i možemo.

Ovaj nacrt prijedloga Zakona ima neke svoje mane, baš kao i svaki, ali je inicijativa koju vrijedi pozdraviti. Možda nam pomogne u daljnjim istraživanjima, možda svoja prava potraže roditelji nekog ubijenog djeteta koje nije do sada upisano u službeni registar. Također, kod spornih elemenata zapravo i nema spora, jer biti će zanimljivo elaborirati dokaze o isključivo civilnom djelovanju na okupiranom području, a možda će ta svjedočanstva prokazati susjede koji nisu bili tako civilno nastrojeni, pa će **ovaj Zakon pomoći u rasvjetljavanju nekih novih-stari slučajeva oko kojih se nadvio zakon šutnje**.

Ne bojte se. Jer najgore je iza nas. Mladi i mali nevini životi odavna su izgubljeni, a s ovime se spriječilo da budu zaboravljeni. Mišljenja sam kako **nedostaje dimenzija pijeteta**, no ona nije uobičajena u zakonskim formulacijama, ionako.

Cilj ovoga zakona nisu materijalna prava koliko želja za ispravljanjem nepravde koja se nadvila u obliku zaborava te sam stoga i dalje mišljenja kako **postoji potreba za spomendanom, pogotovo dječjih žrtava**. Kroz spomendan i generacije koje dolaze naučile bi i razumjele što je žrtva i što je borba za preživljavanje tijekom i nakon takvih tragedija.

Vjerujem i duboko se nadam kako će **istina o više stotina ubijene hrvatske djece sada polako ući i u nastavni kurikulum**, možda baš kroz građanski odgoj, ako već nikako ne može kroz povijest.

Javna rasprava po ovome nacrtu me zgrozila, jer su glavni „raspravljajući“ bili gđa. Teršelić i Srpsko narodno vijeće, no kada oni već nemaju srama ili dužnog pijeteta, a što je vidljivo iz njihovih javnih komentara, nadam se kako će naše institucije imati mudrost i upornost za ispravljanjem nepravdi.

** Dr. sc. Vlatka Vukelić docentica je na Odsjeku za povijest Fakulteta Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu. Bavi se temom djece stradale u Domovinskom ratu te je sudjelovala na simpoziju “Otvaranje imenika – Ubijena i ranjena djeca u Domovinskom ratu”, a na temu „Ukradeno djetinjstvo – djeca ubijena u Domovinskom ratu na području Sisačko-moslavačke županije“ održala i predavanje u Sisku.*

[žhttps://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-o-zakonu-o-civilnim-stradalnicima-domovinskog-rata-i-djecu-su-ubijali-zar-ne](https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-o-zakonu-o-civilnim-stradalnicima-domovinskog-rata-i-djecu-su-ubijali-zar-ne)

**DR. SC. VUKELIĆ REAGIRALA NA
PUPOVČEVE NAVODE: ‘PERFIDNO
ISKORIŠTAVA TRAGIČNU SUDBINU
SISAČKE DJECE ZA OPRAVDAVANJE
SRPSKE AGRESIJE 90-IH’**

4. listopada 2020.

Foto: Fah/Glas Koncila (Fotomontaža: Narod.hr)

“Povodom jučerašnje komemoracije održane na Dječjem groblju u Sisku dužnost nam je uputiti na neistinu iznesenu u pojedinim govorima tijekom same komemoracije...Želim navesti i kako je jedan od naših ciljeva sprečavanje sekundarne viktimizacije te sirote djece, jer **iskorištavanjem njihove tragične sudbine u svrhu popularizacije nekih teza o planiranim ubojstvima koja trebaju “opravdati” srpsku agresiju 90-ih**, čini se upravo to. Samo sada svjesno, perfidno i uz pomoć dijela medija.”, napisala je povjesničarka doc. dr. sc. **Vlatka Vukelić**.

Tko je sve sudjelovao na komemoraciji?

Naime, u Sisku je 3. listopada održana komemoracija na mjestu Dječjeg groblja u sadašnjem parku Diane Budisavljević. Događaj su zajednički organizirali Srpsko narodno vijeće i Gradska galerija Striegl, u sklopu kojih je u petak navečer održana i promocija knjige "Diana Budisavljević – prešućena heroina Drugog svjetskog rata" autorice Nataše Mataušić te projekcija dokumentarnog filma "Zaveštanje" autora Ivana Jovića.

"Danas se ovdje nismo okupili da bi nekome sudili nego da svjedočimo kakve su se strašne stvari događale nekoć, i kako su nesretna i nevina djeca završavala svoj zemaljski život. Da svjedočimo da ta djeca nisu zaboravljena i da se to više nikada nikome ne ponovi" – rekao je u subotnjem parastosu sisački paroh Veselin Ristić na komemoraciji žrtvama Dječjeg logora u Sisku, za vrijeme NDH, a prenosi Večernji list.

Na komemoraciji je sudjelovala i sisačka gradonačelnica **Kristina Ikić Baniček**, predstavnici veleposlanstva Srbije te ravnatelj Javne ustanove Spomen područja Jasenovac **Ivo Pejaković**.

Nakon komemoracije čelnik Srpskog narodnog vijeća **Milorad Pupovac** ustvrdio je kako je komemoracija jedna korak u dugom putu do toga „da se stvari vrate na svoje mjesto“.

„Dug je to put u kojem trebamo svi početi poštivati mjesta stradanja i u 2. Svjetskom ratu i u ovom ratu. Bilo stradanja Hrvata, bilo stradanja Srba. Dug je put, ne zato što su ljudi bešćutni, nego jer su sukobi oko žrtava takvi da sprječavaju ljude da uvide neophodnost i potrebu da se na ovakva i slična mjesta dođe. Mi smo zahvalni činjenici što su predstavnici gradske vlasti ovdje, zahvalni smo i što je Grad Sisak ovo mjesto zaštitio svojom službenom odlukom i svojim službenim stavom i uzdamo se da će ovo mjesto biti, ne samo mjesto pijeteta prema ovoj djeci, nego istovremeno i mjesto približavanja između onih koji danas različito misle o tim događajima i da će to mjesto i ovo strašno stradanje nedužne djece biti povod da svatko razmisli kako da stvorimo bolje međusobne odnose i bolje društvo.“, rekao je Pupovac.

Dr. sc. Vukelić: "Nas ne dijeli povijest ili ljudi već zlonamjerni pojedinci"

Vlatka Vukelić na poruke poslane iz Siska, odgovorila je pismom, koje prenosimo u cijelosti.

“Povodom jučerašnje komemoracije održane na Dječjem groblju u Sisku dužnost nam je uputiti na neistinu iznesenu u pojedinim govorima tijekom same komemoracije. Usporedbom ovogodišnje retorike istaknutih predstavnika SNV-a s retorikom istih od prošlih godina, uočljivo je kako su oni u znatnoj mjeri izmijenili dio naracije koju su iznosili prijašnjih godina. Po svemu sudeći, razlog za to jest okolnost da su naša istraživanja i artikuliranje novih spoznaja u rasvjetljavanju ovoga dijela hrvatske povijesti doprla do javnosti.

Međutim, neovisno o tome, sporno je samo korištenje pojma “logor za djecu”, jer ta sintagma nije korištena niti u jednom dokumentu, te nije potvrđena niti jednim materijalnim dokazom. Drugim riječima, konstrukcije prema kojima je u Sisku postojao “logor za djecu” su nedokazane, neargumentirane i samim time u historiografskom smislu neodržive. Suprotno konstrukciji o “logoru za djecu”, radilo se o ad hoc formiranom dječjem prihvatilištu koje je za cilj imalo kolonizaciju velikog broja nezbrinute djece. Ono nije bilo adekvatno, ono nije osnovano prema današnjim standardima zbrinjavanja, ali ono nije oformljeno s namjerom oduzimanja slobode ili namjernog i planskog oduzimanja života. U skladu s time, pojam logor u ovom kontekstu jest krajnje neadekvatan.

Dakle, kultura sjećanja je nužna i potrebna, ali ona koja je utemeljena na objektivnoj i racionalnoj istini.

Kako treba biti uporan u sjećanju, tako treba biti uporan i u istini. Nadam se kako će ona pronaći svoj put i kroz dobronamjerne portale koji objavljuju podatke koje su prethodno provjerili ili su barem tražili komentar struke. O različitim se događajima različito misli, ako su pogrešno interpretirani. Čak i ubojice imaju pravo iznijeti obranu na sudu, pa mislim da je dobro vrijeme da i struka iznese svoje argumente po navedenim pitanjima.

Želim navesti i kako je jedan od naših ciljeva sprečavanje sekundarne viktimizacije te sirote djece, jer **iskorištavanjem njihove tragične sudbine u svrhu popularizacije nekih teza o planiranim ubojstvima koja trebaju “opravdati” srpsku agresiju 90-ih**, čini se upravo to. Samo sada svjesno, perfidno i uz pomoć dijela medija. Svatko kome je iskreno stalo do sudbine te djece ili do toga da istina

nađe svoj put, ne bi dozvolio da ovaj spin ili fake news uđe na ovakav način u javni prostor.

Ovaj jučerašnji događaj te pojedine govornike želimo uputiti na stjecanje novih znanja, u suprotnome moglo bi ispasti da namjerno šire nedvosmisleno pogrešne tvrdnje, to jest informacije koje ne odgovaraju činjenicama. Za razliku od greške u izvještavanju, lažna vijest podrazumijeva svjesno dezinformiranje javnosti.

Želim vjerovati kako ne postoji svjesno iznošenje neistina u trenucima koji trebaju predstavljati **apsolutni pijetet prema nevinim žrtvama** i želim vjerovati kako ćemo o ovom i sličnim tragičnim događajima svi misliti isto kada nam se dozvoli iznijeti istina. **Nas ne dijeli povijest ili ljudi već zlonamjerni pojedinci.**“, stoji u pismu koje potpisuje doc. dr. sc. Vlatka Vukelić.

** Dr. sc. Vlatka Vukelić docentica je na Odsjeku za povijest Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu. Bavi se temom djece stradale u Domovinskom ratu te je sudjelovala na simpoziju “Otvaranje imenika – Ubijena i ranjena djeca u Domovinskome ratu”, a na temu „Ukradeno djetinjstvo – djeca ubijena u Domovinskom ratu na području Sisačko-moslavačke županije“ održala i predavanje u Sisku.*

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-reagirala-na-pupovceve-navode-perfidno-iskoristava-tragicnu-sudbinu-sisacke-djece-za-opravdavanje-srpske-agresije-90-tih>

**(AUDIO) BOROVČAK I DR. SC. VUKELIĆ NA
HKR-U: ‘NA MACELJU NIKAD NIJE BIO
NIJEDAN PREDSEDNIK HRVATSKOGA
SABORA; SVIJEST O KOMUNISTIČKIM
ZLOČINIMA VRLO JE NISKA’**

21. kolovoza 2020.

Foto: Snimka zaslona, HKR; fotomontaža: Narod.hr

Uoči Europskoga dana sjećanja na žrtve totalitarnih i autoritarnih režima u emisiji “Aktualno” Hrvatskoga katoličkog radija u petak 21. kolovoza gostovali su dopredsjednik Udruge Macelj 1945. Damir Borovčak, povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić, a telefonom se uključio savjetnik predsjednika Vlade za društvena pitanja akademik Zvonko Kusić.

Koje su posljedice vladavine nedemokratskih režima u hrvatskom društvu danas, kako se odnositi prema simbolima i znakovlju

totalitarnih režima, ima li u Hrvatskoj političke volje za komemoriranje svih žrtava iz fašizma, nacizma i komunizma – neka su od pitanja postavljena u emisiji Aktualno. Dopredsjednik Udruga Macelj 1945. Damir Borovčak smatra kako političke volje za komemoriranjem svih žrtava totalitarnih režima nema na dovoljno visokoj razini. „Sve žrtve se nejednako komemoriraju i poštuju. Posebice, ako govorimo s aspekta maceljskih žrtava. Imamo cijelo jedno desetljeće, ako ne i više, gdje hrvatska politika nije dovoljno prepoznala te žrtve”, kazao je Borovčak dodajući kako na Macelju nikad nije bio nijedan predsjednik Hrvatskoga sabora u bilo kojem sazivu. „15 godina prošlo je od najvećeg pokopa na tlu Hrvatske, na prostorima gdje žive Hrvati. Riječ je o 1250 žrtava. Ta vijest bila je u medijima potpuno zanemarena i ignorirana”, ističe Borovčak. Rekao je da Udruga Macelj djeluje od 2003./2004. godine, a utemeljeno djeluje od 2006. godine. „Bili smo preteča europskim rezolucijama. Više od 15 godina potičemo da se obrati pozornost na žrtve Drugog svjetskog rata.”

> U ime obitelji: Nakon presude Perkoviću i Mustaću očekujemo preispitivanje uloge SDP-a u zaštiti komunističkih zločinaca (<https://narod.hr/hrvatska/ime-obitelji-nakon-presude-perkovicu-mustacu-ocekujemo-preispitivanje-uloge-sdp-a-zastiti-komunistickih-zlocinaca>)

> (FOTO) Biskup Košić: ‘Dok se nacističke i fašističke simbole i spomenike davno uklonilo, komunistički još uvijek truju naš prostor’ (<https://narod.hr/kultura/foto-biskup-kosic-dok-se-nacisticke-i-fasisticke-simbole-i-spomenike-davno-uklonilo-komunisticki-jos-uvijek-truju-nas-prostor>)

> Dr. Hebrang o nagrađivanju Gažija: ‘Veličanje komunističkog ministra policije samo je jedan od sve brojnijih koraka oživljavanja komunističkog zločinačkog režima’ (<https://narod.hr/hrvatska/dr-hebrang-o-nagradivanju-gazija-velicanje-komunistickog-ministra-policije-samo-je-jedan-od-sve-brojnijih-koraka-ozivljavanja-komunistickog-zlocinackog-rezima>)

Povjesničarka dr. Vukelić smatra kako ovaj dan nije zaživio Hrvatskoj. „Svijest o kršenju ljudskih prava u komunizmu još uvijek je vrlo niska, cijeli niz europskih rezolucija to dokazuje. Opetovano

svakih 10-ak godina imate rezoluciju koja upućuje na jednakost nacističkih i komunističkih počinjenja zločina. Kod nas se to ignorira u javnosti, politici i u školstvu”, istaknula je Vukelić.

„Tu se vidi koliko je indoktrinacija bila u komunizmu. Nacionalsocijalizam je trajao, ali bitno manje nego komunistički režim. Sustav represije se intenzivno nastavio do 90-ih godina. Ključne promjene počinju se događati padom Berlinskog zida”, poručila je Vukelić.

Na pitanje postoji li spremnost da se u politici prema svim ideologijama 20. stoljeća odnosi na jednak način, akademik Kusić ističe kako je ova Vlada, odnosno prethodna, pokazala najveći iskorak osnivanjem Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima. „To je pluralističko vijeće, članovi su bili predstavnici različitih svjetonazora. Proizašao je Dokument dijaloga koji je adresirao sva ova pitanja. Bilo je puno kritika na taj dokument. A kad bih pitao kritičara što mu je sporno, samo je bilo paušalno neprihvatanje”, kazao je Kusić ocijenivši ovaj državni iskorak hrabrim.

„U Dokumentu dijaloga se ističe da se jedno zlo ne može umanjivati drugim zlom (...) Nijedna politika ne opravdava zločine (...) Prvi put direktno se govori o tome. Pitanje je na koji način društvo reagira, kako javnost prihvaća”, istaknuo je akademik.

U emisiji je istaknuto kako je u Dokumentu dijaloga jedan od prijedora znakovlje oko kojega ne dolazi do konsenzusa. „Do konsenzusa nikada neće doći. To je iluzorno. Razgovarao sam s lijevima i desnima. Kad su mi rekli primjedbe, pitao sam ih kako bi oni to riješili, a odgovor je bila osuda druge, suprotne strane. Tu konsenzusa nema”, tvrdi Kusić.

> **Robijaš Golog otoka Spadoni: Uhodili su me ‘najbolji prijatelji’** (<https://narod.hr/hrvatska/robijas-golog-otoka-spadoni-uhodili-su-me-najbolji-prijatelji>)

> **Vedrana Spadoni Štefanić: U Hrvatskoj se dogodila tiha kontralustracija** (<https://narod.hr/hrvatska/vedrana-spadoni-stefanic-u-hrvatskoj-se-dogodila-tiha-kontralustracija>)

> **(VIDEO) Plenković na sjednici Vlade: ‘Otići ću na Goli otok u nedjelju, potom Medved i Milošević u Grubore’**

(<https://narod.hr/hrvatska/uzivo-plenkovic-otici-cu-na-goli-otok-u-nedjelju-ujutro-potom-medved-i-milosevic-u-grubore>)

Rekao je kako će Europski dan sjećanja na žrtve totalitarnih i autoritarnih režima biti obilježen u nedjelju na najvišoj državnoj razini te da će s premijerom Plenkovićem biti na Golom otoku. „To je jedno mjesto gdje su Hrvati stradali. Kao narod smo imali tragičnu sudbinu da smo u svim nedemokratskim režimima stradali”, kazao je Kusić.

Dr. Vukelić istaknula je da su komunistički zločini činjeni kao dio smišljene ideološke priče, prije početka Drugog svjetskog rata. „To je bio dio režimske politike koji je gledao kako se obračunati s neprijateljem, a neprijatelj je bilo građansko društvo. U genezi cijelog projekta je klasna borba. To nisu bili sporadični slučajevi”, istaknula je Vukelić.

U spomen žrtvama komunističkog pokolja u Macelju, u organizaciji Udruge Macelj 1945. u nedjelju 23. kolovoza u Crkvi Muke Isusove u Macelju održat će se komemoracija po sljedećem rasporedu: misu u 9 sati predvodi župnik fra Vlado Mustač; u 9:45 je komemoracija na grobnici pored crkve; u 10 sati slijedi obraćanje predstavnika Udruge Macelj 1945.; u 10:30 paljenje svijeća kod križa u Lepoj Bukvi te u 10:35 sati obraćanje predstavnika hrvatskih vlasti.

U ponedjeljak 24. kolovoza, **u sklopu Europskog dana sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima – nacizma, fašizma i komunizma**, Udruga Macelj 1945. će u Zagrebu održati konferenciju za novinare s početkom u 12.05 sati u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu, Zagreb, Kaptol 29a. Govorit će članovi Udruge Macelj 1945.: Ivan Jaklin, dipl. ing., glasnogovornik UM1945.; dr.sc. Marina Škrobica, prevoditeljica izdanja U vječni spomen; Damir Borovčak, dipl. ing., predsjednik Povjerenstva za nakladništvo.

<https://narod.hr/hrvatska/audio-borovcak-i-dr-sc-vukelic-na-hkr-u-na-macelju-nikad-nije-bio-nijedan-predsjednik-hrvatskoga-sabora-svijest-o-komunistickim-zlocinima-vrlo-je-niska>

**DOC. DR. SC. VUKELIĆ: ‘TIJEKOM
DOMOVINSKOG RATA IMALI SMO
VIDLJIVOG NEPRIJATELJA, DANAS JE ON
JEDNAKO UČINKOVITO R AZORAN, IAKO
UOČLJIV TEK MIKROSKOPOM’**

27. ožujka 2020.

Foto: Snimka zaslona

“Ovo je jedna od najizazovnijih akademskih/školskih godina u novijoj hrvatskoj povijesti. Sličnu situaciju imali smo jedino za Domovinskoga rata, kada su osjećaji straha, tjeskobe i neizvjesnosti bili skoro identični ovima danas. **Sve javne službe dorasle su trenutku, a ovim putem želim se osvrnuti na rad znanstvenog i nastavnog osoblja**, kao i pripadajuće administrativne infrastrukture. Uvijek smo bili najsolidarniji kada je najviše trebalo, a tako će biti i sada. Danas više nitko ne razmišlja o štrajku, danas svi razmišljamo o našem radu i želji da što prije vidimo naše studente, đake i kolege te da im nastavimo prenositi znanje s još većim entuzijazmom.”, istaknula je u priopćenju Predsjednica Hrvatskog sveučilišnog sindikata, **doc. dr. sc. Vlatka Vukelić**.

Priopćenje Hrvatskog sveučilišnog sindikata prenosimo u cijelosti:

Ovo je jedna od najizazovnijih akademskih/školskih godina u novijoj hrvatskoj povijesti. Sličnu situaciju imali smo jedino za Domovinskoga rata, kada su osjećaji straha, tjeskobe i neizvjesnosti bili skoro identični ovima danas. Razlika je bila jedino u vidljivom neprijatelju, koji je danas jednako učinkovito razoran, iako uočljiv tek mikroskopom. U jesen 1991. mnogi od nas mislili su da napuštaju svoje domove zauvijek, dok gotovo nitko nije vjerovao da će se hrvatsko stanovništvo vratiti u Hrvatsku Kostajnicu ili Vukovar. Nakon puno muke, izgubljenih života, mnogo strepnje, to se ipak dogodilo. Tako će i ova situacija kojoj svjedočimo danas proći. Život se ne može zaustaviti. Najbolji dokaz tome su porodi u automobilima pred Petrovom bolnicom netom nakon potresa.

Svjedočimo mnogim gestama, ljudi plješću, plešu, pjevaju, ali velik dio njih i radi. Sve javne službe dorasle su trenutku, a ovim putem želim se osvrnuti na rad znanstvenog i nastavnog osoblja, kao i pripadajuće administrativne infrastrukture. Iako smo fizički "odrezani" jedni od drugih, ljudi čine velike napore da nastava teče neometano, da se ne gube dragocjeni dani, da se ne gomila nastava te da naša djeca ne budu zakinuta za ustavnu kategoriju: pravo na učenje. Pokrenut je golem aparat, ljudi su izuzetno ozbiljno shvatili svoju ulogu, a naša djeca i studenti iznimno su zainteresirani i disciplinirani. Kao da su osjetivši mogućnost gubitka tog privilegija svi zajedno odlučili prkositi ovim ludim vremenima s obilježjima opće katastrofe. Jedan dio znanstvenih i nastavnih objekata stradao je u potresu i predstavlja posebnu tragediju.

Svim srcem se nadamo kako će se iznaći interventni sredstva za što brže osiguravanje održavanja nastave u alternativnim objektima, a sigurni smo i da će se akademska zajednica solidarizirati u tim naporima. Uvijek smo bili najsolidarniji kada je najviše trebalo, a tako će biti i sada. Danas više nitko ne razmišlja o štrajku, danas svi razmišljamo o našem radu i želji da što prije vidimo naše studente, čak i kolege te da im nastavimo prenositi znanje s još većim entuzijazmom. Fiat lux!

*Predsjednica Hrvatskog sveučilišnog sindikata,
Doc. dr. sc. Vlatka Vukelić*

<https://narod.hr/hrvatska/doc-dr-sc-vukelic-tijekom-domovinskog-rata-imali-smo-vidljivog-neprijatelja-danas-je-on-jednako-ucinkovito-razoran-iako-uocljiv-tek-mikroskopom>

DOC. DR. SC. VLATKA VUKELIĆ: VUKOVAR NAŠIH ŽIVOTA – AGRESIJA MOŽE BITI I NEČINJENJE I ŠUTNJA INSTITUCIJA

19. studenoga 2019.

Foto: doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

“Vukovar je simbol otpora... otpora agresoru. No, agresija ne mora biti tenk, neprijateljski avion, agresija može biti i nečinjenje i šutnja institucija. Čini se da bitka za Vukovar još traje, vrijeme je i da se šutljivi promatrači uključe...”, ističe u priopćenju doc. dr. sc. Vlatka Vukelić, predstojnica Odjeka za povijest Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu.

Priopćenje doc. dr. sc. Vlatke Vukelić prenosimo u cijelosti:

VUKOVAR NAŠIH ŽIVOTA

Sjećam se kako je bilo hladno. Mene su poslali po novine. Čitala sam ih na putu do kuće, možda ulica i pol udaljenosti. Nisam mogla vjerovati! Preneraženo sam listala stranicu za stranicom i trčala kuci. Dok sam došla do haustora više ništa nisam ni vidjela od suza. Za mene je to tada bilo nešto najgore što se moglo dogoditi. Ne samo meni, svima nama. Tada nismo bili sami sebi kao pojedinci u fokusu.

Bili smo “mi”, oni koji se brane, oni koje napadaju, oni koji sjede u podrumima pod svijećom, oni koji u tijelu drhte od podrhtavanja tla, i “oni” koji napadaju, krađu pred nama živote koji smo do tada živjeli i ljude koje smo voljeli.

Za mene je 18.11.2019. bio nas kraj....psihološka prekretnica Rata, jer ako su uspjeli slomiti obranu Vukovara....meni se činilo da onda mogu sve.

Danima smo svi živjeli s patnjom Vukovara. Slušali, strepjeli, bili zgroženi informacijama i vijestima s terena... i kada je toga dana utihnulo granatiranje i ostao jecaj tih ljudi i strah koji se osjetio do nas u ostatku Hrvatske, ostala je nevjerica nad tolikom nepravdom. Tolika tuga, toliko beznađe, tolika patnja...

Roditelji su nas vrlo brzo nakon divljeg lomljenja obrane Vukovara doslovno utrpali u auto, a moj brat, kao jedini punoljetni tada, odvezao nas je za Zagorje. Sjedili smo na poplunima vozeći se prema tom nekom mitskom sigurnijem mjestu.

Strah koji se rodio po srpskoj okupaciji Vukovara trajao je do početka 1992. Bio je prisutan stalno. Tuga zbog ljudi koji su svaki dan u Vukovaru živjeli svoj pakao traje i dandanas. Iako sam čula barem 101 razlog zašto je Vukovar bio okupiran, ono dijete u meni i dalje ne razumije.

Kao grad podnio je najveću žrtvu za danas slobodnu i suverenu Hrvatsku. Kao ljudi doživjeli su najveću patnju, stradanja i nepravdu. Žalosno je što nepravdu žive i danas.

Dragi Vukovarci, kao sto smo tada živjeli s vama u Vašoj patnji i Vašem strahu, danas živimo s Vama u Vašoj nepravdi. Kao dijete mogla sam samo biti tužna, mogla sam samo gledati... danas moram djelovati!

Da se nikada ne zaboravi, i da dobijete barem moralnu, ljudsku satisfakciju nad počinjenim zločinima.

Iako nekada mislite da ovo nije Hrvatska radi koje ste ginuli, bili ranjavani i silovani, sreća i sloboda moje i vaše djece kaže da možemo i moramo živjeti dalje.

Prema Vama i pred Vama smo dužni... donijeti zakone, propise i nužan pijetet, a dužni smo i našu djecu naučiti simboliku Vukovara. Vukovar je simbol otpora... otpora agresoru. No, agresija ne mora biti tenk, neprijateljski avion, agresija može biti i šutnja

institucija. Čini se da bitka za Vukovar još traje, vrijeme je i da se šutljivi promatrači uključe...

S dužnim poštovanjem,
doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

** Ovaj tekst sufinanciran je sredstvima Fonda za poticanje pluralizma i raznovrsnosti elektroničkih medija*

<https://narod.hr/hrvatska/doc-dr-sc-vlatka-vukelic-vukovar-nasih-zivota-agresija-moze-bit-i-necinjenje-i-sutnja-institucija>

**POVJESNIČARKA DR. VLATKA VUKELIĆ:
‘GRADONAČELNICA SISKA IKONA JE
OSTATKA ZLOČINAČKE KOMUNISTIČKE
IDEOLOGIJE U HRVATSKOJ’**

8. srpnja 2018.

Foto: Fah; fotomontaža: Narod.hr

Svako obilježavanje 22. lipnja kao Dana antifašističke borbe u Hrvatskoj, izvuče neke nove kosture iz ormara. Ove godine, umjesto pijeteta žrtvama ovoga kraja 1593. godine, ili žrtvama ubijenima na području šume Brezovice od strane partizanske vojske na samome kraju Drugoga svjetskog rata, gledali smo igrokaz za preuzimanje liderskih pozicija u SDP-u, ističe povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić za Hrvatski tjednik od 29. lipnja.

> (FOTO, VIDEO) Sisačka gradonačelnica u Brezovici: ‘Novcem Katoličke crkve ispisana je krivotvorina o izmišljenih i nepostojećih 5.000 žrtava Brezovičke šume’ (<https://narod.hr/hrvatska/foto-video-sisacka-gradonacelnica-brezovici-novcem-katolicke-crkve-ispisana-krivotvorina-izmisljenih-nepostojecih-5000-zrtava-brezovicke-sume>)

Mikrofon i datum, gradonačelnica Siska Kristina Ikić-Baniček iskoristila je još jednom za jeftini politički populizam i okupaciju medijskog prostora, što su joj i 'lijevi' i 'desni' mediji svesrdno omogućili. U maniri najvećega stručnjaka, odlučila se na datum koji bi barem ona sama trebala slaviti kao herojski, kukavno 'obračunati' s društvenim institucijama poput Crkve ili političkim neistomišljenicima.

> Povjesničarka Vlatka Vukelić: 'Istražili smo drugu stranu 22.lipnja, evo što se zapravo dogodilo'

(<https://narod.hr/kultura/povjesnicarka-vlatka-vukelic-istrazili-smo-drugu-stranu-22-lipnja-evo-sto-se-zapravo-dogodilo>)

Njegujući pri tome svoj specifičan bezobrazan i otresit stil koji joj u redovima svoje političke partije donosi veliku popularnost i postavlja je kao mogućeg protukandidata Bernardiću. Višestrukom etiketacijom i opetovanim vrijeđanjem, ona postaje ikona ostataka hrvatskog komunizma, a državni praznici poput Dana antifašizma omogućuju joj stjecanje pozornosti kakav joj ne mogu osigurati ni svjetski stručnjaci za odnose s javnošću. Upravo je i to jedan od razloga što već četvrtu godinu za redom pozivam na ukidanje ovoga datuma iz datuma službenih državnih protokola, piše povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić za Hrvatski tjednik od 29. lipnja.

> Ivica Marijačić: Svatko bi pobjegao iz države u kojoj se veliča zločinački jugoslavenski režim, a HDZ-ovom premijeru važniji je čelnik SDSS-a od 400 tisuća Hrvata (<https://narod.hr/hrvatska/ivica-marijacic-svatko-bi-pobjegao-iz-drzave-u-kojoj-se-velica-zlocinacki-jugoslavenski-rezim-a-hdz-ovom-premijeru-vazniji-je-celnik-sdss-a-od-400-tisuca-hrvata>)

'Moje argumentirane izjave interpretirane su kao 'okupljanje desničara' dok se sisačkoj gradonačelnici dao medijski prostor na svim razinama'

Europska komisija pozvala je političke stranke koje se smatraju slijednicima komunističkih društvenih tekovina da se ograde od zločina počinjenih u režimu u kojem su ideološki stvorene. Od SDP-a i ljudi koji ga zastupaju nema odmaka od masovnih egzekucija, nema odmaka niti od opetovanih laži, a samim time nema niti iskrene želje za izgradnjom zdravog i modernog hrvatskog društva.

> Sisačka biskupija: Kristina Ikić Baniček ne govori istinu –
decidirano je odbacila postavljanje spomenika kardinalu Stepincu
(<https://narod.hr/kultura/sisacka-biskupija-kristina-ikic-banicek-ne-govori-istinu-decidirano-odbacila-postavljanje-spomenika-kardinalu-stepincu>)

Datum 22. lipnja danas je kontaminiran datum, a stanovništvo Siska i sisačke okolice pamti ga kao dan velike pobjede združene europske kršćanske vojske nad Osmanlijama. No, danas imamo paradoksalnu situaciju da je jedna ideologija krivotvoreći datume i događaje ukrala slavu događaju koji nas svjetonazorski svrstava uz bok europskih susjeda.

> (FOTO) Sisačka gradonačelnica o Hasanbegoviću: ‘Neofašist kojem su dali zadatak da nam ubije kulturu, mogao bi za sebe reći da je antifašist’ (<https://narod.hr/hrvatska/foto-sisacka-gradonacelnica-hasanbegovicu-neofasist-kojem-dali-zadatak-da-nam-ubije-kulturu-mogao-sebe-reci-da-antifasist>)

Ovo nije povijesni revizionizam, ovo je povijesna istina, nužna hrvatskome društvu koje je bolesno od nametanih društvenih dogmi i čije ozdravljenje ovisi o hrabrosti i upornosti pojedinaca. Zanimljiva je stoga i medijska šutnja ove godine. Naime, argumentirane izjave koje sam dala za tv kuće o tzv. Danu antifašizma interpretirane su kao ‘okupljanje desničara’, bez spomena mene ili moje struke ili onoga što sam tada izjavila, pa makar u isječku, dok se sisačkoj gradonačelnici u govoru mržnje dao medijski prostor na svim razinama. Trčimo li dakle samo za senzacijom i skandalima ili nas zanima istina, ma kako ona narušavala postojeću društvenu strukturu? Sapienti sat!

> Biskup Košić: Gradonačelnica Siska neargumentirano napala Crkvu, križ nazvala “taj kamen” (<https://narod.hr/hrvatska/biskupi-gradonacelnica-siska-netocno-bez-argumentacije-okrivila-crkvu-kriz-nazvala-taj-kamen>)

<https://narod.hr/hrvatska/povjesnicarka-dr-vlatka-vukelic-gradonacelnica-siska-ikona-je-ostatka-zlocinacke-komunisticke-ideologije-u-hrvatskoj>

**POVJESNIČARKA VLATKA VUKELIĆ:
‘ISTRAŽILI SMO DRUGU STRANU
22.LIPNJA, EVO ŠTO SE ZAPRAVO
DOGODILO’**

22. lipnja 2016.

Predavanje „22. lipnja, druga strana priče“ održala je u utorak 21. lipnja u Dvorani Sv. Ivana Pavla II. u sisačkom Velikom Kaptolu dr. sc. Vlatka Vukelić s Odsjeka za povijest Hrvatskih studija.

Na početku dr. Vukelić je istaknula kako je ovo predavanje posvetila sisačkom povjesničaru Lojzi Buturcu koji već godinama pokušava da do šire javnosti dođe informacija o stvarnim događajima 22. lipnja 1941. godine. „Nova generacija hrvatskih povjesničara, neopterećena prošlošću, mnogo manje indoktrinirana, s razlogom ovaj događaj stavlja pod veliki upitnik, smatrajući kako se radilo o skupini članova lokalne partijske organizacije koja je u strahu pred viješću da je Njemačka prekršila pakt o nenapadanju i prijateljstvu sa Sovjetskim Savezom pobjegla u šumu. Lojzo Buturac je osobno razgovarao s Vladom Janićem Capom u kući njegove sestre i to je zabilježio još davne 1955. godine, taksativno po svim događajnim točkama od lipnja do rujna 1941. Prvih dana travnja 1941. srušen je u Sisku spomenik kralja Petra Karađorđevića. Za taj su čin osumnjičeni sisački komunisti i tako zvani „frankovci“ (kasnije su se prozvali ustašama), jer su im ciljevi bili podjednaki u odnosu na Kraljevinu Jugoslaviju. Zbog toga, a i radi sporazuma o nenapadanju od između Hitlera i Staljina od kolovoza 1939. pa sve do 22. lipnja 1941. godine sisačkih komunista i ustaša nije bilo nekih većih problema. Međutim, problemi su nastali, i to veoma ozbiljni, kad je Hitler prekršio sporazum sa Staljinom i 22. lipnja 1941. napao

Sovjetski savez. Isti taj dan je Janić otišao u Petrinju i to da se s tamošnjim komunistima dogovori o povlačenju u ilegalnost. Marijan Cvetković je po istom zadatku pošao vlakom u Sunju i Kostajnicu. Navečer istoga dana, i Janić i Cvetković, našli su se u selu Žabno kod Siska, kod partijskih drugova Ive Lovrekovića i Jose Lasića. Uz još po nekoga člana partije, koji se tu zatekao, odlučeno je da se viđeniji komunisti povuku u ilegalnost i u prvo vrijeme da to bude Žabenska šuma. Tu u Žabnu su Janić i Cvetković i prespavali. Kao što se vidi, nema toga dana 22. lipnja 1941., nikakve Brezovice i nikakvoga odreda. Gospodina Lovrekovića sam imala prilike upoznati, a poznam i njegovu unuku. Ono što je nam bilo uvijek čudno kako njezin djed nije nikada htio pričati o tim događajima i nikada nije mislio da ima nešto bitno za ispričati, zapravo mislio je da je to sve bezveze. Lojzo Buturac nije jedini svjedok ove Janićeve priče te postoji još nekoliko svjedoka, a ove događaje imamo zapisane i u knjizi Miroslava Matovine i Dragana Božića iz 1981. godine. To sve ukazuju na to da je cijeli događaj bio povijesno nebitan“, rekla je predavačica.

Vukelić je ustvrdila i kako ono što bi se moglo koliko-toliko nazvati partizanskim odredom od dvadesetak ljudi, formirano je doista u šumi Brezovici, ali sredinom kolovoza te kako im Vlado Janić Capo nije bio zapovjednik.

„Mjesec dana su izvodili neke sabotaže, pa i ubojstva neizvježbanih i slabo naoružanih ljudi, a onda su se u drugoj polovici rujna, bježeći od Hrvatske vojske, pokušali pridružiti četnicima koji su ih otjerali. I to je priča o takozvanom prvom partizanskom odredu. Tu odmah treba demantirati i onaj mit kako je to bio prvi partizanski odred na području Europe. Rat u Europi traje od 1939. godine i znamo da su Poljaci imali svoj partizanski odred puno prije te je ta tvrdnja totalna neistina“, rekla je Vukelić te se u nastavku osvrnula na drugi događaj koji se dogodio na isti datum ali 1593. godine.

„Na isti dan dogodio se činjenično utvrđeni povijesni događaj. Bitka kod Siska odigrala se 22. lipnja 1593. godine. Izuzetno je značajna, jer je bila prekretnica koja je naznačila zaustavljanje osmanlijskog prodiranja dalje u Europu. Imala je i važan psihološki utjecaj, jer je njome po prvi puta nakon Krbavske bitke uspostavljena ravnoteža na hrvatsko-turskoj granici. Gotovo čitavu Europu je obišao i tiskani

letak na kojem je bila prikazana prva velika pobjeda ujedinjenih kršćanskih snaga Srednje Europe protiv turske vojske, a zapovjednike kršćanske vojske hvalili su papa Klement VIII., njemački car Rudolf II. i španjolski kralj Filip II. Ovom veličanstvenom pobjedom završio je Stogodišnji hrvatsko-turski rat. Iz svega proizlazi da je još i danas dogma stasala u komunizmu neupitna. Povijesni arhivi govore drugačije, samo nositelji privilegija vrlo glasno ističu isforsirani događaj. Važnije je populističko obilježavanje marginalnih i upitnih događaja, jer se na taj način stječu jeftino i brzo politički poeni, dok se slavna i uistinu povijesno utemeljena hrvatska vojna povijest olako zaboravlja. Nije li uostalom vrlo perfidno jedan događaj ‘oteo’ slavu drugome? Jedan koji simbolizira komunističku Hrvatsku i onaj koji slavi kršćansku Hrvatsku u zajednici europskih naroda, ukazujući na činjenicu kako smo dio europske obitelji puno prije 2013. godine te kako je taj kulturno-politički krug za Hrvatsku jedini prihvatljiv. Postoji teza kako nam ovo obilježavanje treba kako bismo ‘pokazali’ da nam je država utemeljena na antifašizmu, što u načelu stoji, no suvremena Hrvatska utemeljena je prije svega na Domovinske ratu i upravo se u tome najbolje vidi smisao hrvatske borbe za hrvatsku državu, a protiv svih totalitarnih režima“, rezimirala je Vukelić te zaključno istaknula kako je nejasno koji se to događaj 22. lipnja svake godine u šumi Brezovica obilježava kao državni praznik.

<https://narod.hr/kultura/povjesnicarka-vlatka-vukelic-istrazili-smo-drugu-stranu-22-lipnja-evo-sto-se-zapravo-dogodilo>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: citata: 18804, H-index: 50;

MathSciNet: publikacija: 1350, citata: 6610, H-index: 26;

Scopus: publikacija: 799, citata: 7319, H-index: 37;

WoS: publikacija: 809, citata: 6683, H-index: 34..

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2290. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 195605 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 14538. Na njihovoj listi za zadnju godinu koja ima 200409 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2195. mjestu, a prvi iz RH je 13457.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

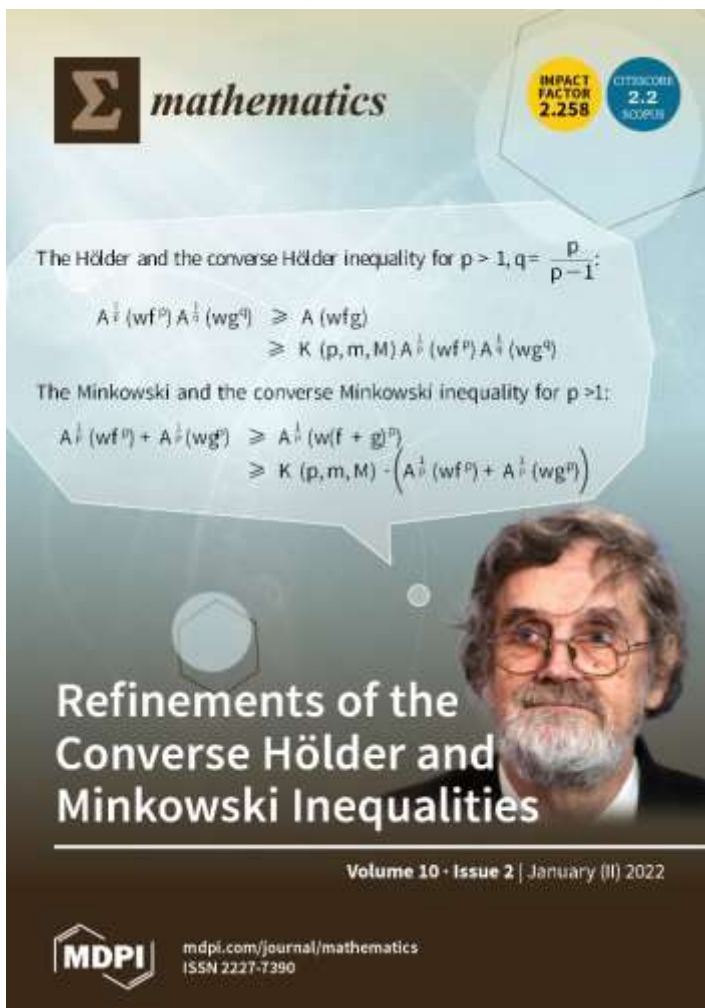
Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element,

Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q2 časopis a bio je i Q1 dok je na Scopusu Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q2 a bio je i Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1/Q2 su prvi i peti). Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je od ove godine na Scopusu. Glavni urednik je i novog časopisa „**Pakistan Journal of Mathematical Sciences**“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskan knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električnavodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 150 publicističkih knjiga.

17/04/2023.